

Håkan Blomqvist

Främlingar på vår jord

Ufokontakter i Sverige

PARTHENON

www.parthenon.se

ISBN 978-91-85044-08-5
Copyright © Håkan Blomqvist 2009
Omslagsbild: Max Magnus Norman
Parthenon förlag, Nyköping
Tryck: XXXXX, 2009

Innehåll

1.	Ufo som myt och gåta	5
2.	Helad av rymdmänniskor	13
3.	”Jag kände mig som en profet”	27
4.	Bahamas tur och retur	33
5.	Fader Rapas	39
6.	En underjordisk ufobas	51
7.	Spion men ingen vanlig spion	61
8.	Tredje resan till Bahamas	65
9.	Rymdmänniskornas kurir	73
10.	Brickan, magikern och maffian	81
11.	Gåtan Richard Höglund	89
12.	Sture, Ambres och ufo	101
13.	Främlingar på vår jord	107
14.	Hemliga baser	121

Varför då ta upp detta ökända ämne alls? För det första för att det tycks mig fejt att förbigå UFO:s med tystnad efter att ha diskuterat utomjordiska civilisationer – även om de två ämnena som sagt inte behöver ha något samband med varandra. För det andra förefaller det som om UFO:s... existerar, vilket deras ursprung än är.

Arthur Koestler, Janus

Ufo som myt och gåta

Den som seriöst ger sig in i ufofenomenens sällsamma värld kommer snart att märka att det är en djungel av intressanta men svårbedömda observationer, fantasifulla berättelser, myter och konspirationsteorier. Det är ett mödosamt och tidskrävande arbete att ta sig fram i denna snårskog för att undersöka, dokumentera och kritiskt värdera ufohändelser, särskilt när det gäller närobservationer och påståenden om kontakter med varelser. Det första läsaren skall ha klart för sig är alltså att ufo är både en myt och en gåta. En myt i och med de religiösa kultgrupper som skapats som en respons på fenomenet. En gåta i och med mängden väldokumenterade men svårförklarliga observationer. Gränsen mellan myten och gåtan är dock inte skarp, vilket denna bok kommer att visa.

Till Riksorganisationen UFO-Sverige kommer årligen in mellan 300-500 iakttagelser. De flesta, cirka 95 procent, rör sig om misstolkningar av naturliga fenomen: planeter, meteoror, flygplan, ufoballonger, strålkastare på moln med mera. I några fall rör det sig om psykologiska förklaringar: inre visionära upplevelser, mytomani, skämt. Kvar blir ett litet antal rapporter som i huvudsak kan delas in i fyra kategorier:

1. Klotformade lysande objekt som i rörelsemönster och påverkan på elektrisk apparatur, bilar med mera skiljer sig från vanliga klotblixtar. En teori är att det i dessa fall skulle kunna röra sig om av vetenskapen ännu icke kartlagda naturliga elektriska urladdningsfenomen.

2. Missilformade och trekantiga föremål. Här rör det sig om rapporter som skulle kunna tolkas som hemliga flygplan, robotar eller RPV-farkoster (RPV = Remotely Piloted Vehicles) det vill säga förarlösa spionfarkoster. Problemet är att de observerats redan på 1940-talet (spökraketer) och även här har aktionsmönster som gör en militär förklaring långsökt.

3. "Flygande tefat." Närobservationer av uppenbart fysiska farkoster med en okänd eller överlägsen teknologi. Hit hör också observationer av varelser i samband med dessa objekt. Detta är den klassiska ufogåtan där seriösa och ofta välutbildade vittnen från alla delar av världen iakttagit far-

koster och ibland varelser som antyder närvaron av en främmande teknologi och således en främmande intelligens.

4. Kontaktfall. Kontakt och kommunikation med främmande varelser i samband med eller fristående från ufoobservationer. Denna kategori kan sedan delas in i tre underavdelningar:

a) Fysiska. Händelser som i huvudsak beskriver en rent fysisk kontakt med ufovarelser.

b) Psykiska. Påståenden om psykisk ”telepatisk” kontakt med ufo-var-
elser.

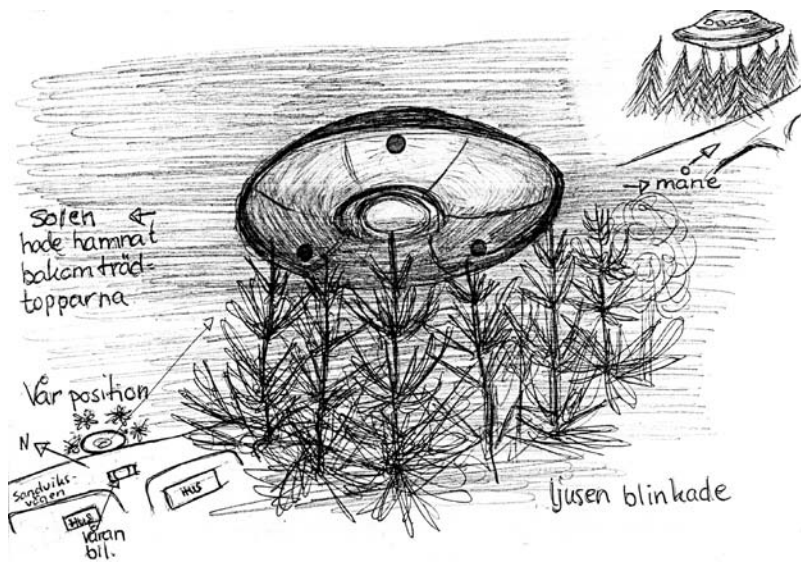
c) Ombordtagningsfall (abductions). Rapporten där det ofta kan vara svårt att bedöma om det rör sig om en fysisk eller psykisk händelse. I många fall kan upplevelserna räknas till kategori 4b eftersom de framtagits genom hypnos.

Kategori tre bildar en brygga till de mera kontroversiella kontaktfallen och jag vill här ge ett konkret exempel på en närobservation som jag själv undersökt tillsammans med min kollega från Arkivet för UFO-forskning, Anders Liljegren. Händelsen inträffade i det lilla samhället Björkvik i södra delen av Södermanland. Det exakta datumet för observationen har inte gått att fastställa men det kan ha varit lördagen den 9 september 1989.

Vid 18.10-tiden på kvällen kommer Kerstin Jonsson åkande i sin bil med dottern Tina. De har lämnat av Tinas kompis vid busstationen i Björkvik. Kerstin kör och Tina sitter i baksätet. På vägen hem, endast några hundra meter från villan, får Kerstin syn på ett föremål som hänger i luften strax ovanför björkarna vid vägen. Hon pekar ut det för sin dotter och de kör långsamt fram mot föremålet och stannar bilen alldeles under den märkliga farkosten.

Tina är rädd och vill att de skall åka hem. Men Kerstin är nyfiken och vevar ner bilrutan. De studerar föremålet under några minuter. Ingen annan bil kommer och det är förvånansvärt tyst runt omkring. Från föremålet hörs inte ett ljud. Det liknar ett klassiskt tefat, runt och minst fem meter i diameter. Färgen är matt metallisk och undertill blinkar tre lampor; rött, gult och grönt oregelbundet. Till en början ser Kerstin och Tina endast föremålet underifrån och då syns något som liknar en rund lucka i mitten. Avståndet uppskattas till inte mer än cirka 15-20 meter.

Efter några minuter säger Kerstin att hon ska gå ut och titta, så hon öppnar dörren och sätter foten i backen. Men Tina, som är mycket rädd, ropar ”du är inte klok, det får du inte”. Precis samtidigt börjar föremålet sakta snurra motsols och svänger ut över vägen. Tina slänger sig i baksätet och börjar gråta. Kerstin kan nu se föremålet från sidan. Det har en kupol med ett antal gula ljus som Kerstin uppfattar som fönster. Sedan går allt mycket snabbt. Föremålet svänger i otrolig fart i väg över skogen och bort mot

Kerstin Jonssons teckning av föremålet.

sjön Yngaren. Kerstin kör direkt hem och berättar om observationen för övriga familjen som sitter och äter. Kerstin och Tina blir först inte trodda. Kerstins man Sture ser dock att Tina är väldigt blek och förstår att något ovanligt inträffat. Vädret var vid tillfället klart, torrt och vindstilla. Det var fortfarande ljust men började skymma lite. Observatörerna är något osäkra på föremålets storlek. Kerstin jämför det med en normal vändplan för bilar. Intressant i sammanhanget är den onormala tystnaden. ”Det reagerade jag verkligen på, att det var så tyst”, förklarar Kerstin. Denna onormala tystnad känns igen från många andra ufofall.

Man får säga att det var modigt av Kerstin att köra fram och stanna alldeles under föremålet. Men hon var nyfiken. Tina däremot skriver i sitt frågeformulär: ”...blev rädd och trodde inte att det var på riktigt.” Man rapporterade inte iakttagelsen till någon tidning eller myndighet utan nämnde den bara för några vänner. Jag fick kännedom om händelsen vid ett ufofördrag i Björkvik 1994.

Fallet är närmast ett skolexempel på en klassisk ”tefatsobservation”. Eftersom det fanns två vittnen beslöt Anders Liljegren och jag att följa upp händelsen ytterligare. Den 28 juni 1995 for vi till Björkvik och intervjuade Kerstin och Tina separat i familjens villa. Därefter åkte vi ut till observationsplatsen för att fotografera och få ytterligare data. Senare intervjuade jag Kerstins man Sture Jonsson för att få hans kommentarer till det

Anders Liljegren intervjuar Kerstin och Tina Jonsson (tv).

Foto: Håkan Blomqvist

inträffade. Sture säger sig vara skeptisk men öppen för möjligheten att det finns okända farkoster. ”Dom var uppjagade när dom kom hem. Tina var alldeles förskräckt”, säger Sture. Han anser sig inte ha någon anledning att misstro sin fru och dotter. De brukar inte fantisera ihop historier.¹

Både Kerstin och Tina visste att flera personer bland grannar och bekanta sett farkosten. Men alla ville vara anonyma och trots att vi annonserade i den lokala hembygdstidningen Nya Yngarebygden fick vi inte kontakt med fler observatörer. Men i slutet av juni 2008 kom ett anonymt mejl till UFO-Sverige som ger en intressant komplettering:

”Någon gång i slutet av augusti 1989 när jag var 16 år, så bodde vi inte så långt bort från Vrena, men mer nära Hallbosjön. Vill inte nämna exakt. Vad jag vill minnas så var det kallt den dagen. Hösten närmade sig, tror nästan detta var mer närmare september, minns inte så bra så här många år efteråt. Men vill minnas att det var rätt sent på kvällen. Vi hade varit och handlat och var nu på väg hem. Det är nästan aldrig så mycket aktivitet här ute runtomkring på vischan och särskilt inte nu på senhalvåret heller. Jag, min syster och mamma satt i bilen och var på väg hem, när vi fick syn på detta, på högra sidan av bilens färdriktning. Vi var på väg norr – nordväst och hade då Yngaren på vänster sida om oss.

Först ropade min syster till att något konstigt mörkt moln befann sig över sjöns mittersta del och sedan tittade jag ut och fick också se något märkligt ovalt, som inte alls liknade ett mörkt moln, det var ett runt mer ovalformat

föremål som stod helt oberörd och inte gjorde någon slags manöver alls. Vi ropade till mamma att hon skulle stanna bilen omedelbart och titta ut. Hon nästan tvärnitade, för hon trodde väl säkert vi hade kört på en älg eller något. Och nu fick vi alla se den märkliga formen liksom hängandes i luften. Det såg ut att vara minst 7–8 meter nästan 9. Stort och överkligt kändes det. Vi gick ut och tittade närmare. Inga bilar kom förbi och kunde se detta, men vi stod däremot kvar där fastnaglade av synen som avvek från allt annat vi kände till och försökte utröna om det var en zeppelinare av något slag, ballong, flygplan, men misslyckades totalt.

Till slut så verkade den röra på sig, och vi kunde bara se att den var mörk, inte glänsande men verkade mer matt, men vi stod också säkert minst 50 meter ifrån den. Var svårt att se några exakta detaljer. Tyckte att den blinkade under, men kunde inte se så noga. Sedan försvann den igen med ett ryck, men utan att den på något sätt gjorde en ljudbang efter sig eller ens påverkade vattnet under den. Var i trädtoppshöjd precis. Kändes mycket bisarrt. Vi pratade länge om detta hela kvällen och sedan med tiden så slutade vi undra. Vi tänkte att det var något hemligt projekt som regeringen höll på med eller militären och brydde oss inte om att meddela detta. Vi såg inga noteringar i någon tidning eller något om det dagen efter och gjorde därför ingen stor sak av det hela. Men händelsen har hängt kvar hela tiden, för föremålet avvek alldeles för mycket för att ens passa in i vår vardag. Man fick en känsla av att vara observerad, vilket gjorde att händelsen har hängt kvar i medvetandet sedan dess. Men eftersom det gått så länge nu, så kan minnet ha förvanskat många detaljer man kanske egentligen såg mer av då, och kanske lagt till många nya. Men det känns ändå som vi såg något som definitivt inte var en inbillning. Har frågat både mamma och min syster några gånger och de rycker bara på sina axlar, men bekräftar att vi alla tre verkligen var där då.”

Så lyder det mejl som inkom till UFO-Sverige och som sannolikt rör sig om samma farkost som observerades av Kerstin och Tina Jonsson. Datum är fortfarande oklart men det är troligt att familjen i bilen observerade farkosten en liten stund efter Kerstin och Tina då den rört sig bort över Yngaren och vidare till Vrenaområdet.

Det är naturligtvis frustrerande att inte kunna komma vidare med denna händelse men många observatörer vill vara anonyma eftersom ämnet är kontroversiellt och man är rädd att bli till åtlöje. Här har UFO-Sverige en viktig uppgift att fylla så att observatörer har någonstans att vända sig där de blir tagna på allvar. I dagsläget hänvisas även uforapporter som kommer in till Totalförsvarets forskningsinstitut, FOI (tidigare FOA), till UFO-Sverige.

När det gäller kategori fyra, kontaktfall, så har jag huvudsakligen intresserat mig för rapporter om rent fysiska kontakter med ufovarelser. De

psykiska kontaktfallen kan i allmänhet tolkas i vanliga psykologiska termer som inre röster och syner, det som i religionspsykologin kallas auditioner och visioner. Psykiska kontaktfall är mycket vanliga inom nyandligheten och new age-rörelsen. I spiritualistiska kretsar har de förekommit sedan 1800-talet. Ett klassiskt exempel är boken ”From India to the Planet Mars” av Théodore Fournoy.² Hit måste också räknas vår egen 1700-talsmystiker Emanuel Swedenborg som 1758 utkom med boken ”Jordarna i vår solvärld”. Där beskriver han hur änglar tar honom med till månen och olika planeter i vårt solsystem. På planeterna och även på månen finns både människor och djur. När det gäller tolkningen av Swedenborgs upplevelser kan det vara intressant att notera att han bara beskriver de planeter som var kända för vetenskapen 1758.

De fysiska kontaktfallen har i huvudsak rapporterats från 1950-talet och framåt. I Sverige förekommer de sparsamt. Ett tidigt exempel publicerades i den engelska tidskriften *Flying Saucer Review* 1963.³ Jag har förgäves försökt att spåra källan till rapporten men återger den här som ett exempel på ett tidigt svenskt kontaktfall. Källan är en italiensk affärsman som under ett besök i Göteborg i maj 1962 träffade en ung svensk man, ”Olaf Nielsen”, som studerade till agronom. För affärsmannen berättade han följande historia:

”Jag var ute och promenerade nära Halmstad på eftermiddagen den 25 augusti 1960. Det var en enslig plats – skog på ena sidan och fält på den andra – en ideal plats för den som studerar. Plötsligt kände jag mig yr och sögs upp i luften. Trots rädslan hade jag sinnesnärvaro nog att notera vad som hände. På cirka tjugo meters höjd fanns ett flygande tefat och jag drogs rakt upp i det. Svävande i luften och bortförd på detta sätt förlorade jag medvetandet. När jag vaknade till sans igen låg jag utsträckt på en mycket mjuk bädd i ett litet rum. Rummet hade en blekgrön färg och lystes upp av ett svagt ljus som inte hade någon källa. Det verkade som om ljuset kom från själva väggarna. Plötsligt öppnas en dörr och en varelse kommer in. Han var på alla sätt lika oss, förutom att han var klädd i en overall. Han kom fram, log och, på mitt eget språk, bad om ursäkt för det sätt på vilket jag hade tagits ombord.”

Därefter berättar Olaf Nielsen att han förs till en ”underjordisk rymdbas”.

”Det verkade först som om jag befann mig utomhus men i stället upptäckte jag att jag befann mig i en stor väl upplyst grotta. Av nyfikenhet frågade jag min guide om det fanns många baser på jorden. Efter en stunds tvekan svarade han att sådana baser har funnits på jorden i många, många år. En del finns i Centralasien där det för tusentals år sedan fanns blomstrande städer. Andra finns på Pamirbergens högplatåer, Centralafrika och i

Sydamerika där rymdbesökarna för egna syften byggt om hemliga städer som fanns före inkatiden.”

I denna underjordiska hangar förevisades Olaf Nielsen ett antal flygande tefat och också en apparat som skapade en skyddande magnetisk ridå som försvar vid basens ingång. Detta var en skyddsåtgärd som inte riktades mot jordmänniskorna utan mot ”de mörka”, ondsinta rymdvarelser som kom från närheten av Orions stjärnbild och som vill erövra jorden.

Om kontaktfall av ovanstående kategori är kontroversiella så är tanken på ”främlingar ibland oss” ännu mera kontroversiellt och mytomspunnet. Framför allt är temat populärt och ofta förekommande i science fiction och populärkulturen. Men det är också ett vanligt tema inom ufokretsar där människor alltsedan 1950-talet påstått sig stå i kontakt med rymdmänniskor som ser ut i stort sett som vanliga jordbor och följaktligen kan röra sig fritt i samhället utan upptäckt. Naturligtvis har dessa berättelser givit upphov till mer eller mindre paranoida teorier och nyreligiösa föreställningar inom den undergroundvärld som ufokulterna representerar.

Det fall som denna bok huvudsakligen ägnas åt har följt mig under nästan hela min aktiva tid inom uforörelsen. Det har både fascinerat och frustrerat mig och jag har samlat data om historien under många år. Helgefallet, som det blivit känt som, har det drag av vardaglig realism kombinerad med fantasteri som kännetecknar många liknande fall. För att få ett perspektiv på Helgefallet gör jag också jämförelser med andra liknande händelser från andra delar av världen.

Det som fascinerar mig med alla dessa berättelser är att jag egentligen inte vet vad det är jag dokumenterar. Är det modern folketro, vår tids vandrings-sånger, mystikers inre upplevelser, mytomaners kompensatoriska fantasier eller kanske en hittills okänd verklighet? Men det gåtfulla i historierna lockar mig oavsett svaret. Jag får kanske lägga fascinationen på mitt värmländska påbrå, värmlänningens erkänt starka dragning till sägner och myter. Välkommen alltså på en vandring in i ufokontakternas sällsamma värld.

Ett varmt tack till mina medarbetare och vänner i Arkivet för UFO-forskning, Clas Svahn och Anders Liljegren, som läst manus och kommit med kloka råd och synpunkter. Ett stort tack också till UFO-Aktuellts redaktör Håkan Ekstrand som ansvarat för redigering och layout.

Håkan Blomqvist
Norrköping 7 juni 2009

1. Material och citat hämtat från intervjuer och ifyllda frågeformulär.

2. Théodore Fournoy: ”From India to the Planet Mars. A Case of Multiple Personality with Imaginary Languages”, Princeton University Press, Princeton, New Jersey 1994 (Originalupplaga 1899).

3. Gordon W. Creighton: ”The Italian Scene – Part 4”, Flying Saucer Review, Vol. 9:4, July-Aug. 1963, s. 10–11.

Helad av rymdmänniskor

Första gången jag hörde talas om Helgefalliet var vid ett besök hos Sture och Turid Johansson den 1 december 1972. De bodde då i en lägenhet i Hallonbergen, Sundbyberg. Några år senare skulle Sture Johansson bli lite av en världskändis som medium men vid den här tiden var både Sture och Turid mycket ufointresserade och berättade också om flera egna iakttagelser. Jag var en tjugoförårig entusiastisk ufolog, aktiv inom den då tämligen nystartade riksorganisationen UFO-Sverige. Sture och Turid berättade om sin bekantskap med Helge och hur de blev indragna i denna märkliga historia. Det inspirerade mig att, så noggrant som möjligt, undersöka och dokumentera alla händelser och personer som varit inblandade. Efter mer än trettio år av intervjuer och uppföljningar av ledtrådar anser jag nu att det är dags att presentera resultaten. Jag lovade flera av huvudvittnena att inte publicera deras namn så länge de levde men då de flesta idag är döda kan jag skriva utan restriktioner.¹

Helges riktiga namn var Richard Höglund. Han föddes på Söder i Stockholm den 27 mars 1913 som utomäktenskapligt barn. Richards mor dog redan 1916 och eftersom fadern var alkoholist fick Richard bo en kort period hos sin farmor. När hon inte orkade med skickades han med en adresslapp runt halsen till en fosterfamilj i Svanskog, Värmland. Här växte Richard upp och ingick sitt första äktenskap 1935. Med sin hustru Karin fick han två döttrar. Familjen flyttade till Uddevalla 1946 där Richard arbetade som bergsprängare. Äktenskapet höll inte och Richard förde ett kringflackande liv några år då han bodde i Varberg, Lysekil och även en kort period i Norge.

1952 återkom han till Uddevalla och träffade sin andra fru Gunvor. De gifte sig 1954. Gunvor var gift med Richard under de händelserika ufoåren och hon är en av mina huvudkällor till fallet. Båda makarna är nu döda. Richard avled 1977 och Gunvor 1995. På 1960-talet bodde makarna i en lägenhet i Uddevalla. Och det var här allting började en kall vinterdag i december 1965.

I tidskriften Sökaren nr 3, 1966 kunde man läsa en liten notis med rubriken: ”Tefatsfolk hjälper sjuk svensk arbetare”.² I all korthet beskriver den hur en bergsprängare blivit botad från njursten av varelser som kom från ett landat flygande tefat. Som källa hänvisas till ett föredrag som Ernst Linder hållit på Stockholms spiritualistiska förening. Ernst Linder var vid denna tid ordförande för Ifologiska sällskapet, en av Sveriges tidigaste ufoföreningar.

Ingenting mer skrevs om denna märkliga händelse med undantag av ett kort omnämnande i Bjarne Håkanssons bok ”UFO-gåtan” från 1973.³ Däremot cirkulerade en mängd rykten om vad som senare inträffat med mannen. Tyvärr försökte ingen dokumentera fallet utan det stannade vid lösa rykten och obekräftade uppgifter. Jag har använt mig av en mängd källor och intervjuer i denna dokumentation men mina fyra huvudkällor är följande: Ernst Linder, Sture och Turid Johansson, Gösta Johansson, en tid sekreterare i Ifologiska sällskapet och bror till Sture Johansson samt Gunvor Höglund, maka till Richard Höglund.

Huruvida Ernst Linder höll något föredrag om Helgefallet på Stockholms spiritualistiska förening har jag inte kunnat bekräfta. Kanske är det en felskrivning i Sökaren. Däremot höll han två föredrag om fallet inför Ifologiska sällskapet, den 27 januari 1966 samt den 5 maj 1966. I Arkivet för UFO-forskning i Norrköping finns båda föredragen inspelade. Tyvärr saknas de första minuterna av det första föredraget och jag har inte kunnat lokalisera någon annan inspelning.

Torsdagen den 9 december 1965 är en kall dag i Uddevalla – minus fyra grader. Faktum är att denna höst är en av de kallaste södra Sverige upplevt under hela 1900-talet. Dagen innan hade temperaturen fallit till hela 16 minusgrader.⁴ På Skandiavägen 2A sitter Richard Höglund hemma, sjukskriven för njursten och ett dåligt knä. Han oroar sig för att det kanske måste bli operation. Hustrun Gunvor är på sitt arbete. Richard känner sig rastlös så han beslutar sig för att ta en tur med bilen och att ta med hunden Lizzi, en vorsteh. Det har snöat en hel del så han måste gräva fram bilen, en nyinköpt Ford Corsair.

Richard Höglund

Färden går till Grindhultsjön, belägen cirka 8 kilometer öster om Uddevalla, på vägen mot Vänersborg. Richard parkerar bilen och promenerar ut

med hunden på den isbelagda sjön. Plötsligt börjar Lizzi springa omkring som galen i cirklar så att han till slut måste koppla henne. Strax därefter hör han ett vinande ljud som påminner om när artilleripjäser far genom luften. Den första tanken som far genom Richards huvud är att det kanske kommer från ett förband i närheten där de skjuter ibland.

När han vänder huvudet uppåt får han syn på en rund farkost, ungefär fem meter i diameter och tre meter hög. Den är halvt genomskinlig och innanför skymtar fyra varelser. Själva farkosten verkar bestå av två skal, varav det yttre roterar. Den är mycket spartanskt inredd. Det enda Richard kan uppfatta är tre halvmeterhøga, lysande spiralfjädrar som står uppställda bredvid varandra under golvet på farkosten. Nu undrar Richard om det möjligtvis kan vara ryska kosmonauter som försöker nödlanda.

Farkosten sänker sig sakta i spiralform och stannar innan den når isen. Något som påminner om ett svart rör med cirka en meters diameter fälls ut undertill. Det är uppenbarligen av mjukt material eftersom det veckar sig och rör sig i luften. Richard känner att det strömmar varm luft från röret, luft med en tydlig doft av hyacint, som han uppfattar det. Ur röret flyter en av varelserna ner, med fötterna före, som i en osynlig hiss och stannar en liten bit ovanför isen – i luften. Strax därefter kommer den övriga besättningen. Richard får uppfattningen att det är två unga pojkar, en ung flicka samt en äldre man. Men när de kommer närmare står det klart för honom att det här inte är vanliga människor.

Varelserna är helt omslutna av dräkter som liknar plasthöljen, helt genomskinliga och under är de totalt nakna. De går inte direkt på isen utan vandrar fram några centimeter ovanför som på ett osynligt skikt. Varelserna är av medellängd och liknar människor men de är helt hårlösa. De saknar hår på huvud, ögonbryn och könsorgan. De har samma typ av könsorgan som vanliga människor och Richard kan se att en testikel hänger lite längre ner på en av männen. Huden är jämn utan den minsta fläck. Likaså har de perfekta tänder. De har en rak näsa och ögonen är stora, mörka och lite sneda. Men det märkligaste är att öronen är spetsiga upptill och hörselgången förstorad. Richard upplever det som att titta in i hörselgången på en katt. På vänstra handleden har alla ett brett, svart armband med en gul knapp som de rör vid då och då.

Varelserna vandrar fram mot Richard. Han känner ingen rädsla, är bara mycket konfunderad över vad det här kan vara. På något sätt utstrålar varelserna en känsla av värme och vänskap. Den äldre mannen börjar konversera genom teckenspråk och de utbyter frågor och svar på det viset. Varelserna är mycket förundrade över att Richard har hår på huvudet. Han får ta av sig sin mössa flera gånger för att visa sitt hår. Då skrattar de och pekar och tycker uppenbarligen att det hela är mycket lustigt.

Richard försöker gå fram emot varelserna för att känna på deras dräk-

ter. Men då backar de och vill inte beröras. Så fort de själva rör vid något sprejar de först ett ämne som doftar hyacint från en svart ask stor som ett cigarettpaket. Så gör de innan de tar i hunden och hundens koppel.

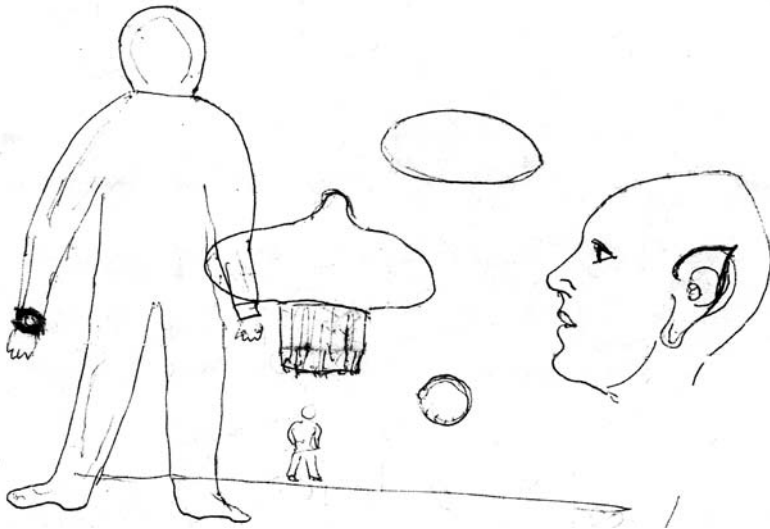
En av de unga männen pekar på ett harspår och undrar vad det är. Richard försöker efter bästa förmåga beskriva att det är ett djur som hoppar fram över marken. Han visar med tecken hur man jagar haren, skjuter och flår den för att slutligen koka eller steka den. Då blir flickan alldeles förfärad och frågar med tecken om man gör så med hunden. Hon blir glad när Richard förklarar att hundar äter man inte. Flickan böjer sig ner och leker med hunden Lizzie. Normalt är den ganska aggressiv mot främlingar men den blir nu alldeles tokig av glädje, rullar sig i snön, lägger sig på rygg och låter sig kläs. Flickan uppehåller sig sedan hela tiden med hunden. Richard lägger märke till att när flickan böjer sig ner så lutar hon knäet mot vad som synes vara ett osynligt skikt. Hon nuddar aldrig riktigt marken.

Richard får intrycket att den äldre mannen och flickan varit här förut eftersom mannen förklarar i sin tur för de unga männen hur jakt går till. Han visar också med teckenspråk att han känner till pygméerna och deras blåsrör och andra som skjuter med pilbåge eller spjut. Det finns en viss likhet mellan den äldre mannen och flickan. Ett veck i mungipan som gör att Richard funderar på om det kan vara far och dotter. Richard visar att han har smärtor i njurarna. Då går den äldre mannen tillbaka till farkosten och svävar upp i den på samma sätt som han kommit ner. Han återvänder strax och har då med sig ett cylindriskt föremål som påminner om en mikrofon, cirka tre centimeter i diameter. Mannen ställer sig bakom Richard och böjer hans huvud lite. Därefter sätter han knäet mot ryggen och låter instrumentet glida ner utefter ryggraden. I samma ögonblick känner Richard som om en kraft genomstrålar honom och njursmärtna försvinner. De övriga varelserna följer proceduren, synbarligen utan större intresse. De kommunicerar med varandra men Richard hör inget ljud.

Efter "behandlingen" sätter den äldre mannen upp händerna, knyter nävarna och öppnar dem igen för att visa talet tolv och så pekar han uppåt. Sedan åskådliggör han att det skall komma hela armador med farkoster och landa på jorden. Richard tror att det kanske ska betyda att de kommer igen inom tolv år. Han undrar om de tänker invadera oss och skjuta. Då ställer varelserna sig i ring runt Richard och tar varandras händer för att visa att de har vänliga avsikter.

Richard själv försöker beskriva hur vi lever i våra samhällen. Hur vi arbetar hela veckan för att på lördagen byta ut arbetskläderna och gå på restaurang och dansa. Han försöker beskriva olika instrument men det verkar varelserna inte förstå. Men när Richard beskriver hur han dansar med en flicka och sedan kysser henne så väcker det stor munterhet hos flickan. Hon skrattar så tårarna rinner utefter hennes kinder medan de unga männen snarast verkar förlägna.

Richards egen teckning av varelserna och farkosten.

Richard visar också hur tiden går. Vi blir äldre och böjda. Han tar sig för hjärtat för att beskriva vår sista stund. Ändå får han känslan av att de inte förstår åldrande och tid. Richard försöker fråga var de kommer ifrån men får inget klart besked. Bara att deras planet är täckt av stora hav och att där finns fiskar som på jorden. Snö finns också i deras värld. När han frågar om han kan få följa med på en åktur i farkosten visar de tydligt att det inte går. Det har något att göra med ”desinfektionen”, ”sprejen” som de sprutar på allt innan de tar i det.

Kommunikationen pågår drygt en timme och när det börjar skymma på eftermiddagen ser Richard att farkosten är omgiven av ett blått, fosforescerande sken. De fyra varelserna återvänder till farkosten och flyter upp i den svarta cylindern. När farkosten lyfter skiftar skenet från blått till orange. Den försvinner sedan i skyn med en väldig hastighet.⁵

Det tar några dagar innan Richard vågar berätta för sin hustru om händelsen. I den intervju med Gunvor Höglund som Gösta Johansson och jag gjorde på hans lantställe i Ösmo den 1 juni 1984, säger Gunvor.⁶

Gösta: ”När var första gången du märkte att han upplevt någonting?”

Gunvor: ”Richard talade om det bara några dagar efter han upplevt det där på Grindhultsjön.”

Gösta: ”Hur reagerade du då?”

Gunvor: ”Jag blev sittande alldeles stum. Jag trodde på honom för Ric-

hard ljög aldrig för mig. Han pratade väldigt mycket för han hade talets gåva, men han ljög aldrig för mig. Han kunde kanske överdriva ibland med vissa saker. Han gick sjukskriven för njurarna.”

Håkan: ”Hade han aldrig sett något sådant här förut?”

Gunvor: ”Nej, aldrig. Han var nästan cynisk, han trodde varken på Gud eller fan.”

Gösta: ”Han berättade att han kommit i diskussion med en som trodde på tefat tidigare och han sa att det där är så dumt att det inte är värt att prata om.”

Gunvor: ”En gång skojade han och sa, herregud Gullan, vad skulle du säga om du gick i skogen med Lizzi och fick se gröna gubbar. Vi skrattade, Gud va tokigt!”

Den 20 december 1965, efter den första kontakten på isen genomgår Richard ännu en röntgen på Uddevalla lasarett med syfte att utröna om njurstenen behöver opereras. Den första röntgenundersökningen gjordes 8 oktober 1965 och i patientjournalen står att läsa följande:⁷

”Njurar med urografi: Den hö njuren har normal form och storlek. Vä njure är något större än den hö. I övre delen av vä njure finns en halvt risgrynsstor förkalkning, sannolikt ett litet konkrement. I lilla bäckenet i höjd med spina ischiadica finns ett litet konglomerat av 3 eller 4 små förkalkningar, tillsammans knappt ärtstora.

Urografi: Kontrastutsöndringen sker samtidigt i båda njurarna. I hö njure normalt fynd. Calices och njurbäcken i vä njure är något vidare än på hö sida och även den vä ureteren är lätt vidgad ända ned till i höjd med ovan beskrivna förkalkningar som utgöres av ett konkrement i vä ureterens slutdel, konkrementet utgör dock icke något nämnvärt tömningshinder för närvarande.

Ureterolithiasis sin/Sundberg”

I journalen den 20 december 1965 står följande:

”20/12-65. Njurar med urografi: Det vid föregående undersökning påvisade konkrementet i vä njure kan ej återfinnas vid dagens undersökning och även det vänstersidiga uretärkonkrementet har försvunnit. Båda njurarna utsöndra vid dagens undersökning kontrasten med ordinär hastighet och koncentration och något avflödes hinder föreligger ej.

Nordström”

Läkaren konstaterar för övrigt att patienten är ”besvärsfri utom svag molvärk senaste veckan”.

För att få ett utlåtande om förändringen skrev jag till Richards läkare i Uddevalla, dr. Halfdan Hartmann och fick följande svar den 4 maj 1987:

”Har tagit del av brev daterat 13.4 d.å. angående f.d. patienten Richard

Höglund o. RTG. Utlåtanden 8.10.65 resp 20.12.65 då tidigare konstaterade njur o. ureterstenar på vä sida försvunnit vid senaste undersökningen... I Höglunds fall har sannolikt spontan stenavgång ägt rum o. att detta ej haft samband med ngn speciell händelse.”

För att få ännu ett expertutlåtande lät jag Peter Wersäll, läkare vid Karolinska sjukhuset i Stockholm kontrollera journalerna. I ett svar daterat april 1987 skriver Wersäll:

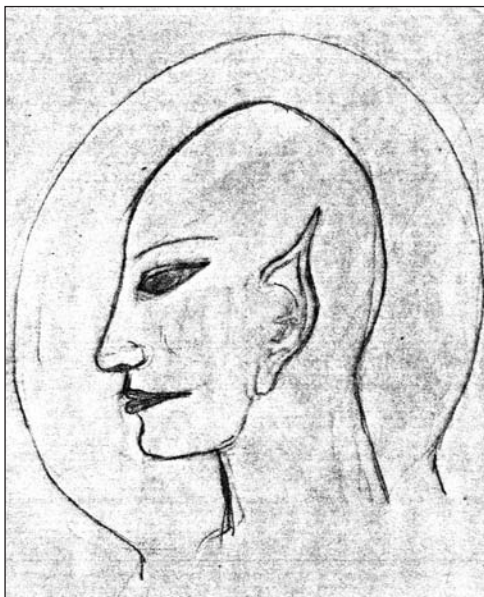
”Denna urografi 2 ? mån senare visar normal kontrast/utsöndring. Även konkrementet i vä njure har försvunnit. Detta är ett vanligt fynd, att smärre stenar med lätta o måttliga avflödes hinder kan släppa av sig själva, smulas sönder och fraktas ur kroppen med urinen. Även den stenen som fanns i själv vä njuren kan ha släppt spontant när njurbäckenet sträckts ut i samband med stas. Ngt speciellt märkvärdigt med att stenarna o stasen försvunnit utan åtgärd kan ej inses.”

Således ger inte läkarundersökningar och utlåtanden något stöd för Richards påstående att hans njurlidande botats av rymdmänniskorna. Å andra sidan går det ej heller att bevisa motsatsen. Det får ändå betraktas som ett intressant sammanträffande att njurstenen försvann i och med den påstådda kontakten.

Någon gång efter den andra röntgenundersökningen 20 december 1965 läste Richard en tidningsintervju med Ernst Linder, dåvarande ordförande för Ifologiska sällskapet i Stockholm. Han ringde upp Linder och berättade om sin upplevelse. Det resulterade i att Ernst Linder och Diana Berglöw for ner till Uddevalla för en intervju. Mötet måste ha inträffat någon gång före den 20 januari 1966 då Ernst Linder höll ett anförande om fallet för Ifologiska sällskapet. Tyvärr gjordes ingen bandad intervju vid besöket, däremot gjordes kortfattade anteckningar. Richard ville inte ha någon publicitet kring fallet förklarade han för Linder, huvudsakligen på grund av frun och rädsla för vad arbetskamraterna skulle säga. Gunvor Höglund påstår att Richard vid den första kontakten blivit uppmanad att kontakta Ernst Linder och överlämna något som han fått från rymdmänniskorna. Det är dock en uppgift jag inte kunnat bekräfta från någon annan källa. Inte heller Ernst Linder minns detta.

I min dokumentation har jag i huvudsak fyra tämligen detaljrika versioner av vad som hände vid den första kontakten på isen: Ernst Linders båda föredrag på Ifologiska sällskapet våren 1966, en intervju med Sture och Turid Johansson (27 oktober 1973), två intervjuer med Gösta Johansson (13 februari 1980 samt 18 november 1985) och slutligen två större intervjuer med Gunvor Höglund (1 juni 1984 samt 8 juli 1991). Dessutom en mängd noteringar från telefonsamtal och kompletteringar per brev från ovanstående personer.

I huvudsak överensstämmer skildringarna inbördes. Dock skiljer de sig i en del detaljer vilket jag noterat ovan. Av naturliga skäl innehåller Ernst Linders föredrag flest detaljer om händelsen 9 december 1965. Linders uppgifter är ju också hämtade från hans intervju med Richard strax efter den första kontakten. Richards reaktion vid den första kontakten beskrivs dock lite olika. Enligt Linder kände Richard ingen rädsla medan Turid Johansson säger: "Han fick ju bland annat diarré för han blev så rädd och trodde hans sista tid var kommen." Gunvor

Gösta Johanssons rekonstruktion av den kvinnliga varelsen.

Höglund uttrycker sig så att "han stod där helt paralyserad". Enligt Gunvor såg Richard också "fönster eller gluggar" på farkosten. En uppgift som i sammanhanget ter sig lite märklig eftersom farkosten var halvt genomskinlig.

En intressant uppgift är den starka doft av hyacint eller liknande som hunden skall ha haft flera dagar efter händelsen. Denna doft kommer sedan att dyka upp i ett annat sammanhang, längre fram. Jag frågade Gunvor om detta vid intervjun 8 juli 1991.

Håkan: "Kommer du ihåg att hunden doftade efter första kontakten?"

Gunvor: "Richard talade om att de sprutade någonting innan de strök. Då strök de Lizzi."

Håkan: "Men kommer du ihåg att hunden doftade något speciellt?"

Gunvor: "Nej, för han berättade det ett tag efteråt. Då kommer jag ihåg att han frågade om jag kände någonting men det tänkte inte jag på. Richard sa att han tyckte det luktade hyacint eller någonting mitt emellan blomdoft och gran, tallrisdoft eller någonting."

Anledningen till att den äldre mannen hämtade röret var enligt Gunvor att Richard fick ett njurstensanfall på isen. Detta har inte påpekats av övriga inblandade. Vid intervjun 1/6 1984 uttrycker hon det på följande sätt:

”När han stod där så kände han att nu får jag ett anfall. Då säger den som var äldst: min unga man – eller någonting – ni har ont. Ja, sa han då. Då gick han i väg och kommer tillbaka med en lång käpp eller pinne och sa till Richard att han skulle vända ryggen till honom. Han hade en brun mockajacka på sig och det snöade. Mannen tar käppen och stryker över ryggen på Richard. Han känner hur varmt det blev och smärtan försvann.”

Hösten 1965 fanns ett stort antal artiklar om flygande tefat i olika dagstidningar. Enligt Gunvor Höglund läste Richard Göteborgs-Tidningen och Expressen. I GT söndagstidningen den 22 augusti 1965 intervjuades Ernst Linder av journalisten Allan Fredriksson ”Marsianerna finns mitt ibland oss”. En artikel om den italienske ufokontaktmannen Eugenio Siragusa stod att läsa i Expressen den 16 september 1965 ”Marsmänniskorna är intelligenta på jorden”. Hela hösten 1965 sändes också den populära teveserien ”Min vän från Mars”. Om Richard helt enkelt fantiserat ihop historien om mötet på isen så fanns det således åtskilliga inspirationskällor.

Jag har förgäves försökt finna någon bekräftande uforapport från annan källa torsdagen den 9 december 1965. Ingen rapport finns i UFO-Sveriges rapportarkiv vid Arkivet för UFO-forskning i Norrköping. Inte heller har jag funnit något av intresse i tidningen Bohusläningen mellan den 1 oktober och den 24 december 1965.

För att eventuellt få några nya ledtrådar och en uppfattning om Grindhultsjön (eller Grind som det står på kartan), gjorde Anders Liljegren och jag ett besök vid sjön den 20 september 2005. Den är en ganska normalstor svensk insjö. Den lilla byn Grindhult ligger alldeles intill, därav namnet. Jag har aldrig fått någon uppgift om var vid Grindhultsjön händelsen inträffade. Vi färdades den väg som Richard Höglund sannolikt åkte från Uddevalla den 9 december 1965. Det är då troligt att han stannat på den vassrika östra sidan av sjön där bilväg finns nära stranden och bebyggelsen är gles. Naturligtvis kan trakten och vägar ha ändrats efter så många år men vi hittade en liten vik nära bilvägen som skulle kunna stämma in på Richards beskrivning. Några nya ledtrådar gav inte resan men det var ändå intressant att besöka platsen.

Richards berättelse om mötet med rymdmänniskorna är ovanligt detaljrik och också tämligen udda för sin tid, till exempel de nakna varelserna och deras lekfullhet. Om han planerat att hitta på en historia borde han gjort den mera trovärdig. Richard förklarade under Linders intervju: ”Om inte den här berättelsen är vad ni väntat, det ger jag fan i, ni får tro den eller ej. Jag berättar bara som jag har upplevt, så att det kan inte hjälpas om ni skulle bli besvikna. Ni kanske har väntat er något helt annat, men så här var det i alla fall.”

Håkan vid Grindhultsjön där Richards första kontakt kan ha ägt rum.

Foto: Anders Liljegren

För Ernst Linder och Diana Berglöw berättade Richard inte bara om sin ufoobservation. I de föredrag Linder höll om fallet visar det sig att Richard också berättat en del intressanta detaljer om sig själv och sitt liv. Han säger bland annat att han hade få vänner eftersom han aldrig ville kompromissa. I sitt arbete som bergsprängare kände han alltid på sig vad som skulle hända. Även om ingenjörer gjorde vissa beräkningar så följde han sin egen intuition och den visade sig alltid vara rätt. Det gjorde att han ibland inte fick behålla sitt arbete, för ledningen tyckte att han struntade i alla föreskrifter trots att det flera gånger skulle ha räddat livet på arbetskamrater. Han hade vandrat från det ena arbetet till det andra av det skälet. Richard menade sig kunna på förhand säga vad en människa tänkte och skulle säga. Om personen då ljög sa Richard det direkt i ansiktet på den andre.

Under det första föredraget ställer en person i publiken följande fråga till Linder:

”Han kan inte ha diktat ihop det?”

Linder: ”Nej, det var väldigt äkta och dessutom så kunde man konstatera att han inte hittat på en viss historia som han hade lärt sig utantill utan man kunde ställa frågor på ett sådant sätt så att han kom på nya detaljer som stämde in, som han inte kunde veta men som är typiska för sådana här iakttagelser. Han gav verkligen ett mycket starkt intryck av att ha upplevt det här.”

Som jag tidigare nämnt gjorde Ernst Linder ingen inspelning av intervjun med Richard. Däremot gjorde han korta anteckningar under samtalets gång. Anteckningar som han flera gånger till mig påstod att han sparat. I juli 2008 återfann Ernst Linder anteckningarna och Clas Svahn hämtade dessa och skickade de nio handskrivna sidorna till mig. De innehåller några nya uppgifter som jag sammanfattar här:

Richard far ut till Grindhultsjön vid tretiden på eftermiddagen.

Inför varelserna känner Richard sig som ”en schimpans i ett zoo”.

Flickan har en ”gnistrande sten i naveln”. Detta är en uppgift som även kommit från Gunvor Höglund.

Flickan säger något till en av de yngre männen. Han går tillbaka till farkosten och svävar upp. När han återkommer medför han ett ”svart föremål till storlek och form som ett smalt cigarettpaket”. Han lämnar det till flickan som använder det för att spruta på allt de vidrör. Hon sprutar på hundkopplet, på sina händer och där hunden har slickat.

Angående den äldre mannens helande av Richard säger anteckningarna att mannen ”bugade sig, gick fram och lade händerna på huvudets sidor”. Richard kände det sedan som om ”ett knä sattes i ryggen”. Den äldre mannen ”satte röret i ryggen och förde det utefter ryggen nedåt”. Anteckningarna säger också att ”flickan sprutade under tiden på samma ställe”.

Uppenbarligen har Richard också frågat om han kan få åka med i farkosten. En anteckning säger ”ville göra en tur. Det gick ej”.

Jag har försökt spåra uforapporter i svenska tidningar och tidskrifter som eventuellt skulle kunnat fungera som inspirationskällor för Richard om han velat dikta ihop en historia. Det finns en uforapport från Brasilien 1947 som är märkligt lik Richards berättelse, även i vissa detaljer. Problemet är att den aldrig, vad jag kunnat finna, publicerats i svenska medier. Den stod först att läsa i den amerikanska ufotidskriften *The A.P.R.O. Bulletin* i maj 1961.⁸ Att Richard skulle fått kännedom om detta fall är dock knappast troligt. Han läste inte engelska och var inte intresserad av ufo.

Den 23 juli 1947 befinner sig topografen José C. Higgins med sina män på ett arbete vid en plats väster om Goio-Bang-kolonin, nordöst om Pitanga och sydväst om Camp de Mourao i delstaten Paraná i södra Brasilien. På ett fält hör Higgins och mannarna plötsligt ett vislande ljud från luften. När de tittar upp ser de ett cirkelformat föremål med utskjutande kanter närma sig. Alla männen blir rädda och springer därifrån men Higgins stannar kvar för att se vad som händer.

Farkosten cirklar runt fältet och landar mjukt cirka 50 meter från Higgins. Den är cirka 30 meter bred och 5 meter hög. Han ser rör som korsar varandra i olika riktningar på farkosten som för övrigt är gråvit i färgen. Ljudet kommer från rören. Farkosten landar på metalliska ben. Higgins går

fram mot farkosten och får syn på ett fönster som verkar vara av tjockt glas. Innanför ser han två varelser som tittar nyfiket på honom.

Ett svagt ljud hörs och en lucka öppnas under farkosten. Tre varelser kommer ut från öppningen. De är helt inneslutna i genomskinliga dräkter som verkar uppblåsta inifrån. På ryggen bär de en metallåda som verkar höra till dräkterna. Under dräkterna bär varelserna skjorta, korta byxor och sandaler. Kläderna tycks inte vara av vanligt tyg utan påminner om blankt skinande papper. Ögonen är stora och runda, utan ögonbryn men med ögonfransar. Huvudena är stora, runda och nästan hårlösa. De saknar skägg. Benen är oproportionerligt långa i förhållande till kroppen och varelserna är cirka 210 cm långa. Ungefär 30 cm längre än Higgins.

Varelserna tycks vara män och Higgins förvånas över att de är så lika varandra, som om de vore trillingar eller bröder. En av männen bär ett rör som påminner om metallen i farkosten. Mannen pekar med röret mot Higgins hela tiden under konversationen. Han hör dem prata med varandra men förstår inte språket, som låter mjukt och harmoniskt. Trots deras långa kroppar rör de sig ovanligt lätt och de formar hela tiden en triangel runt honom. Mannen med röret pekar åt Higgins att gå mot farkostens lucka. Han tittar in genom luckan och ser bara ett litet rum med en annan dörr.

Higgins försöker med hjälp av teckenspråk fråga varifrån de kommer. En av varelserna ritar en punkt på marken omgiven av sju cirklar. Han pekar på solen, sedan på farkosten och den sjunde cirkeln – flera gånger (vilket skulle kunna tolkas som Neptunus). Nu blir Higgins plötsligt väldigt rädd. Han får känslan av att de vill föra bort honom från jorden och han funderar på hur han ska klara sig ur situationen. De är fler och större så fysiskt våld är en omöjlighet. Han lägger märke till att de undviker att stå i solljuset någon längre tid så han går mot ett skuggigt område. Där tar han fram plånboken och visar dem ett foto av sin fru. Med en mängd gester låter han dem förstå att han tänker hämta sin fru så hon också kan följa med i farkosten.

Higgins försöker så stillsamt som möjligt lämna platsen och han går mot en skog. Ingen försöker hindra honom. När han gått tillräckligt långt så varelserna inte kan se honom sätter han sig på en plats där han kan observera dem men inte själv upptäckas. Higgins förvånas över att varelserna leker som barn. De hoppar i luften och kastar stora stenar. Efter ungefär en halvtimme söker de en stund efter honom men återvänder sedan till farkosten som får i väg med ett visslande ljud.

”Jag vet inte om det var män eller kvinnor”, förklarar Higgins senare för pressen. Trots det ovanliga utseendet upplevde han dem som vackra och de tycktes utstråla perfekt hälsa. Higgins kommenterar slutligen: ”Var det en dröm? Var det verklighet? Ibland tvivlar jag på att sådana saker kan hända

och om det inte var för att jag hade arbetarna med mig i början skulle jag kunna tro att det var en märklig och fascinerande dröm.”

Jag har korresponderat med flera sydamerikanska ufologer för att försöka få mera data om händelsen. Men ingen har tydligen följt upp fallet vidare. I ett brev den 12 maj, 1993 ger Irene Granchi, en av Brasiliens mest kända ufologer, lite citat från gamla tidningsartiklar om fallet men de ger ingen ytterligare information. Alberto Francisco do Carmo från Grupo de Estudos Ufologicos i Brasilia skriver att händelsen är ”den där typen av bra fall som gått förlorat i mängden”.⁹ Han sammanfattar vad han lyckats spåra om händelsen, material som nu ligger på nätet.¹⁰

Likheten med Richard Höglunds observation är slående: de genomskinliga dräkterna, de närmaste hårlösa varelser som tycks utstråla perfekt hälsa, röret, teckenspråket, att de ställer sig runt vittnet, lekfullheten. Kan Richard ha hört om Higginsfallet från den bekant som var tefatsintresserad? Det förutsätter att den personen då läste antingen The A.P.R.O Bulletin eller Flying Saucer Review, något som få personer gjorde i Sverige i mitten på 1960-talet.

Här kunde fallet Richard Höglund vara avslutat. En i högen av många påstådda observationer av ufo och humanoider. Men det skulle visa sig att händelsen på isen bara var början på en lång serie kontakter. Varelserna från det flygande tefatet skulle snart återvända.

1. Tidigare har jag publicerat följande artiklar om Helgefallet: ”The Helge File – men in black in Sweden?” AFU newsletter, nr. 20, okt-dec 1980, s. 1, 7-13. ”Some further notes from the Helge file”. AFU newsletter, nr. 27, jan-dec 1984, s. 9-10. ”Helgefallet. Del 1.” Sökaren, nr. 1, 1985, s. 32-33. ”Helgefallet. Del 2.” Sökaren, nr. 2, 1985, s. 26-27. ”Helad av rymdmänniskor – närkontakt synas igen.” UFO-aktuellt, nr. 2, 2007, s. 16-19.

2. ”Tefatsfolk hjälper sjuk svensk arbetare...” Sökaren, nr. 3, 1966, s. 16.

3. Bjarne Håkanson: ”UFO-gåtan”. Larsons förlag, 1973, s. 83-84.

4. Information från Anders Dagsten, SMHI, 13/8 1991.

5. De flesta uppgifterna om händelsen på isen är hämtade från Ernst Linders föredrag på Ifo-logiska sällskapet 27/1 samt 5/5 1966. Några få kompletteringar har gjorts från intervjuer med Gunvor Höglund och Gösta Johansson.

6. Detta är hämtat från den första intervjun jag gjorde med Richard Höglunds hustru Gunvor den 1/6 1984. Med vid intervjun var Gösta Johansson och den spelades in på hans lantställe i Ösmo utanför Stockholm.

7. Genom ett skriftligt intyg av Gunvor Höglund den 9/10 1986 fick jag tillåtelse att erhålla kopior av röntgenutlåtandena från Centrallasarettet i Uddevalla.

8. ”1947 contact uncovered” The A.P.R.O. Bulletin, may 1961, s. 1, 4-5. Även återgiven i Flying Saucer Review, vol. 7:6, nov-dec. 1961, s. 30-31.

9. Brev från Alberto Francisco de Carmo, Brasilien 11/5 1993.

10. ”The Parana state case”, an extract from the article/story: space beings come to earth. By Joao Martins english version: Alberto Francisco do Carmo. <http://www.mysterious-america.net/paranaufocase.html>

”Jag kände mig som en profet”

Richard Höglund arbetade några år med sin bergsprängarfirma efter att han blivit bättre i njurarna. Med tiden fick han dock cirkulationsrubbingar i armarna. En vanlig åkomma bland bergsprängare och med tiden fick han sjukpension. Genom Ernst Linders föredrag på Ifologiska sällskapet spreds ryktet om Richards upplevelse. Richard hade upprepade kontakter med medlemmar av föreningen under våren 1966. När Richard efter första kontakten på isen ringde Ifologiska sällskapet kom han först till Johan Berggren, som var sekreterare och blev hänvisad till Ernst Linder. Andra gången blev han i stället hänvisad till Gösta Johansson, kassör i sällskapet. Han skulle med tiden bli en av Richards få förtrogna vänner och är också en av mina huvudkällor till fallet.

Gösta Johansson, bror till mediet Sture Johansson, avled 1993. Han arbetade som byggnadsingenjör i Stockholm och hade ett starkt ufointresse. Under flera år var han medlem av Ifologiska sällskapet men hade en ganska kritisk distans till ämnet. I en intervju den 13 februari 1980 berättar han om en egen ufoupplevelse i november 1965:

”Jag såg ett tefat en gång lite före det han hade haft sin upplevelse (Richard Höglunds kontakt 9dec. 1965-HB). Det var ett som kom dykande ner genom molnen när molnen gick väldigt lågt. Jag var på väg hem en kväll och det lyste på molnen. Det var småregnigt, grått och kyligt. Det kom som ett stjärnskott rakt genom molnen, som en strimma. En sådan där oval plätt. Och jag tänkte nu slår den ner i marken men den tvärvände och blev mindre och mindre och försvann. Det visade sig att det verkligen var månen som stod bakom molnet men det där andra kan jag inte förklara.”

En annan person som var mycket ufointresserad och medlem i Ifologiska sällskapet var Johan Häggström, välbeställd byggmästare bosatt i Älvsjö utanför Stockholm. Han donerade bland annat en hel del pengar till förlaget Parthenon i Helsingborg som under 1950-70-talet publicerade en mängd ufolitteratur, främst av det nyandliga slaget.¹ Enligt Gösta Johansson träffade Richard Höglund flera aktiva ufologer vid ett möte hemma hos

Johan Häggström. Ett möte som ska ha ägt rum någon gång efter första kontakten på isen. Förutom Gösta Johansson och Johan Häggström deltog även Sten Lindgren i mötet. Sten Lindgren hade redan 1965 grundat organisationen Intergalactical Federation (IGF) och skulle med tiden bli en av Sveriges mera omtalade ufokontaktpersoner.²

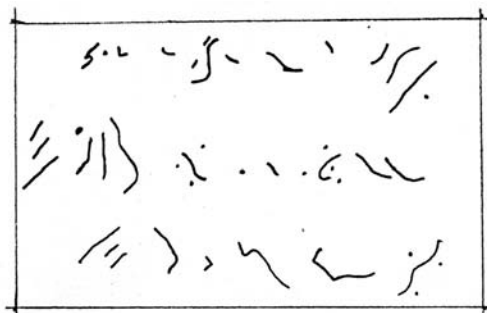
Under mötet började Sten prata om bröder från rymden men då svarade Richard: ”Förlåt men innan vi börjar prata om bröder måste vi först ta reda på om dom anser oss som bröder. Vad jag vet så gör dom det inte.” Vid en korvkiosk efter mötet förklarade Richard för Gösta att ”så länge vi håller oss i skinnet går det nog bra men annars kommer dom bara och sopar bort oss utan någon sentimentalitet”.

Richards uttalanden har gjort att jag funderat på om detta möte verkligen kan ha ägt rum redan efter första kontakten. Han talar redan som om han vet en del om vad ryddmänniskorna anser. Antingen var det hans egna spekulationer eller så ägde mötet rum lite senare, eventuellt efter andra kontakten.

Richard pratade öppet med flera medlemmar av Ifologiska sällskapet om sin upplevelse. Men uppmärksamheten blev tydligen för mycket efter hand. Ganska lång tid efter första kontakten på isen kontaktade han Ernst Linder. Han sa då att historien var bluff från början till slut och att han var mytoman på grund av en svår barndom.³ Men till Sture och Turid Johansson erkände han att han ljugit för Ernst Linder och andra och sagt att han var mytoman bara för att bli av med uppmärksamheten.⁴

Men kontakterna skulle fortsätta. De främmande varelserna gjorde sig snart påminna igen. I slutet av augusti 1966 arbetar Richard i Färjelanda, strax norr om Uddevalla. Natten till onsdagen den 24 augusti 1966 sover han oroligt och vaknar vid halvtretiden på natten. Han går upp och gör sig i ordning

för att åka hem. Men han känner ett tvång att återvända till sjön där han tidigare mötte varelserna. Det går inte att stå emot impulsen och Richard upplever det nästan som om någon annan kör bilen. Han åker till samma plats vid Grindhultsjön och parkerar vid strandkanten. När han går ner till vattnet ser han en farkost som svävar över sjön, en liten bit ut från stranden.

Tecknen på brickan som Richard fick av rymdvarelserna.

En man står bredvid farkosten i luften ovanför vattnet, som om han var tyngdlös.

Richard förstår att mannen vill att han ska komma ut till farkosten. Efter en del letande hittar han en gammal gisten eka och ror ut. Det blåser ganska friskt och Richard måste ta sig genom ett vassområde men når så småningom fram. Den här gången är tefatet lite mindre i storlek. Inuti farkosten ser Richard den äldre mannen från den första kontakten. Men mannen som står i luften har han inte sett tidigare. Han är kraftig, ”en riktig brottartyp” och har nästan ingen nacke. Mannen utanför farkosten börjar prata svenska med Richard men ljudet är inte synkroniserat med läpprörelserna utan kommer en stund efteråt - från farkosten. Mannen förklarar att Sovjetunionen och USA planerar

att starta ett krig mot Kina och de behöver hans hjälp i ett fredsprojekt. Richard får ett uppdrag som innebär att han måste ge sig av till Bahamas. Dessutom får han en metallbricka med hieroglyfiska tecken på. En bricka han uppmanas att alltid bära på sig. Men Richard slår ifrån sig och förklarar att han är en vanlig arbetare med fru och firma och dessutom kan han inte engelska. Hur ska han kunna göra någonting för freden.

Richard Höglund med taxen Lizzi i famnen på en bild från 1974

Men mannen i luften står på sig. De tar avsked och Richard ror tillbaka till stranden. Farkosten ger sig av och Richard vandrar mot bilen. Han känner sig frågande inför alltihop och gräver ner brickan i skogen innan han far hem igen till Uddevalla. För frun berättar han ingenting av vad som hänt.

Några dagar efter händelsen ringer Richard till Gösta Johansson i Stockholm och berättar vad som hänt och att han fått en metallbricka av varelserna. ”Jag kände mig som en profet när jag fick den där”, förklarar han för Gösta. Trots betänkligheter med att ge sig av till Bahamas så beslutar sig Richard för att anta utmaningen. Till Gösta säger han: ”Jag offrar mig nu. Jag tycker jag är skyldig dom det för dom har botat mig.”⁵

Uppgiften att Sovjetunionen och USA planerade att starta ett krig mot

Kina är intressant.⁶ I sin bok ”The Ends of Power” avslöjar Richard Nixons stabschef H.R. Haldeman att USA 1969 fick flera förfrågningar från Sovjetunionen om att gemensamt försöka slå ut Kinas kärnkraftsanläggningar med en ”kirurgisk attack”. Uppenbarligen hade ryssarna varit oroliga en längre tid för att Kina kunde utveckla kärnvapen och bli ett militärt hot mot Sovjetunionen. Det var mycket nära att ryssarna själva gick till attack men det hela kunde avvärjas i sista stund.⁷

Det tog en tid innan Richard vågade berätta för sin fru att han träffat rymdvarelserna igen och blivit beordrad att åka till Bahamas. Beskedet var inte precis välkommet, berättar Gunvor Höglund.

Gösta: ”När det blev tal om Bahamas, hur kände du dig då?”

Gunvor: ”På hösten (1966-HB) började han prata om Bahamas. Nej, sa jag. Aldrig jag lämnar mitt hem som vi har byggt upp. Ja, men jag ska dit sa han. Du är tokig, sa jag – och Lizzi då? Vi kan väl inte bara göra oss av med henne. Ja, men jag måste dit. Då åker jag ensam, sa han. Jag har order på att åka så jag ska i väg. Men jag tänkte, gud jag vågar inte släppa honom ensam. Då blev jag rädd.”⁸

Vintern 1966-1967 sålde paret sin insatslägenhet och det mesta av vad de ägde för att kunna åka till Bahamas. De tvingades avliva hunden Lissi eftersom de inte visste hur länge resan skulle vara. ”Det är bara han (hunden-HB) och jag som har sett dom här varelserna. Det är nästan mord men jag måste göra det”, beklagade sig Richard för Gösta Johansson.⁹

Den 5 mars 1967 gav de sig av till Little Exuma, en av Bahamasöarna. I Richard Höglunds personakt som när jag kollade uppgiften fanns på pastorsexpeditionen i Ösmo står följande:

”Frånvarande från 670301. Skall resa utrikes på ett år.”

Här inställer sig frågan, varför ett år? Var det något som paret bara kastat ur sig av en slump eller planerade man något annat. En intressant uppgift som komplicerar historien är att paret några år tidigare köpt två tomter på Little Exuma. En stod i Richards namn och en i Gunvors. Det var låga amorteringskostnader, 60-70 kronor i månaden. ”Vi tänkte vi skulle göra pengar på det där, det var ju så populärt då”, förklarar Gunvor i en intervju.¹⁰ Enligt Sture Johansson hade de tänkt bosätta sig där och starta en rörelse av något slag.¹¹ Tomterna låg på västra sidan om Little Exuma, långt ute på en udde.

Faktum är att ganska många svenskar gjorde samma sak i början på 1960-talet. Annonser i dagstidningar om att köpa tomter på Bahamas förekom flitigt och det var många som köpte dessa relativt billiga tomter som man sedan amorterade en liten summa på. Vad jag förstär köpte Richard och Gunvor dessa tomter före Richards kontakter och då infinner sig naturligtvis tanken att Richard kan ha hittat på ufohistorien för att kunna motivera sin fru att ge sig av på ett så vidlyftigt äventyr som

att flytta till Bahamas? Den vidare utvecklingen gör dock denna teori något långsökt.

1. Håkan Blomqvist: "UFO – i myt och verklighet", NTB/Parthenon, Nyköping 1993, s. 36-44, (Ett korståg för en ny tidsålder).
2. Ibid. s. 86-101, (Sten Lindgren och rymdbröderna).
3. Tel.samtal med Ernst Linder 29/8 1984.
4. Tel.samtal med Turid Johansson 31/8 1984.
5. Intervju med Gösta Johansson, 18/11 1985.
6. Tel.samtal med Gösta Johansson 5/3 1981.
7. H.R. Haldeman: "The Ends of Power", W.H.Allen & Co., London 1978, s. 112-121.
8. Intervju med Gunvor Höglund 1/6 1984.
9. Intervju med Gösta Johansson 13/2 1980.
10. Intervju med Gunvor Höglund 1/1 1984.
11. Intervju med Sture och Turid Johansson 27/10 1973.

Bahamas tur och retur

Richard och Gunvor säljer nästan allt de äger för att kunna resa till Bahamas. Uppenbarligen hade de tänkt sig att stanna en längre tid. De flyger över London till Nassau och sedan vidare till Little Exuma, där de också har köpt sina tomter. När de kommer fram till Little Exuma finner de att allt är väldigt dyrt och tomterna visar sig inte vara särskilt bra.

Enligt varelsernas instruktioner skall de mötas på en udde på Little Exuma. Gunvor Höglund berättar: ”Vi åkte till Little Exuma men då hände det ingenting. Han skrev i sanden: Jag har varit här! Så skrev han sitt namn med stora bokstäver.” Richard väntar en hel dag på udden men inget tefat dyker upp.

Pengarna börjar tryta och de försöker leva så snålt som möjligt. De flyttar till det billigaste stället som finns tillgängligt och unnar sig mycket lite i matväg. Paret hör sig även för om arbete men något jobb finns inte för västerlänningar. Då måste man arbeta för en utländsk firma som är godkänd av regeringen.

Efter några veckor återstår inget annat än att återvända hem. De har turen att få åka gratis tillbaka till Nassau med ett litet privatplan som flugit några passagerare till Little Exuma och nu skall återvända. Richard och Gunvor erbjuder sig att betala för resan men piloten är vänlig och låter paret följa med gratis. Från Nassau går sedan färden hem till Sverige igen. I Nassau stiger en grupp katolska präster ombord. De är klädda i långa prästkappor. Händelsen visar sig ha betydelse längre fram. Richard skriver ett brev till Ernst Linder i Ifologiska

Gunvor Höglund reste med Richard till Bahamas.

Sture och Turid Johansson

Foto: AFU:s bildarkiv

sällskapet där han berättar att inget hänt på Bahamas, om de dyra priserna och att de nu tillfälligt skall bo hos Richards bror i Stockholm.

Att återvända till Uddevalla är otänkbart. Det skulle kännas genant inför grannar och vänner. Paret har bara sex-sju tusen kvar att leva på. Richard har en bror, Elis Höglund, som har en lägenhet på Wallingatan på Söder i Stockholm. Lägenheten står tillfälligt tom eftersom den skall hyras ut. De flyttar in i lägenheten och Richard börjar direkt söka arbete. Han ringer till firman Granit & Betong i Stockholm och det visar sig att de behöver en bergsprängare så han får jobb direkt och kan börja dagen därpå.

Gunvor Höglund ringer och bjuder hem Gösta Johansson till lägenheten. Hon hoppas att någon från Ifologiska sällskapet ska kunna hjälpa dem hitta någonstans att bo. Gösta träffar Richard och Gunvor för första gången i lägenheten och det blir början på en lång vänskap. Richard berättar om sina upplevelser och Bahamasresan. Till Gösta säger han med en viss uppgivenhet: ”Man måste ha dragit mitt namn i ett lotteri någonstans.”¹

Richard och Gunvor bor bara någon vecka i lägenheten. Sedan köper Richard en husvagn av en arbetskamrat på det nya jobbet. De flyttar in i husvagnen som står placerad vid arbetsplatsen i Trångsund, söder om Stockholm. Gunvor tycker det känns jobbigt att vara i husvagnen på dagarna med alla arbetare runt omkring så hon hittar ett arbete i en pressbyråkiosk. I husvagnen känner Gunvor för första gången en underlig och skarp doft som senare dyker upp i andra sammanhang och som hon associerar med något hemligt som Richard håller på med i samband med sina kontakter.

Gunvor: ”Sedan bodde vi i en husvagn. Den där lukten som var då, den lukten var i husvagnen. Det var första gången jag kände lukten.”

Gösta: ”Du den kände min dotter också. Hon klev ur bilen och hälsade på en gång och Richard tog i hand där vid husvagnen. Och hon reagerade. Hon tyckte det var en otäck lukt.”

Gunvor: ”Ja, det var ingen god lukt. Jag sa: vad är det som luktar? Det måste vara något i träet? Den lukten var i husvagnen hela tiden medan vi var där. Det var ingen parfymdoft precis. Mera något åt trä till.”²

Richard och Gunvor behöver en lägenhet att bo i och de frågar Gösta Johansson om han vet någon som är ledig. Det visar sig att Göstas bror Sture Johansson och hans hustru Turid flyttat från sin lägenhet i Ösmo, söder om Stockholm. De bor tillfälligt i en sommarstuga medan de väntar på lägenhet i Farsta. Gösta ringer Richard och meddelar att de kan få ta över lägenheten och den 27 juni 1967 flyttar Richard och Gunvor till Mejerivägen 8 B i Ösmo. Därmed blir också Sture och Turid Johansson mera bekanta med Richard och får höra om hans upplevelser. Husvagnen köps av den ufointresserade byggmästaren Johan Häggström.

Sture och Turid Johansson var mycket ufointresserade på 1960-talet och hade flera ufoupplevelser innan de träffade Richard. En kort tid efter att paret bevistat ett föredrag på Ifologiska sällskapet 1964 talar Turid på telefon med en väninna när en manlig röst plötsligt kommer in på linjen och säger att Sture och Turid skall åka ut till en plats som heter Väggarö. Den ligger på Södertörn, söder om Stockholm. Det resulterar i att paret börjar ta bilen ut till Väggarö då och då där de stannar och mediterar. Ibland upplever de som att det flyter blålila vågor eller strålningar genom bilen. En vinterkväll 1964 kommer ett starkt blåvitt sken bakifrån när de står på vägen. De hoppar ner i diket på var sin sida om vägen och ser ljusfenomenet gå som en raket upp i skyn igen.

Ingenting mer händer förrän den 29 oktober 1965. På dagen får Turid ett ”mentalt” meddelande att de skall bege sig till Väggarö vid tiotiden på kvällen. Rösten säger också att de skall vara försiktiga eftersom ”det pågår en maktkamp på jorden”. När de kommer fram till den vanliga platsen får de syn på ett antal små varelser som flyter omkring i luften och som kommer mycket nära bilen, cirka en halv meter ifrån den på Stures sida. Vid min intervju med Sture och Turid den 27 oktober 1973 berättar de följande.

Sture: ”När vi kom ut till det där stället där vi brukade sitta och hade fått besked om att åka till, så jag vet inte, men någonting hade gått snett med själva tidsangivelsen. Vi skulle vara där kring halv elva och vi var där halv tio och då fanns dom där gubbarna där redan. Vi såg dom inte förrän vi hade parkerat bilen. Det var inte helt mörkt utan skymning. Då fanns

Foto och teckning: Håkan Blomqvist

dom där redan nere på ängen och dom kom ju väldigt nära. Hur många det var vet jag allvarligt talat inte. Vi tror det var fem eller högst sex. Dom var någonstans mellan 1,25 till 1,50 meter långa med jättestora huvuden och ögon som lyste. Det var som man tänker sig fosfor, rödaktigt. Man såg inga pupiller. Dom gick inte utan flöt rätlinjigt fram. Dom gick inte i mjuka linjer.”

Turid: ”Vi hade också en transistorradio och den gick hela tiden medan dom var där. Vi hade ju släckt av bilen och ljuset men radion hade vi lös i baksätet”

Sture: ”Jag önskade för mitt liv att det skulle komma en bil. Men det kom ingen. Varelsena försvann ute på gårdet och sedan var det precis som om dom skulle ha landat med ett tefat på bilen. Hela bilen skakade och radion tjöt och hoppade i baksätet och vi dök under instrumentbrädan. Vi trodde dom skulle knäcka bilen. Vi såg inget skepp starta. Vi var tillbaka dagen efter och skulle leta efter spår men vi fann inga.”

Turid: ”Det är konstigt, förut då vi åkte ut och dom där strålningarna kom så hade man aldrig någon känsla av något ont eller dylikt utan vi satt och hade roligt och det var skönt och vi mediterade. Men efter det här med gubbarna så har vi varit ute och tittat och vi tycker det är så kusligt. Vi törs inte stanna i mörker och särskilt inte gå ur bilen.”

Håkan: ”Hur länge varade händelsen?”

Sture: ”Det kanske bara var fem minuter men för mig kändes det verkligen som lång tid.”

Håkan: ”Såg du några öron eller fingrar på varelserna?”

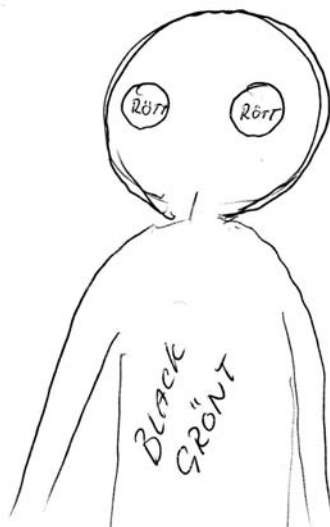
Sture: ”Tänk dig själv att du sitter i halvskygning och tittar ut genom ett fönster. Skulle du tänka på och lägga märke till vilken typ av öron eller hur många fingrar dom hade och så vidare – när du är livrädd. Det gör man helt enkelt inte. Då skall man vara enormt kall och det kunde inte jag vara. Men dom hade armar det är jag förvissad om.”

Håkan: ”Kommunicerade de aldrig med varandra?”

Sture: ”Inte vad jag kunde se. Dom rörde sig inte i grupp utan var och en självständigt.”

Efter chocken väntade Sture och Turid en stund innan de startade bilen och for i väg. De vågade inte åka direkt hem. Trots det är båda överens om att det gått för mycket tid. De kom inte hem förrän vid fyra-tiden på morgonen. Så länge var de inte ute och åkte. Tid har försvunnit menar de.

Men det hände mer på himlavalvet tidigare denna kväll. Vid 19-tiden den 29 oktober 1965 ser tusentals människor ett starkt lysande föremål passera över Sverige. En påpasslig fotograf, Erik Ehnmark i Södertälje, hinner även förevisa den mäktiga synen med sin kamera, bilder som sedan publiceras i Dagens Nyheter. Många teorier framfördes om himlafenomenet men gåtan fick till slut sin lösning. Som Clas Svahn visade i en artikel i UFO-aktuellt 2004 var det den amerikanska spionsatelliten 1965-79A som störtade och gav upphov till det lysande skådespelet denna minnesvärda oktoberkväll.³ Var det en absurd slump som gjorde att Sture och Turid upplevde dessa varelser samma kväll?

Stures teckning av varelserna han och hans hustru Turid såg vid Väggarö.

1. Berättat av Gösta Johansson under intervjun med Gunvor Höglund 1/6 1984.

2. Ibid.

3. Clas Svahn: ”Lysande buss över Sverige.” UFO-Aktuellt, nr. 3, 2004, s. 4-7.

Fader Rapas

Richard och Gunvor börjar bygga upp ett nytt liv i lägenheten i Ösmo. Richard arbetar som bergsprängare igen och Gunvor får så småningom ett jobb på Televerket. De börjar umgås en hel del med Sture och Turid Johansson och Richard hjälper dem med olika arbeten på torpet. Sture och Turid sover ibland över i Richard och Gunvors lägenhet när det är för kallt på torpet.

En lördagsförmiddag i september 1967 är Richard extra uppspelt när Sture och Turid kommer på besök. Gunvor är på sitt arbete. Richard tänker åka ner till Göteborg och hälsa på sin dotter Elsie, från ett tidigare äktenskap. Och förresten, förklarar han, ”jag måste åka ner och hämta plattan jag har grävt ner i skogen. Jag måste sticka innan Gullan kommer annars får jag inte åka”.¹ Sture protesterar och menar att han inte kunde ge sig i väg ner i sin skraltiga Amazon. Han erbjuder sig att skjutsa Richard men han slår ifrån sig och ger sig av mot Göteborg.

Efter besöket hos dottern i Göteborg åker Richard upp till Grindhultsjön utanför Uddevalla och gräver upp plattan som han gömt i skogen. Färden går sedan vidare mot hemmet i Ösmo. Han stannar vid en bensinstation för att tanka och då kommer en gammal man fram och frågar om han ska upp mot Stockholmstrakten. Richard känner sig lite trött och tänker att det kan vara trevligt att prata med någon efter vägen så han erbjuder mannen lift. Mannens klädsel är lite ovanlig: svart slängkappa, svart slokhatt med raka brätten och knäppkängor. För övrigt har han halvlångt hår och kort skägg.

När de färdats en stund frågar mannen: ”Känner du inte igen mig?” Richard svarar nekande men då förklarar mannen att han är en av de katolska präster som Richard och Gunvor såg på planet från Nassau. Han presenterar nu sig som Fader Rapas. De konverserar en stund och Rapas förklarar att Richard är en stor slarver som inte tog med sig brickan till Bahamas. Han påstår också att Richard måste tillbaka till Bahamas och ta brickan med sig denna gång. På vägen upp mot Stockholm svänger de in på ett motell för att få en kopp kaffe. De sätter sig vid ett bord och Rapas tar av sig slokhatten och lägger den på bordet. Han vill inte ha något men Richard

tar in en kopp kaffe. Richard börjar fundera på om han fått en knäpp i huvudet och att det kanske är bara han som ser den här gubben. Så när en ung man passerar bordet knuffar Richard ner hatten. Den unge mannen tror att det är han som knuffat ner hatten och han ber Rapas om ursäkt.

Efter pausen kör de vidare och efter några mil frågar Rapas om han inte kan byta av med körningen en sträcka för han ser att Richard är trött. Richard undrar om det är så lämpligt med tanke på att Rapas är så pass gammal. ”Hur gammal tror du jag är?” frågar han. Ja en 60-70 år svarar Richard. Egentligen ser han mycket äldre ut men Richard vill vara snäll så han säger inte att Rapas ser mycket gammal ut. Svaret från Rapas blir: ”Om du tiodubblar det så kommer du sanningen närmast.” Han skulle alltså vara mellan 600-700 år. De växlar förare och det visar sig att Rapas kör väldigt fort, 120 km i timmen med den gamla bilen. Richard försöker lugna ner Rapas och förklarar att det finns poliskontroller här och var. Rapas säger att han känner på sig var poliskontrollerna finns. Så småningom somnar Richard och när han vaknar står bilen parkerad utanför Södertälje, inte långt från Hallfängelset. Rapas är borta och det enda som är kvar är en påse frukt.

Någon gång på hösten 1967, efter att Richard och Gunvor flyttat in i lägenheten i Ösmo, besöker Gösta Johansson paret för en pratstund. Strax innan Gösta ska gå frågar han Richard om han inte fått någon bricka av dom.

Gösta: ”Det var konstigt med den där brickan han hade för den är jag nästan övertygad om att den existerade. Jag kastade fram det en gång då jag var ensam med honom: ’Har du inte fått en bricka av dom?’ Det var precis som om man avslöjat en spion. Han blev alldeles vit, nästan grå i ansiktet, han skakade, kunde knappt prata. Jag sa ingenting mer utan gick sedan. Men nästa gång jag träffade honom erkände han att han fått den där. ’Jag kände mig som en profet när jag fick den’, sa han.”

Håkan: ”Såg du brickan?”

Gösta: ”Nej, men han ritade av den och teckningen fick jag av Sture. Det är sådana där adamskitecken. Men han tålde inte brickan. Han fick utslag av den. Tydligt gav den ifrån sig värme också. Han var tvungen att linda in den i asbest men han hade den mest nergrävd i jord.”²

Gösta fick idén att fråga om brickan av Sten Lindgren som berättat att en annan person, som går under namnet Lill-Arne, fått en sådan bricka av rymdmänniskor. Denna uppgift motsäger Göstas påstående att han blivit informerad om brickan redan dagen efter andra kontakten. Sannolikt har Gösta Johansson blandat ihop tidsangivelseerna för händelserna. Gösta berättade flera gånger för mig om denna episod eftersom Richards reaktion var så stark.

Daniel Glantz vid Nävsjön där han för första gången mötte rymdmänniskorna.
Foto: Håkan Blomqvist

Kretsen kring Sten Lindgren och Tryggve Glantz träffades då och då hemma hos byggmästaren Johan Häggström i Älvsjö. Häggström var en ufointresserad idealist som övertygades om Richard Höglunds upplevelser och han övertalades att finansiera en förnyad resa för paret till Bahamas. Tryggve Glantz skulle fungera som ett slags mellanhand med Richard under Bahamavistelsen och skicka pengar med mera. Den 4 december 1967 åkte Richard och Gunvor för andra gången till Bahamas. Nu hade han brickan med sig.

Som jag tidigare nämnt var både Sten Lindgren och Daniel Glantz aktiva inom 1960-talets ufokretsar och berättade också om egna ufoupplevelser. I juni 2006 avled Daniel Glantz. Han var sedan 1989, då han medverkade i teveprogrammet ”Svepet”, en av Sveriges mera kända ufokontaktpersoner. Daniel var förut känd som Tryggve Glantz men han bytte förnamn i början av 1970-talet.

Hans ufointresse startade 1963 då han under svampplockning utanför Uppsala på nära håll såg en kupolformad farkost. Familjen flyttade till Oxelösund och strax därefter till Nyköping där Daniel och hans dåvarande fru Karin (pseudonym) tog kontakt med Edith Nicolaisen på bokförlaget Parthenon i Helsingborg. Daniel och Karin försökte efter bästa förmåga hjälpa förlaget med marknadsföring och annat för att sprida rymdmänniskornas filosofi.

Daniels första kontakt med rymdmänniskor inträffade i september 1964 vid Nävsjön utanför Nyköping. En kupolformad farkost svävade på låg höjd över sjön. En ramp fälldes ut och en varelse i ljusgrå dräkt vandrade fram mot Daniel som stod på en spång i sjön. Varelserna tycktes gå strax ovanför vattnet. Ansiktet täcktes av en hjälm med visir. Varelserna stannade cirka fyra meter från Daniel och visiret fälldes upp så att Daniel kunde se ett par mycket vackra ögon. Varelserna lyfte handen, återvände till farkosten som sedan gav sig av med en väldig hastighet. Daniel mötte senare samma varelse flera gånger vid Nävsjön.

Nävsjön är en plats som senare figurerat i samband med flera ufohändelser. Den kanske intressantaste inträffade den 5 juli 1980 och fallet undersöktes av UFO-Sveriges fältundersökare Barbro Magnusson.³

På kvällen den 5 juli 1980 befinner sig fyra familjer vid Nävsjön för att tälta och fiska. Strax före tolv på natten står Sören Unnskog, hans dotter Ann-Kristin och Peder Eriksson på en lång träbrygga vid sjön och fiskar med kastspön. Det duggregnar lite men är inte helmulet utan några stjärnor syns mellan molnen.

Plötsligt får gruppen syn på ett rödvitt lysande klot som närmare sig från sydväst. Det kommer sakta glidande och växlar samtidigt färg från vitt till gult och sedan rött.

Klotet stannar då och då och ändrar färg, höjer sig i rak vinkel rätt uppåt för att åter blixtnabbt röra sig nedåt till sin tidigare höjd. Vid varje ändring i fart och kurs så ändras färgen. Gruppen diskuterar om det kan vara ett flygplan, helikopter eller luftballong men inser snart att det måste vara något annat. Inget ljud hörs.

Föremålet närmar sig gruppen och rör sig upp och ner i snabba rörelser över Nävsjön. Det lyser starkt som en bilstrålkastare men inte åt något särskilt håll. Inte heller avspeglar sig ljuset i vattnet eller lyser upp omgivningen vilket alla finner mycket märkligt. Föremålet är nu av en fullmånas storlek och ökar i storlek så gruppen inser att de står helt oskyddade på bryggan ute i sjön.

Sören Unnskog berättar:

”Den blev bara större och större när den närmade sig. Jag ropade, eller rättare sagt skrek, åt dom andra att springa mot land och gömma sig. Jag minns hur Ann-Kristin ropade att hon fått bottennapp så jag

Sören Unnskog (tv) och Peder Eriksson.

ropade åt henne att lämna fiskedonen och springa. Peder hade också fastnat med sitt fiskedrag i botten men han ryckte av reven och sprang även han över den långa träbryggan mot land och våra tält.” Från land ser gruppen hur föremålet stannar på mellan 70 och 100 meters höjd över vattnet och på ett avstånd av cirka 300 meter. Det står helt stilla under ungefär en minut. Alla ropar åt dom andra familjerna i tälten att komma ut men dom tror att det bara handlar om någon stor fisk och bryr sig inte om ropen.

Det som förbryllar gruppen är den totala tystnaden. Inte ens ljudet från en grupp campare som sitter vid en lägereld längre bort kan höras. Vinden som krusat vattenytan har helt avtagit. Plötsligt börjar föremålet röra sig bort med hög hastighet, denna gång utan färgförändringar. Det går upp mot himlen i rak kurs och blir snart som en stjärna tills det inte kan iakttas längre. Därefter kommer duggregnet tillbaka, likaså blåsten och krusningarna på vattnet. Alla ljud återkommer och träden började prassla som vanligt. Gruppen står kvar vid stranden och undrar vad som hänt.

Sören Unnskog uppskattar föremålets storlek till mellan åtta och tio meter i diameter. Ljuset blinkade aldrig utan hade hela tiden fast sken, dock med färgförändringar. Rörelserna uppåt, nedåt och i sidled var mycket snabba och ryckiga. ”Denna händelse går helt utanför mina tankebanor”, kommenterar Sören Unnskog.

Peder Eriksson blev mest oroad över frånvaron av alla ljud under observationen, något som han fann mycket skrämmande. Han funderade efteråt mycket på vad som kunde få hela naturen att bli så spöklikt tyst.

Nävsjön är också platsen för den mycket omdebatterade ufokontakt där både Sten och Daniel deltog. Händelsen har bland annat återgivits i Sten Lindgrens bok ”Dialog med Kosmisk kultur”⁴ samt i min egen ”UFO – i myt och verklighet”⁵. Jag har flera gånger, under 1980-talet, intervjuat både Sten Lindgren och Daniel Glantz om händelsen vid Nävsjön och deras övriga kontaktupplevelser. Dessutom har jag intervjuat de övriga tre personerna som var med vid tillfället. Eftersom en del nya data tillkommit sedan jag skrev min förra bok kan det vara intressant att presentera händelseförloppet även här.

Hösten 1965 får Sten Lindgren och hans vän Christer Janson erbjudande av Daniel Glantz att närvara vid en kontakt med rymdmänniskor. En lördagskväll i november 1965 reser Sten, Christer och en tredje person, Bertil (pseudonym), ner till Daniels och hans hustru Ingridis bostad i Nyköping. De dricker te och Daniel instruerar deltagarna att inte ha några metalliska föremål på sig som mynt, klocka etcetera. Gruppen åker i Daniels Volkswagen och när de färdats några mil söder om Nyköping och kommer in på en grusväg blinkar Daniel med billjusen. Ett par kilometer före ankomsten till Nävsjön känner Sten och Christer som om ett hårnät av svaga elektriska strömmar avsöker deras hjärnor.

Enligt Sten Lindgren hände sedan följande: Daniel parkerar invid Nävsjön och gruppen stiger ur. På ett avstånd av cirka 50 meter ser Sten ett mycket starkt gröngul-lysande sken som sakta tonar ner och fram träder konturen av ett landat klockformat tefat. Två andra farkoster ligger samtidigt och svävar några hundra meter ovanför sjön. Från vänster sida av farkosten kommer en overallklädd man fram. Han är normalbyggd, har långt hår och bär ett brett bälte på dräkten. Daniel signalerar tre gånger med en ficklampa och mannen tar något från bältet som han signalerar tillbaka med. Ljuskäglan kan stanna mitt i luften på varierat avstånd.

Mannen närmar sig gruppen och Daniel, Bertil och Ingrid möter honom på halva vägen. Sten och Christer får stå kvar på en stenhäll. Sten hör gruppen samtala under cirka fem minuter. Bertil bär med sig ett brunt A4-kuvert som han lämnar till besökaren. Därefter återvänder de tre personerna varefter alla sätter sig i bilen och ger sig av.

Gruppen åker några kilometer när Daniel stannar igen och alla kliver ur. Det är stjärnklart och Sten ser ännu ett tefat komma glidande strax över skogsbrynet på bara några hundra meters avstånd. När Sten och Christer tittar upp mot stjärnhimlen upplever de att stjärnorna är mycket närmare, som om himlen var inzoomad och de ser många fler stjärnor än normalt. De känner sig medvetandeförändrade. Därefter far gruppen tillbaka till Nyköping där de skiljs åt och Sten, Christer och Bertil åker tillbaka till Stockholm.

Vid en telefonintervju med Christer Janson ger han följande något anorlunda bild av händelseförloppet: "...det var ett slags ljus som inte var naturligt utan det var uppbyggt av något slags lampa, strålkastare, lykta som kan ha suttit på något fordon eller någonting. Men för mig hade det lika gärna kunna ha varit en båt eller bil eller vad som helst. För mig var det inte entydigt att det måste ha varit ett ufo... för mig var det absolut inte att man såg något Adamskiskepp med tydliga konturer, men Sten påstår att han såg något sådant."⁶ Någon man vid ljuskenet såg inte Christer Janson.

Jag gjorde intervjun med Christer Janson 1985. Men något förvånande är att idag har Christer gjort en helomvändning och stöder helt Stens påståenden. I Stens Lindgrens bok "Manual för kosmisk kontakt" finns ett kapitel "Nävsjökontakten 1965 Christers version". Där skriver Christer: "Fram ur ljuskenet kom silhuetten av en man som gick i riktning mot de tre (Tryggve, hans fru och vår vän). De stannade och vi tyckte att de talades vid. Silhuetten av mannen syntes först mot det joniserade fältet från den landade farkosten."⁷ När jag vid ett telefonsamtal den 31 juli 2008 konfronterar Christer med de två olika versionerna kan han inte ge någon rimlig förklaring utan talar om att det är länge sedan och att det kan finnas olika minnesbilder. Christer är dock tydlig med att han inte försöker lura någon eller komma med falska påståenden.

Det andra vittnet, Bertil (pseudonym) är en god vän till mig och jag har fört många diskussioner med honom om vad som egentligen hände vid Nävsjön. Han såg ett ljus i skogen som han inte kan avgöra om det kom från någon farkost. Han har också ett minne av att två personer rörde sig framför ljuset i skogen. Bertil hade ett kuvert med sig från Stockholm men är osäker på vad det innehöll. Eftersom han nästan alltid bar papper och penna med sig på vilka han ritade figurer och mönster, ett slags stämningkalligrafi, kan det ha varit något sådant. I Bertils redogörelse går de fram mot ljuset men sedan har han en minneslucka, vilket frustrerar honom. Han minns inte att de träffat någon person, bara att kuvertet var borta senare. Kanske tappade jag det på vägen, spekulerar Bertil. "Kuvertet är det enda i sammanhanget som retar mig för ingen har bankat mig i skallen i alla fall, utan jag hade en blackout. Jag kommer helt enkelt inte ihåg." Bertil minns också att de stannade bilen igen sedan de lämnat platsen men han såg inget tefat på låg höjd och upplevde heller inte att stjärnorna verkade närmare som Sten och Christer berättar.⁸

Det tredje vittnet är Ingrid, Daniels första fru. Innan jag intervjuade henne nämnde jag för Daniel att jag planerade att kontakta hans tidigare hustru för att höra hur hon upplevt det hela. Daniel avrådde mig då från att kontakta hans tidigare fru eftersom hon var döende i skelettcancer. Trots det dystra beskedet kontaktade jag Ingrid och det visade sig att hon var helt frisk och blev naturligtvis upprörd över vad Daniel sagt. Angående händelsen vid Nävsjön 1965 säger hon följande.⁹

Håkan: ”Den här händelsen som ni var med om 1965, såg du själv skeppet då?”

Ingrid: ”Nej, absolut inte, jag är så förvånad över att alla dom här personerna har sett någonting.”

Håkan: ”Så du såg inte att det kom ut någon gubbe då?”

Ingrid: ”Nej, absolut inte. Jag var med hela tiden och det kan jag klart säga, det kom inte ut någon gubbe någonstans.”

Håkan: ”Nehej, va märkligt!”

Ingrid: ”Ja, det tycker jag också är märkligt.”

Håkan: ”Men ni stod ju en grupp tillsammans?”

Ingrid: ”Ja men det fanns ingen gubbe där inte. Jag måste vara ärlig. Jag var inte nockad på något vis. Jag vet att vi var samlade men jag är väldigt förvånad över att dom har sett en gubbe... så vitt jag vet har Daniel aldrig sagt till mig att han sett någon gubbe.”

Håkan: ”Men berättade inte Daniel för dig om sina egna upplevelser?”

Ingrid: ”Daniel, han har inte träffat några.”

Håkan: ”Vad är det som ligger bakom i så fall?”

Ingrid: ”Jag tror det är psykologiska faktorer som ligger bakom här... Jag vet inte om det är för att göra sig intressant därför han fick en image på sig som han kanske ville hålla vid liv. Nu är jag så där hänsynslöst ärlig när jag säger det för jag tycker det är en bluff om du säger att det har landat någon person.”

Håkan: ”Tror du han bluffar medvetet?”

Ingrid: ”Nej det kan vara undermedvetet önsketänkande.”

Håkan: ”Men det här ljustet som du såg där ute då 1965?”

Ingrid: ”Ja, jag undrar om det var... ja om du säger vi såg någonting i skogen så undrar jag om det var någon som gick med någon ficklampa eller så för det var ju ingen som vi hade kontakt med. Det kunde ha varit någon annan person ute i skogen. Ljustet var i ficklampestorlek. Det är ju en sjö där de har fiskat hela tiden, men det är min uppfattning.”

En uppgift som jag kunnat bekräfta genom flera andra källor och som Ingrid nämner i intervjun är att Daniel och Ingrid under flera år levde ett ”söndags-hippieliv” med droger som hasch och LSD. Huruvida de använde droger redan 1965 har jag dock inte kunnat utröna.

Daniel bekräftar i flera intervjuer i stort sett Sten Lindgrens version av Nävsjöhändelsen. Men han berättar också om en mängd fantastiska kontakter med rymdmänniskor och att han samarbetar med olika underrättelsetjänster från hela världen. Den 11 oktober 1986 besökte jag Nävsjön tillsammans med Daniel. Då fick jag även information om den ekonomiska hjälp han fått av rymdmänniskorna för en resa till USA och Bahamas 1971. Enligt Daniel gav rymdmänniskorna honom de fem första siffrorna för nästa Åby galopp som skulle slå in. Den sjätte ansågs säker men den missade han. Ändå vann han 50000 och kunde resa till USA. När jag kollade denna uppgift med Ingrid blev hon mycket upprörd och förklarade att de hade lånat ihop summan från olika vänner och att hon fick betala av den i flera år efteråt. Man får väl säga att det är lustiga främlingar som kommer från de kosmiska rymderna för att hjälpa en svensk man att spela på Åby galopp.

Så vad hände egentligen vid Nävsjön i november 1965? Vittnesuppgifterna går som synes starkt isär. När Sten Lindgren i radio, teve och otaliga föredrag berättat om Nävsjökontakten är han alltid mycket bestämd om vad som hände. Men vid ett telefonsamtal 1985 ansåg Sten att det var 50 procents chans att kontakten vid Nävsjön var en bluff arrangerad av Daniel med hjälp av en modell eller ballong.¹⁰

En intressant kommentar till Nävsjöhändelsen ger Christer Jansson i intervjun 1986: ”Det ovanliga för mig, det största beviset för mig, det är den här förändringen av sinnet. Det är ju verkligen det märkliga för det skulle ju inte en jordisk maktfaktor kunna ingripa med mindre än att dom hade drogat teet för oss när vi drack te innan vi åkte... Vi kände oss, i alla fall jag, så mycket kommer jag ihåg att jag kände mig liksom annorlunda. Det var ju en behaglig känsla, det var ju inget negativt.”¹¹

Kan det helt enkelt vara så att Daniel spetsade teet med hasch eller något annat för Sten, Christer och Bertil innan de åkte ut? Med tanke på det ”hårnät av svaga elektriska strömmar” som Sten och Christer kände i bilen, Bertils minneslucka i skogen, upplevelsen där stjärnorna kom närmare samt de totalt olika vittnesmålen om vad som hände ser jag det som en möjlig förklaring.

I slutet på 1960-talet och början av 1970-talet umgicks Daniel och hans fru Ingrid i en kamratgrupp i Nyköping bestående av Matts-Gösta Jonsson samt Klas och Birgitta Holmberg. De diskuterade ufo, parapsykologi, mystik med mera. Men de experimenterade också med droger som hasch och meskalin. De köpte meskalinkaktusar från Östgöta trädgårdshall berättar Matts-Gösta Jonsson vid ett telefonsamtal den 15 augusti 2008. Det bekräftas också av Birgitta Holmberg. Varken Matts-Gösta eller Birgitta trodde då eller idag på Daniels alla berättelser om möten med utomjordingar. De ser det som inre drömmar och fantasier. De såg aldrig något bevis för att Daniels upplevelser var äkta. Daniel berättade heller aldrig för kamratgruppen

Sten Lindgren visar platsen där kontakten vid Nävsjön ägde rum.

Foto: Håkan Blomqvist

om händelsen vid Nävsjön 1965 trots att gruppen åkte ut dit ibland. Birgitta menar att Daniel aldrig skulle ha kunnat hålla tyst för sina nära vänner om en så viktig händelse som den påstådda kontakten vid Nävsjön.

Inte förrän den 23 mars 1989 gick Daniel ut öppet i teveprogrammet ”Svepet” och tillsammans med Sten Lindgren berättade han om händelsen vid Nävsjön och sina kontakter med rymdmänniskor. En grupp bildades kring Daniel som bland annat ägnade sig åt bibelstudier. Daniel var själv djupt religiöst kristen. Sommaren 1990 döpte han flera medlemmar i gruppen i Nävsjön där de kläddes i vita särkar. En av de första som döptes var Monica Ahnkvist. Hon hade träffat Daniel under en new age-konferens i Stockholm och blev under några år med i gruppen kring Daniel. Hon bröt senare med gruppen och förklarar vid en intervju att Daniel använde droger även under 1990-talet. Enligt Monica åkte Daniel till Danmark med en god vän där de köpte droger vilka bakades in i sockerkakor.¹²

Vid många olika tillfällen i teve, radio, föredrag och tidningsintervjuer berättade Daniel om sina ufoobservationer och kontakter med rymdmänniskor. Han deltog också tillsammans med Sten Lindgren vid IGAP-kongressen i Frederica, Danmark den 16-17 oktober 1993. Daniel höll där ett föredrag om sitt liv och sina kontakter. IGAP är den danska grenen av Adamskirörelsen.

1992 flyttade han med nya hustrun Gun till Bergvik utanför Söderhamn. Genom en anställning vid kriminalvården i Österåker öppnade han ”Glantz Familjevård” för att hjälpa kriminella och missbrukare tillbaka till samhället. Daniel var en mystiker som blandade sin kristna tro med rymdmänniskornas budskap. Han betraktade Jesus som rymdbrödernas chef. Hans otaliga berättelser och påståenden speglade med största sannolikhet mer en inre verklighet än yttre händelser.

Noter

1. Intervju med Sture och Turid Johansson 27/10 1973.
2. Intervju med Gösta Johansson 13/2 1980.
3. Carl-Anton Mattsson: ”Det rödvita klotet kom sakta närmare. Gåtfull händelse över skogssjö”. UFO-Sverigeaktuellt, nr. 4, 1981, s. 12-13.
4. Sten Lindgren: ”Dialog med kosmisk kultur”, Regnbågsförlaget, Horndal 1997.
5. Håkan Blomqvist: ”UFO – i myt och verklighet”, Nyköpings Tvärvetenskapliga Bokförening/Parthenon, Nyköping 1993. Se kapitlet ”Sten Lindgren och rymdbröderna”, s. 87-101.
6. Telefonintervju med Christer Janson den 11 augusti 1985.
7. Sten Lindgren: ”Manual för kosmisk kontakt”, Eget förlag 2005, s. 88-89. Christers version finns även att läsa på hemsidan för Arbetsgruppen för utomjordisk kontakt <http://web.telia.com/~u24003653/navsjonchrister.htm>
8. Intervju med Bertil den 14 juli 1986.
9. Telefonintervju med Karin den 29 oktober 1986.
10. Telefonsamtal med Sten Lindgren den 17 juni 1985.
11. Ibid not 5.
12. Telefonintervju med Monica Ahnkvist den 16 juni 1998.

En underjordisk ufobas

Richard och Gunvor flyger till Nassau på Bahamas den 4 december 1967, där de tar in på Columbus hotell. Uppenbarligen inte så lyckat eftersom det finns råttor där och hotellet även fungerar som bordell. Men hotellet blir ändå deras bas under vistelsen denna gång. Richard har fått instruktioner av den mystiske Fader Rapas hur han skall möta rymdmänniskorna. På nyårsaftonen 1967 skall han gå ner till hamnen i Nassau och där vid en båt möta en äldre färgad man vid namn Joe.

Richard följer instruktionerna och på nyårsaftonen går han ner till hamnen där han finner Joe vid en ganska liten båt. Ombord finns också en yngre kvinna vid namn Li. Richard får order att lägga sig ner på däck och sedan far båten i väg med en väldig fart. De kommer till slut fram till en atoll och Richard ser en klippvägg intill båten och att vattnet strömmar och virvlar. Plötsligt går flickan Li ut från båten och går på vattnet. Hon förklarar för Richard att det kan han också göra bara han tror tillräckligt. När de närmar sig land är det som om klippväggen delar sig och de far in i en öppning och kommer till en stor underjordisk sal i berget.

Inne i berget, som visar sig vara en bas för rymdmänniskorna, ser Richard varelser från olika planeter. En del är stora som jättar, andra mera dvärglika och där finns även hermafroditer. Men också rymdvarelser som är i stort sett lika oss och som således kan röra sig i samhället utan upptäckt. På basen träffar han återigen Fader Rapas som visar honom runt. På basen finns bland annat en samling med vapen från den mänskliga kulturens begynnelse till nutid.

Symbolen som Richard fick på Bahamas

Det är här på basen Richard får utbildning för sitt uppdrag. Han ska arbeta för fred på jorden och bidra till förhindrandet av ett kärnvapenkrig. Det ska göras genom att bilda en fredsorganisation som ges namnet The New Generation och han får även en symbol för organisationen. Den består av en grön cirkel med ett vitt kors och ovanpå en röd triangel. På basen får Richard också se en tredimensionell film på ett sätt som gör att han känner sig med i filmen. Den behandlar jordens historia. Bland annat får han se Jesu korsfästelse. Filmen tar honom så hårt att han svimmar flera gånger och Fader Rapas får väcka honom.¹

Efter detta första besök på ufobasen är han enligt Gunvor mycket skärpad när han kommer tillbaka. Richard berättade mycket få detaljer om sitt besök på basen, även för sin hustru. Och han har även sagt att han medvetet angett fel plats för basen av säkerhetsskäl. Det är alltså inte säkert att den låg utanför Nassau utan kanske någon annanstans.

Efter nyår får Tryggve Glantz ett brev från Richard, avsänt från Bahamas, med information om den nya organisationen och hur den ska byggas upp. Med i brevet finns också ett dokument från Fader Rapas med överskriften ”En atoll i Karibiska sjön 1 – 1 – 68”. Det här dokumentet skulle få stor betydelse för den grupp som bildats kring Richard:

”En atoll i Karibiska sjön 1 – 1 – 68

Det är Fader Rapas som talar genom min väns penna. Vi har anlant hit tack vare Joes navigationskunskap. Det var församlade 46 stycken av mina överbröder, vilka samtliga tillstyrkte mitt program, utom dom 50 år som jag ville ha för varje 1000-de medlem. Istället blev 20 år för varje 500-de medlem, men kom ihåg att detta tal är symboliskt, och får inte tagas för allvarligt, utan skall bli en sporre till större insatser. Detta skall bli ungdomens program, och ni skall själva genomföra det med hjälp av alla positiva krafter. Det är ett internationellt program, det får ni aldrig glömma. Det är det enda program som på 612 jordår har blivit välsignat av så många av mina höga bröder.

Ni har Mästarens välsignelse och den högstes beskydd. Han kommer alltid att följa er med sin kärleksfulla nåd.

Jag skall förklara varför detta program måste genomföras. Kom ihåg att ni är odödliga, den Allsmäktiges avbild. Förstår ni egentligen vad ni har gjort med denna värld, som var ämnad som ett paradiset för er. Det finns ingenting ni kan ursäktas med. Ni har mördat, torterat edra bröder och systrar, förgiftat jorden som skulle bära frukter, ni har förgiftat vattnet och luften, ni har skymfat och förnedrat era bröder och systrar av annan hudfärg än er egen, stulit edra bröder och systrars riken och förslavat dem, när dessa riken inte längre givit eder någon förtjänst har ni övergivit dem utan att på något vis ha givit något igen. Detta är en bråkdel av allt ont ni har

gjort. Edra vapensmedjor ger er stora inkomster, ni underblåser till och med förfälskade heliga skrifter om dessa vapens berättigande. Och ni slår er för ert bröst och går i kyrkan och er präst välsignar er, men ni kommer att få umgälla allt. Vi avskyr er. Det är därför vi tror på ungdomen, de är dom enda som inte har sina händer översprutade med andras blod.

Nog talat om detta, nu är det vad ni ungdomar skall göra. Ni måste organisera det från grunden. Låt era ledare göra detta, skolmästaren har en mycken kosmisk begåvning samt en ingående kännedom om dom heliga skrifterna. (Skolmästaren är Tryggve Glantz som en tid arbetade som lärare – HB). Vi tycker absolut de är dom mest lämpliga. Men det måste ju komma många flera ledare med i bilden längre fram när eder församling växer. Dela upp eder i olika sektioner; en vetenskaplig, humanitär och teknisk, men alla måste samarbeta och ha kännedom om varandras göranden och låtande, och alla måste underställa sig den kosmiska grundlagen som säger: Kivens icke på vägen, utan var bröder och systrar. Om tvister kommer upp, tag till humorn, som är en slipad ädelsten och kan överbrygga mycket. Ni skall genom er fantasi och ert förstånd försöka göra det bästa och riktiga. Skulle ni till äventyrs misslyckas med något, bliven icke förskräckta och gripens icke av panik, utan börja om från början och lär av misstagen. Gån ut på gator och torg, och genom annonser få edert program känt. Edert slagord skall vara: Frihet från våld, från hunger, alla är vi bröder och systrar. Men ni skall själva skapa nya slagord, ni känner ju bättre till edra förhållanden, och kan få dem att låta som ni själva vill ha dem. Edert märke skall alltid vara med, även om ni bär på banderoller. Om andra församlingar vill komma som medlemmar, stöt icke bort dem, utan ta till vara deras krafter, dom har ju en rutin om mötesteknik som kan komma er till godo, men kom ihåg, de måste underställa sig era lagar som är kosmiska. Innan eder församling vuxit sig stor och mäktig, undvik till att börja med att utmana era myndigheter, det kommer tids nog ändå. Bara kraften i detta program kommer dem att bäva. Edra predikningar skall vara glädjens budskap – inte dödens. Edra sånger skall vara glädjens sånger och inte dödgrävarpsalmer, utan rytm och handklappningar och melodier som går att dansa efter. Understöd alla goda krafter som har något gemensamt med ert eget, stöd Martin Luther King, som är den ende riktige ledaren för sitt folk.

Jag skall inte bli för långrandig av mig. Jag ser att min vän är slut, han har kollapsat två gånger redan.

Jag skall återkomma med något vi inte får glömma; min vän här, som varken tillhör er eller oss, men som jag har mycket kär, har kommit till sitt mål efter många svåra år, och ni som har understött honom skall inte glömmas. Ni skall hundrafalt få igen, men den som sårar honom eller hans uppoffrande hustru, säger jag, dom skall sju-faldigt hämnas. Denne man, som har en orolig ande, har sett mer, än något mänskligt öga sett, hört mer

än något mänskligt öra hört. Han får inte glömmas bort. Både ni och vi behöver honom. Men kom ihåg en sak, han kan aldrig tvingas till något, han är en frilancer. Hans år kommer att förlängas av detta klimat. Han och hans fru måste få en fristad här samt en ekonomisk trygghet. Han är den ende som får bära märket med en guldkrans kring. Men hans fru, som försakat allt för denne man, skall ha märket med guld med kedja att fästa runt halsen och det skall vara lika stort som den största silverpeng ni har i ert land. Men hon får det inte förrän den 1000-de medlemmen inregistrerats. Denne man, som har sitt frö i välsignad jord, får inte yttra sig på edra möten. Och glöm inte hans fru, när han lämnat sitt jordiska skal.

Jag återkommer när min vän vilat upp sig. Det kan ta en tid. Skriv gärna till honom, men fordra ingenting.

Tag varandras händer och bed med rena hjärtan och tacken för den Högstes välsignelse och nåd för detta programs genomförande.

Fader Rapas, genom Richard Höglund

PS Fader Rapas ber dig om förlåtelse Ingrid för den stora plåga du har genomgått. (Ingrid är hustru till Tryggve Glantz – HB). Det var absolut meningen ni båda skulle ha uppgiften på en gång.

Fader Rapas undrar om ni hinner få ert program någorlunda färdigt till den 7 – 2 - 68. Riche”

Tillsammans med detta dokument fick man sannolikt samtidigt de 65 korta teser som påstås komma från Fader Rapas:

Fader Rapas regler och uttalanden

1. Uniformer är symbolen för våld och mord.
2. Du skall aldrig utnyttja någon annan för egen vinnings skull.
3. Tag dig aldrig för högtidligt, titta dig i spegeln och skratta åt dig själv.
4. Du skall alltid göra grunden färdig, innan du reser takstolarna.
5. Försök att följa din mästars order, och om du kan, gör dem bättre.
6. Tänk på att din värld skapades till ett paradys, se till att den blir ett Eden igen.
7. Bevisa att du är broder och syster till alla raser.
8. Om din symbol rycks ifrån dig, tatuera in den i din panna.
9. Alla är vi bröder och systrar.
10. Böj aldrig ditt huvud i vördnad för någon, förrän han har bevisat att han är värd det.
11. Granska kritiskt era präster och biskopar, uppfyller dom inte den Allsmäktiges, Sonens och Treenighetens order, jaga dem ur templen.
12. Bliv heligt vred när det behövs, men undvik att hata.

13. Försök alltid att få de vise på din sida, tänk på att riktig kunskap är ljuset.
14. Nonchalera aldrig en rik man, hans pengar kan komma till ovärderlig nytta.
15. Har du hjälpt en fallen stackare med ditt sista öre och klätt honom med dina egna kläder, givit honom föda av din sista mat, om han då reser sig och vill slå ner dig, vräk honom i sjön, han är inte värd något annat.
16. Argumentera aldrig mot dumheten, du ger bara ut dig själv och får inget tillbaka.
17. Om det råkar finnas utomplanetariska varelser hos er, som jag skulle tro är ganska sällsynt, så låt dem inte växa till himlen utan ta ner dem till jorden igen, och fordra mer arbete av dem.
18. Det finns inget liv född av en slump.
19. Tänk på att du är odödlig.
20. Din planet är en lustgård i ditt solsystem, dock inte moraliskt.
21. Finns det någon bland eder som med list och mutor försöker skada er, spärra in honom.
22. Tänk på att det finns liv och odödliga varelser på andra planeter, och dom är också edra bröder och systrar.
23. Alla är vi underställda den Allsmäktige.
24. Låt edra predikningar vara glädjens budskap.
25. Meditera en timme vid solnedgången och gå in i er själva.
26. Ha alltid symbolen på dig och lär dig vad den betyder.
27. Det är bättre med ett barn som är önskat till världen, än många som är födda i ångest.
28. Människan är en nyckfull varelse, ena dagen älska hon dig, den andra vill hon döda dig.
29. Stå aldrig vid huvudingången och slå din panna blodig, det finns alltid bakvägar där du kan slinka in.
30. Blir du tvingad in i krigstjänst, sätt blommor i gevärspiporna och gör dig omöjlig.
31. Försök alltid vägra vapentjänst.
32. Slakterierna måste omorganiseras från grunden, allt ackordsarbete måste bort, samt dessa som är anställda måste vara mogna samt förstå att onödigt lidande är en stor synd.
33. Lär dig älska din kvinna på rätt sätt. Tänk på att hon är ett känsligt instrument, kan du ta dom riktiga ackorden, har du fått en livskamrat som aldrig överger dig. Hon kommer att gå i döden för dig.
34. Klä dig i blommor, om sådana inte finns, använd surrogat.
35. Håll din kropp spänstig med lekar, dans och idrott.
36. Undvik droger och gifter. Livet självt skall vara det som nog stimulerar.

37. Skratta och dansa dig genom livet hur vrångt det ser ut.
  38. Håll dig ren och snygg.
  39. Tvätta dina könsdelar noga före varje älskogslek.
  40. Ät och drick det mår du bra av. Av frosseri blir det sjukdomar.
  41. Låt inte modeskaparna ruinera dig.
  42. Behärska dina lustar, om de inte kan besvaras, tvinga aldrig varken med gåvor eller hot din broder eller syster.
  43. Du ungdom över hela världen, det är du som skall bevisa om du är vuxen den uppgift som står framför dig. Tänk på att tiden är knappt tillmäten.
  44. Skälmska ögonkast är dåliga ledfyrrar.
  45. Görs det en bro av smicker åt dig, vänd den ryggen.
  46. Ett vackert ansikte kan vara ett ormbo.
  47. Sysslolöshet föder apati och likgiltighet.
  48. Döm inte soldaten för hans illdåd, hugg av roten där den finns.
  49. Dina vetenskapsmän kan ta sältan ur havsvattnet, göra öknar fruktbara – se till att de gör det.
  50. Din indiske broder skall inte behöva slicka i sig sin egen avföring i hungerpanik, medan du frossar.
  51. Kom ihåg att din mästare och den högste alltid ser med kärlek på dig, även om du själv tycker du har misslyckats, bara du har försökt med rent hjärta.
  52. Den som letar efter smuts skall alltid finna det.
  53. Likgiltighet inför andras lidande är en stor synd.
  54. Sentimentalitet är en dålig ursäkt.
  55. Försök inte att korsfästa din Mästare en gång till, han är för evigt uppstånden och Livets vatten.
  56. Skäms aldrig att tigga till din församling.
  57. Vackra fraser bygger inte något hus.
  58. Det är svårt att förstå människan. Hon sparkar sin hund som kan gå i döden för henne, men kysser sin falska älskarinna.
  59. Tänk på att ditt liv här är en nådatid och en skola för något högre.
  60. Blir du tvingad till en kompromiss, försök alltid dra den största förtjänsten.
  61. Många politiska partier var från början ämnade att hjälpa människan, men vapenhandlarna har dragit ner dem i smutsen.
  62. Att bygga luftslopp blir du inte rik på.
  63. Höj aldrig en människa till skyarna, hon kan ramla ned och bryta nacken.
  64. Åtrå är inte äkta kärlek, det är nästan alltid en egoistisk drift med.
  65. Det är bättre att avköna sig, än att gå med smutsiga tankar.
- Att med detta brev och dessa teser försöka bygga upp en fredsrörelse

måste te sig som ovanligt naivt eller absurt. Blandningen av självklarheter och direkta etiska motsägelser är alltför uppenbar. Brevet innehåller också mer eller mindre klara hot mot deltagarna i gruppen.

Tryggve Glantz kallar deltagarna i gruppen till ett möte i Nyköping trettondagshelgen 1968. Deltar i mötet gör, förutom Tryggve och hans fru Ingrid, Sture och Turid Johansson, Johan Häggström med fru Marianne, Bjarne Håkansson med flickvän samt Bernard Jordan med fru Marianne. Bjarne Håkansson och Bernard Jordan var goda vänner till Sten Lindgren och knutna till hans organisation Intergalactical Federation (IGF). Mötet

Vykort som Richard Höglund skickade till Gösta Johansson december 1968.

resulterar i många frågor och diskussioner och man reagerar på de indirekta hoten i brevet från Bahamas.

Sture Johansson: ”Efter det fortsatte det väl ingenting utan vi drog oss ur... Vi gick hem och vi diskuterade över det och mediterade över det och kom underfund med att vi tyckte det var ett täckt hot alltihop. Vi fann ingenting positivt alls i det. Vi skrev ett brev till Ingrid och Tryggve om vår ståndpunkt på det och så ringde dom upp och frågade om dom inte kunde få komma och hälsa på och det gjorde dom ju strax efter trettondagshelgen – veckan efter. Vi satt och diskuterade där hemma och kom väl till en rätt vettig slutsats. Vi skulle få honom (Richard – HB) hem för dom börjar också inse att det verkar lite sjukt i det hela. Det var sjukt helt och hållet. Det var hot hela tiden.”²

Strax därefter träffas gruppen igen och Johan Häggström förklarar att han inte vill betala för parets uppehälle på Bahamas när han inte får veta vad de egentligen håller på med. Man kommer överens om att skriva ett brev till Richard och be honom komma hem och förklara sig. Tryggve Glantz skriver brevet men lägger tydligen in en brasklapp om att gamarna håller på att äta upp Richard här uppe och att han skall passa sig för flera i gruppen. Tydligt vill han som ledare för gruppen ställa sig på Richards sida.

Richard och Gunvor återvänder till Sverige. De skriver till Sture och Turid och frågar om de kan bli hämtade på Arlanda. Men istället förklarar Tryggve att han kan möta dem. När paret anländer till Arlanda finns dock ingen där och Richard och Gunvor tvingas ta sig på egen hand till hemmet i Ösmo. Richard tappar förtroende för gruppen, isolerar sig och anser att han inte kan lita på någon. Splittringar uppstår också mellan olika deltagare i gruppen.

Trots allt verkar det som om Tryggve Glantz mer eller mindre på egen hand försöker bygga vidare på organisationen. Han trycker upp symbolen på etiketter och skaffar ett postfack: The New Generation, Nyköping 3, Nyköping. I tidningen Folket den 1 juni 1968 presenteras organisationen i en stort uppslagen artikel, ”De tror på absolutism i icke-våld”. Ingressen lyder:

”En ny fredsörelse – The New Generation etableras i Sverige. Det är folkskolläraren Tryggve Glantz i Nyköping som introducerat rörelsen i landet. Föreningen har hittills arbetat i ’smyg’ men har redan knutit omkring

Richard och Gunvor återvänder till Sverige. De skriver till Sture och Turid och frågar om de kan bli hämtade på Arlanda. Men istället förklarar Tryggve att han kan möta dem. När paret anländer till Arlanda finns dock ingen där och Richard och Gunvor tvingas ta sig på egen hand till hemmet i Ösmo. Richard tappar förtroende för gruppen, isolerar sig och anser att han inte kan lita på någon. Splittringar uppstår också mellan olika deltagare i gruppen. Trots allt verkar det som om Tryggve Glantz mer eller mindre på egen hand försöker bygga vidare på organisationen. Han trycker upp symbolen på etiketter och skaffar ett postfack: The New Generation, Nyköping 3, Nyköping. I tidningen Folket den 1 juni 1968 presenteras organisationen i en stort uppslagen artikel, ”De tror på absolutism i icke-våld”. Ingressen lyder:

”En ny fredsörelse – The New Generation etableras i Sverige. Det är folkskolläraren Tryggve Glantz i Nyköping som introducerat rörelsen i landet. Föreningen har hittills arbetat i ’smyg’ men har redan knutit omkring

De tror på absolutism i icke-våld

En ny fredsörelse – The New Generation etableras i Sverige. Det är folkskolläraren Tryggve Glantz i Nyköping som introducerat rörelsen i landet. Föreningen har hittills arbetat i "smyg" men har redan knutit omkring 400 medlemmar. Rörelsen benämns vara en "världsomfattande fredsörelse i Martin Luther Kings anda". Det som ligger bakom startandet är den västnordiska fredsaktionen Ra som. Fredsgruppenet innehåller ett absolutt ICHED VÅLD-ansått. Till detta räknas med att "världens främsta" och skall de utveckla ett informationsnät i Stockholm där bl a Harry Belafonte, Ralph Abernathy och Coretta King ska lockas till 1969.

— Vi måste stoppa den svenska strövtågen, säger Tryggve Glantz. Men inte som ungdomarna i Stockholm under studentkåren. Våld här inte bara hemmas i demonstrationer...

FOLKSKOLLÄRAREN Tryggve Glantz, Nyköping.

SISTA SIDAN

Tryggve Glantz i tidningen Folket 1 juni 1968.

600 medlemmar. Rörelsen benämns vara en 'världsomfattande fredsrörelse i Martin Luther Kings anda'. Den som ligger bakom startandet är den västindiske fredskämpen Ra paz. Fredsprogrammet innehåller ett absolut ICKE-VÅLDS-samhälle. Till hösten räknar man med att 'träda fram' och skall då arrangera ett informationsmöte i Stockholm där bland andra Harry Belafonte, Ralph Abernathy och Coretta King kan tänkas ställa upp."

I den långa intervjun med Tryggve Glantz presenteras grundaren Ra paz som en tidigare stor industrikung med väldiga ekonomiska tillgångar. Efter en jordenruntresa fann han tillståndet i många länder så beklämmande att han beslutade satsa sina pengar på välgörande ändamål. Resultatet blev fredsrörelsen som går under olika beteckningar i olika länder men arbetar efter de grundprinciper Ra paz fastställt. I Sverige skall man bland annat arbeta med demonstrationer och annan agitation. Och hösten 1968 planerar man ett stort informationsmöte med världsstjärnor. Tryggve Glantz påstår att han varit i kontakt med Martin Luther Kings organisation och att Ralph Abernathy, nära medarbetare till Martin Luther King kommer att närvara. Intervjuaren ställer flera kritiska frågor och undrar om inte det låter alltför idealistiskt, speciellt med tanke på att det redan finns andra fredsorganisationer. Tryggve Glantz förklarar: "Det är visserligen riktigt att det finns gott om andra organisationer som har samma program – men jag anser att det inte händer något av vikt i de sammanhangen. Vi vill ha handling och aktivitet och jag tror bara att det är 'En ny generation' som kan genomföra detta." Vem som skrivit artikeln i Folket framgår inte. Kanske är det helt enkelt Tryggve själv som skrivit intervjun.

Men allt detta rann ut i sanden. Sannolikt fanns det aldrig några 600 medlemmar. Gruppen kring Tryggve splittrades i oenighet och Richard Höglund isolerade sig. Det uppdrag han påstod sig ha fått av ryddmänniskorna att bygga upp en organisation för fred misslyckades. Sture och Turid Johansson var även tveksamma till hela historien med Fader Rapas. Turid trodde att Richard helt enkelt bluffade i det fallet och Sture trodde att Richard hittat på allt detta med The New Generation. Han menade att Rapasreglerna var som om det skulle ha skrivits av Richard själv som han kände honom.³

Efter allt trassel med gruppen som skulle bygga den nya fredsorganisationen isolerade sig Richard mer och mer. Den enda han egentligen litade på var Gösta Johansson som inte varit med i försöket att bilda The New Generation.

1. Intervju med Sture och Turid Johansson 27/10 1973.

2. Ibid.

3. Telefonsamtal med Sture och Turid Johansson 29/8 1982.

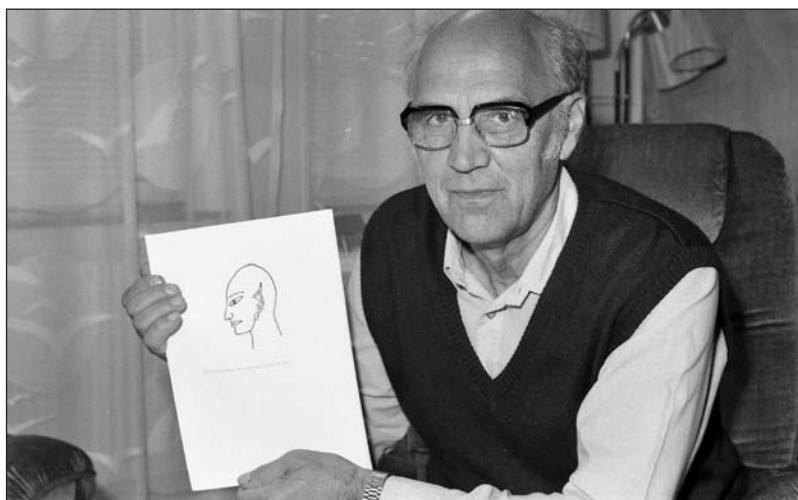
Spion - men ingen vanlig spion

Gruppen som skulle bygga upp organisationen The New Generation splittras när Richard och Gunvor kommer hem från Bahamas i början av 1968. Richard har av sina rymdkontakter fått tillsägelse att inte prata så mycket och i stället dölja sina aktiviteter. Till Gösta Johansson säger han efter hemkomsten: ”Sluta med ditt ufointresse. Dom tycker inte om att någon rotar i det.”¹ Eftersom Richard var god vän och mån om Gösta förklarar han vid ett annat tillfälle: ”Helst ska du inte prata med mig. Det vore bättre om du inte trodde på historien.”²

Även Sture och Turid Johansson får tillsägelse att inte prata om hans kontakter. ”Jag tycker så mycket om er och jag vill inte att ni ska råka illa ut genom mig”, förklarar han. För Sture och Turid berättar han också att han till Ernst Linder och andra sagt att hela historien var bluff för han ville bli av med deras uppmärksamhet. Han hade sagt att han var mytoman på grund av en svår barndom.³

Nu börjar en period då Richard plötsligt är borta från hemmet i längre eller kortare perioder. Under ett par månader våren 1968 åker Richard varannan vecka till någon plats i Norrland på uppdrag av rymdmänniskorna. Men allt är mycket hemligt, till och med för nära vännen Gösta. ”Fan ta dig om du försöker spionera ut vart jag åker”, säger han till Gösta.⁴ Med tiden träffar Gösta också Richard flera gånger brunbränd oavsett årstid. Han har då varit på någon form av kuriresor utomlands för rymdmänniskorna. ”På något sätt var han spion, men ingen vanlig spion”, menade Gösta Johansson när jag intervjuade honom 1980.

Om nu dessa resor var verklighet kan man undra var pengarna kom ifrån? Enligt Richard fick han då och då följa med på resor i rymdmänniskornas tefat. De plockade upp honom på ensliga platser inte långt från hemmet där han kunde parkera bilen. Uppgifterna om dessa resor är mycket knapphändiga och några bevis för att de verkligen ägt rum finns av förklarliga skäl ej. Farkosterna han reste med var små och halvt genomskinliga. Richard kunde inte stå rak i farkosterna och han menade att de enbart var till för

Gösta Johansson med teckning av varelserna på isen som han har gjort utifrån Richards beskrivning. Foto: Håkan Blomqvist

kortare resor. Det fanns inga matlagningssjansigheter. ”När han reste i tefat fick han lägga sig raklång på golvet med en bindel för ögonen. Resan gick oerhört snabbt”, enligt Richards hustru Gunvor.⁵ Efter den första resan blev Richard sjuk. Trots det reste han sedan regelbundet med rymdmänniskorna.

Jag har inte fått klarlagt när Richard första gången åkte i tefat. Eventuellt var det hösten 1968 då rymdmänniskornas bas skall ha flyttats till en plats några mil väster om Mexico City på grund av att en person avslöjat var de fanns på Bahamas. Mannen ifråga var färgad och hette Loftin. Han var Nasa-fysiker och CIA-agent. Efter avslöjandet hittades Loftin på Little Exuma med ett kulhål i huvudet.

Håkan: ”Träffade du Loftin?”

Gunvor: ”Ja, han var neger och jag har för mig att han hade ett nordiskt namn, Loftin Johnson. Loftin var förnamnet. Han var väl en 27-28 år.”

Håkan: ”Var han också kontaktad?”

Gunvor: ”Det vet jag ingenting om men han fanns där nere. Det är möjligt att han blev mördad.”

Gösta: ”Enligt Richard var han CIA-agent och därför blev han mördad.”⁶

Sture och Turid Johansson beskriver Loftin-historien på följande sätt:

Sture: ”Han har ju varit i Mexico nu dom sista åren.”

Turid: ”Sist då det var olympiad då var han ju där nere i Mexico och träffade dom.” (Olympiska spelen i Mexico City 12-27 oktober 1968 – HB).

Sture: ”Men han fick inte gå på olympiska spelen då han var där och det tyckte han var för nedrigt. Dom flyttade i samband med Loftin som dog. Han

uppgav var dom fanns någonstans på Bahamas. Då flyttade dom i samma veva. Han måste ha dött, skulle jag tippa, sommaren 1968. Bara för att han uppgav till CIA. Det vimlade helt plötsligt av CIA-agenter där, sa Richard.”⁷

Gösta Johansson berättar att när han besökte Richard en gång visade han Gösta ett foto på Loftin. För övrigt ger Gösta Johansson följande data om Loftin:

Gösta: ”Det var en neger där som hette Loftin på samma kurs och så var det en ryss. Det fanns kort med han och Loftin. Dom var visst ganska goda vänner. Loftin hade tagit en bild av ett tefat med hans kamera men det var bara en orange fläck. När han tog bilden såg han fatet så tydligt av metall men på bilden var det bara ett orange moln. Loftin visade sig vara CIA-agent och han påträffades senare på Little Exuma med ett runt håll i huvudet. I och med att Loftin försvann så kryllade det av CIA-agenter på Bahamas så då flyttade dom till Sydamerika någonstans, Mexiko eller något.”

Håkan: ”Visste CIA om den här gruppen?”

Gösta: ”Han hade tydligen avslöjat en del så därför blev han skjuten, han blev avrättad. De kunde inte avslöja att Loftin var agent. Dom var inte telepatiska, möjligen har dom någon apparatur till hjälp.”⁸

Våren 2007 tog jag förnyad kontakt med Richards dotter Siv Höglund. Hon berättade då att hon sparat några foton på Richard, bland annat fotot av Richard och Loftin på Bahamas. Det foto som Gösta Johansson fick se en gång vid besök hos Richard. Jag fick låna de foton Siv hade för att göra kopior.

Jag har förgäves försökt spåra någon Loftin som dödsats på Bahamas 1968. Sannolikt kräver det kontakt med polismyndigheter på Bahamas.

1. Telefonsamtal med Gösta Johansson 6/11 1984.
2. Ibid, 11/7 1984.
3. Telefonsamtal med Turid Johansson 31/8 1984.
4. Telefonsamtal med Gösta Johansson 2/3 1985.
5. Telefonsamtal med Gunvor Höglund 28/9 1985.
6. Intervju Med Gunvor Höglund 1/6 1984.
7. Intervju med Sture och Turid Johansson 27/10 1973.
8. Intervju med Gösta Johansson 13/2 1980.

På baksidan av fotot har Gunvor skrivit: ”Richard och Loftin vid garaget. En av Cheslers bilar. Den som Loftin kör för det mesta.” Foto: AFU:s bildarkiv

Tredje resan till Bahamas

Hösten 1968 hittar Richard och Gunvor en annons i Dagens Nyheter där man söker svensk personal till ett projekt i Nassau på Bahamas. De kontaktar Hans Bratt, som står för projektet, och blir anställda eftersom de tidigare varit på Bahamas. Resan betalas av företaget och den 6 december 1968 flyger Richard och Gunvor åter till Bahamas. Gunvor skall arbeta som hushållerska och Richard som upppassare hos Mr Louis (Lou) Chesler, som är den som i sin tur anställt Hans Bratt att sköta projektet.

Hans Bratt (1924–1996) var en skicklig hotell- och restaurangman i Stockholm och rörde sig bland kungliga, skådespelare och kändisar. I sin självbiografi ”Mötas och skiljas” berättar han om det stora projekt på Bahamas som han blev involverad i på 1960-talets slut.¹ Över en lunch träffar han två representanter för det företag som skall bygga en stor semesteranläggning Great Harbour Key i Bahamas. Hans Bratt flyger till Bahamas för att träffa chefen i företaget, Lou Chesler, som är en höjdare inom hotellbranschen och har stora intressen inom filmen.

Chesler visar sig vara två meter lång och enormt tjock och med en väldig pondus. ”Han var också otroligt rik. Vid ett senare tillfälle såg jag honom personligen förlora 100 000 dollar vid roulettbordet utan att röra en min”, skriver Bratt i sin bok.² Vad Hans Bratt inte visste då var att Lou Chesler tillhörde maffian och var nära medarbetare och frontman för den kände maffiabossen Meyer Lansky. Lansky hade kastats ut från Kuba när Castro tog över och etablerade sig sedan på Bahamas.

Hans Bratt övertalas av Chesler att ta jobbet och utnämns till General resort manager för den lyxanläggning som Chesler planerar att bygga upp på Great Harbour Key, en sex kilometer lång landremsa utanför Nassau. Ganska snart inser Bratt vilka han har att göra med. Han skriver: ”Att de enorma investeringarna inte skedde med helt ärliga pengar var jag nästan övertygad om. Men det var inte min sak. Ibland kan det dessutom vara farligt att vara alltför nyfiken och jag hade ingen lust att riskera hälsan för en sådan sak.”^{3 4}

Dagen efter ankomsten till Nassau tar Hans Bratt med Richard och Gunvor på en tur runt ön i firmans flygplan. De får också vara med på en fest på kvällen, en så kallad junkanoo där de ser filmstjärnan Cary Grant sitta vid ett annat bord.

Lou Cheslers stora residens låg strax utanför Nassau och där får Richard och Gunvor bo en trappa upp i huset, ovanpå köket. Det är två små rum och ett pentry. Gunvor skall stå för matlagning och städning, pressa och stryka skjortor. Richard arbetar som upppassare men det passar honom inte så bra. Däremot får han använda en svart Cadillac att köra med i Nassau. Gösta Johansson ger en beskrivning av denna bil som för tankarna till de svarta Cadillac som påstås användas av de så kallade Men i black:

”Dom hade bott i en villa och han hade kört en gammal svart Cadillac, gammalt märke men alldeles ny. Den var bra att köra men det var lite konstigt för det var omöjligt att kollidera med den. Den vek undan själv. Den hade ett magiskt öga, kallade han det för själv. Den var väldigt lättkörd när man kom underfund med

den.”⁵ Här kan jag knappast låta bli att associera till de svarta Cadillac som dyker upp i Men in black-fallen. Alltså hotfulla svartklädda personer som hälsar på ufovittnen och kontaktpersoner och hotar dem att

Richard på Bahamas, sannolikt i Nassau.

vara tysta om sina upplevelser. Där talas ofta om att personerna kör svarta bilar av gammalt märke men som verkar helt nya.

Det dröjer innan Richard hör av rydmänniskorna igen och han börjar tappa tålamodet. En dag blir han så förbannad att han säger ”jag ger fan i alltihopa” och slänger plattan från rydmänniskorna i golvet. Samma kväll får han besök och en rejäl uppsträckning för sitt beteende. Rydmänniskorna kommer senare hem flera gånger till det hus där Richard och Gunvor bor, men Gunvor får inte vara med och träffa dem i huset.

Däremot får hon träffa en av Richards rydmänniskor vid ett annat tillfälle. I den intervju Gösta Johansson och jag gjorde med Gunvor den 1 juni 1984 berättar hon följande om mötet:

”Richard gick ut ibland på kvällarna för att möta dom men jag fick inte gå med. Men den kvällen sa han ’du kan gå med’ och då följde jag med. Där ska vi gå in, sa han. Nej, sa jag, jag ville inte gå in på något diskotek. Det var en smal, lång trappa upp på andra våningen. Det var i Nassau. Han kände vibrationerna från den där som satt där uppe. Vi sätter oss vid ett bord och tar två pilsner. Så sitter han och kikar. Antagligen kände han någonting och så plötsligt reser han på sig och säger, där sitter han. Han tågar i väg och jag satt kvar vid bordet.

Det var trångt i lokalen och längst där nere ställde han sig och pratade med honom. Han kände ju ingen och vad jag kunde se så var det en helt främmande person. Så kom dom båda två till bordet. Och då tittade jag på den här karln och han tittade på mig. Han hade brunaktig kostym. Såg ut precis som oss men han var lite brun, lite väderbiten. Och så var han inte så lång. Gud, din kostym är för stor, tänkte jag. Kläderna såg för stora ut på karln. Han hälsade på mig, nickade lite men tog inte i hand.”

Håkan: ”Hur såg han ut i ansiktet?”

Gunvor: ”Precis som oss men han var väl lite mörkare, väderbiten, lite sydländsk tyckte jag. Men inte så lång och ganska smal. Han hade med maskinerna på de där tefaten att göra.”

I den intervju jag gjorde med Gunvor i hennes hem i Angered 8 juli 1991 berättar hon följande om mötet:

Håkan: ”Du har aldrig funderat om rymdmannen på Bahamas skulle kunna vara någon vanlig människa som spelade rymdmänniska?”

Gunvor: ”Ja, det kan gott hända, det vet ju inte jag. Men varför skulle Richard uppföra sig så då? Nu går vi ut, sa han, för jag känner att det är någonting. Och han gick, stannade till, för där låg dom ju väldigt tätt sådana där disco och barer och restauranger. Tills vi kom en bra bit ner på gatan. Han bara skena in. Här är det, sa han. En rätt så brant trappa upp, kommer jag ihåg. Han in där, tittar sig omkring, går inne i lokalen. Så är det ett bord ledigt där efter ena långväggen. Dom dansade och musiken var ju på för fullt. Jag tror han satte sig också och han tittade sig runt omkring. Plötsligt bara reste han på sig och dök i väg längst ner i lokalen och sedan kom han då i samspråk med en där nere. Där satt han länge och pratade... Och så kommer dom upp där som jag satt. Richard sa att jag var hans fru. Och han hälsade men om han tog i hand det kommer jag inte ihåg. Han bara tittade på mig och nickade. Men en väldigt intensiv blick så jag blev alldeles knäsvag. Så rökte han och fimpade cigaretten på bordet. Sedan gick han ner till sitt igen och vi gick. Då tänkte jag att något skall jag ha i alla fall så då tog jag fippen.”

Gunvor reflekterade många gånger över detta möte:

”Den som jag såg på Bahamas han var precis som oss. Han var väldigt mörk i hyn, mera som solbränd eller väderbiten. Korta naglar la jag märke till. Han hade en hypnotisk makt på mig. Det var väldigt konstigt den gången för Richard var inte så bra på engelska och inget annat språk heller. Det var jag som förde talan om vi skulle fråga oss fram. Men Richard använde fingerspråket och så förstod han ändå. Jag tyckte själv att jag har så stark vilja så det skall mycket till innan någon kan kuva mig. Men då var jag precis så här. Han hade en hypnotisk makt.”⁶

Efter mötet förklarar Richard att mannen de mött hade tvingats stanna kvar på ett hotellrum eftersom det blivit något fel med rymdmänniskornas kommunikationer. Han väntade att de skulle komma och hämta honom men pengarna började tryta och han hade inte pengar till hotellrummet. Därför fick han en liten summa av Richard så han kunde betala hotellet. Rymdmannen hade visat Richard ett kort på sin familj. Han hade hustru och barn och bodde i ett hus på sin planet. Deras hus var runda. Senare fick Richard ett tack för vad han gjort.

Richard träffar rymdmänniskorna regelbundet på Bahamas. Ibland kommer de hem till villan där han och Gunvor bor. Men de är nogna med att Gunvor inte är hemma:

”Jag såg en skymt av några stycken när dom kom från huset en gång. Det var kanske inte meningen att jag skulle se. Då hade dom varit inne i huset och suttit och pratat... Dom såg ut som oss. En var till och med lite gråhårig, lite ljusare var han. Dom gick in i en bil och åkte i väg. Men han hade ju den där hypnotiska makten det såg jag ju. Den blicken glömmar man inte.”⁷

Under mina intervjuer och telefonsamtal med Gunvor sa hon ofta att det var åtskilligt hon inte vågade säga. Jag fick en känsla av att hon höll inne med en hel del och var rädd för att säga för mycket. Ändå kommer det fram då och då att hon måste ha upplevt mer än vad som framkom i intervjuerna. Vid ett telefonsamtal påstår hon sig ha mött den mystiske fader Rapas på Bahamas. Hon berättade också att på Bahamas kallades både hon och Richard inte vid sina vanliga namn av rymdmänniskorna utan de fick kodnamn.

Richard är inte ensam kontaktperson till rymdmänniskorna. I Nassau träffar han flera personer från olika länder som alla går samma ”kurs”. Där fanns en fransman, en amerikan, en ryss och en japan. De har alla lyckats bygga upp organisationer som betalar deras resor. Richard har inte lyckats skapa någon organisation och det får han mycket kritik för av rymdmänniskorna. En kväll sitter han och pratar med ryssen och denne säger att Richard verkar ha fått reda på mer om rymdmänniskorna än han trots att

Richard arbetat för dem så kort tid. ”Om man frågar dom om en sak så får man inget svar men nästa gång man träffar dom kan man få svar. Då har dom hört efter med sina höjdare”, förklarade Richard en gång för Gösta Johansson. En intressant detalj är att rymdmänniskorna hade förmågan att göra sig osynliga. Richard hade en gång suttit och pratat med två rymdmänniskor på en bänk på Bahamas. En grupp människor hade gått förbi och då upptäckte han att han plötsligt satt och pratade i tomma luften. Richard kände sig mycket skamsen över situationen.⁸

Anställningen hos Lou Chelser slutar plötsligt för Richard och Gunvor. Efter några veckor blir de helt enkelt uppsagda eftersom politikerna bestämt att endast färgade skall få inneha arbetstillstånd. Hans Bratt beskriver vad som hände i sin bok. En dag kommer en tuff svart kvinna från immigrationsmyndigheterna till Bratt och förklarar: ”Dear Mr Bratt... Ni har precis fyrtioåtta timmar på er att skicka i väg er vita personal från ön!”⁹ För Richard och Gunvor återstår inget annat än att ge sig hem igen.

Under den sista vistelsen på Bahamas skriver Richard sex brev och ett vykort till Gösta Johansson. Material som Gösta senare skänker till mig. De handlar mest om praktiska frågor som pengar och deklaraionsblanketter men också några korta referenser till Richards kontakter. I brevet den 2 januari 1969 skriver han: ”Jag har haft kontakt med en kosmisk delegation, ja får inte yttra mer, än du skall ha reda på.”

Brevet den 11 januari 1969 låter i sin helhet:

”Hej Gösta.

Du kanske tycker breven kommer oregelbundet, men det skall du inte bry dig om. Vi har det bra här min fru och jag, mat pengar cigaretter, sprit alldeles fritt, men det fordras av oss också. Jag har faktiskt inte haft tid att propagera för dina uppfinningar än, men här på Bahamas finns inga bin. Jag hoppas en dag jag kan tala om för dig varför vi är här, men nu går det inte. Vi har egen bil här en stor svart Cadillac, men du förstår vi står under viss kontroll, hur länge vi ska vara här vet vi inte, men så mycket vet jag, varken du eller någon av din familj ska bry sig om kosmiskt arbete. Jag hoppas du vill sända deklaraionsblanketter, när den tiden kommer. Vi har det väldigt varmt och fuktigt här. Vi skickar pengar när det behövs, du behöver inte vara orolig för oss.

Richard Gullan.”

I det sista brevet den 16 januari 1969 skriver Richard följande:

”Det kommer att gå bra för dig och din familj, om ni bara slutar tänka på det kosmiska. Jag kan avslöja för dig att Glantz (Tryggve Glantz – HB) aldrig varit här, har han skickat något kort eller brev, så har det gått genom någon bulvan. Jag kan inte eller får avslöja vad vi gör här, men så pass kan

jag säga dig, det är en skola vi får gå igenom, och då förstår du väl att det är utomplanetariska lärare med. Gör som hittills sköt det du skall, behöver du inte vara rädd eller bekymrad för någonting. Hur länge vi skall bli här har jag ingen aning om? Dom som sårat oss kommer att bestraffas, men du kan känna dig lugn, likaså Krister. (Christer Jansson, vän till Sten Lindgren – HB) Jag skulle tro att både Ernst (Ernst Linder – HB) och Krister kommer att belönas på något vis. Ja, nu har jag inte tid att skriva mer hoppas du svarar snart.

Richard
Gullan hälsar så mycket.”

Innan Richard och Gunvor for till Bahamas för tredje gången kontaktade de Gösta Johansson och bad honom vattna blommorna. Han skulle också betala hyra och andra räkningar. Därför gick de tillsammans till Handelsbanken vid Hötorget i Stockholm och tog ut en bankbok som Gösta kunde disponera för Richards räkning. Fem kronor sattes in och det var meningen att de skulle skicka pengar från Bahamas som Gösta kunde använda för alla utgifter.

Gösta var skeptisk till arrangemanget men redan dagen efter att Richard och Gunvor rest sattes det in ett tusen kronor på kontot. Sedan ramlade det regelbundet in två hundra eller fem hundra kronor på boken. Vem som satt in pengar är dock osäkert.

Håkan: ”Vem hade satt in dom?”

Gösta: ”Det stod aldrig vem som satt in pengarna. Men jag var väldigt noga när jag betalade allting. Jag bad om separat kvitto och skrev upp allting. När dom kom tillbaka var dom väldigt oroliga. Jag skrev då och då men inget om pengarna. Men dom skrev flera gånger och frågade om det hade kommit pengar från Bahamas, men det hade det inte gjort... När dom kom tillbaka så sa dom, nu är vi nog skyldiga dig mycket pengar för det blev aldrig så vi kunde skicka några pengar. Båda trodde jag hade satt in pengarna. Richard sa, jag börjar förstå hur det har gått till, det är nog riktigt det där.”¹⁰

Gunvor menar att det var banken som gjort fel. Någon annan hade av misstag satt in pengar på kontot. De hade fått brev om detta från banken och Richard fick betala tillbaka pengarna. Vem som har rätt i det här fallet är svårt att avgöra. I ett av breven från Bahamas nämner dock Richard att de skickat fem hundra kronor till kontot.

Vid hemkomsten träffar de Gösta igen och Gunvor är mycket ivrig att berätta att hon också träffat varelsena. Till Gösta säger hon: ”Nu måste jag berätta, jag har sett dom och jag tyckte det var så högtidligt. Jag höll på att tappa andan.” Senare säger Richard till Gösta: ”Gullan tror hon har sett Guds änglar men det tror inte jag.”¹¹ Uppenbarligen hände mer på Bahamas

som Gunvor själv inte ville berätta för mig. Enligt Turid Johansson hade Gunvor fallit på knä för varelserna vid ett tillfälle därför att hon trodde det var Guds änglar.¹²

1. Hans Bratt: "Mötas och skiljas", Sellin & Partner Förlag AB, Stockholm 1990.
2. Ibid. s. 134.
3. Ibid. s. 141.
4. Det finns åtskilligt skrivet om maffians inflytande på hotell- och casinoverksamheten i Bahamas på 1960-talet. Flera intressanta artiklar om Lou Cheslers agerande i Nassau finns att läsa på nätet: http://www.jabezcorner.com/Grand_Bahama/sep1.htm
Se särskilt avsnitten "Shadow of evil in island in the sun" samt "Bahamas hoodlum sea".
5. Intervju med Gösta Johansson 13/2 1980.
6. Intervju med Gunvor Höglund 1/6 1984.
7. Ibid.
8. Intervju med Gösta Johansson 13/2 1980.
9. Bratt 1990, s. 147.
10. Intervju med Gösta Johansson 13/2 1980.
11. Ibid.
12. Intervju med Sture och Turid Johansson 27/10 1973.

Rymdmänniskornas kurir

Nyåret 1968–1969 blev tredje och sista gången Richard och Gunvor åker till Bahamas. I fortsättningen reser Richard själv till olika platser för sina uppdrag men nu kommer också rymdmänniskorna regelbundet hem till honom i Ösmo. De dyker upp när Gunvor har gått till arbetet. Richard är sjukpensionerad. Han har cirkulationsrubbingar i armarna. En ganska vanlig åkomma bland bergsprängare.

Om besöken säger Gunvor:

”Dom var hemma ofta i Ösmo när jag var borta och märkte jag inte på morgonen att dom skulle komma så såg jag det på kvällen när jag kom hem. Då var Richard för det mesta på ett strålande humör. Även om han var le på det, det var väl inte alltid han var le på det. Ibland gick det bra... Jag la mig ju aldrig i någonting. Någonting jag lärde mig med tiden när vi bodde där i Ösmo, att när det var någonting i görningen så märkte jag det på honom, för som äkta makar så lär man ju känna varandra. Och då blev han orolig, kunde gå upp tidigt på morgonen och klä sig och raka sig och göra sig i ordning. Annars sov han för det mesta på morgnar. Han var en typisk kvällsmänniska och jag var tvärtom. Han kunde vara uppe när jag gick upp, fullt klädd och jag visste också, han sa han väntade besök. Men jag propsade aldrig på att stanna hemma för att se utan jag gick till mitt jobb. Så fort jag hade åkt i väg så kom dom in. Och jag märkte också när jag kom hem att det varit folk där. Och det var olika. Det var dom där alltså. Bland annat en han var ljus, långt hår. Men dom såg ut precis som oss. Dom här alltså, inte dom på Grindhultsjön. Dom var något helt annat.”¹

Vid den intervju jag gjorde med Gunvor den 8 juli 1991 berättar hon lite mera om dessa besök.

Håkan: ”Såg du dom många gånger i Ösmo när dom kom?”

Gunvor: ”Nej, jag såg på Richard när dom skulle komma. Då var han orolig. Det kände han på sig. Det var det här med telepati. Så sista tiden då när jag lärt mig att fatta det, begripa att det var något, då såg jag på honom

för då blev han orolig. Liksom lite frånvarande. Jag frågade honom: är det något på gång nu, kommer dom nu? Ja, sa han, nu känner jag att det är något. Och då var han ivrig att få mig iväg till jobbet också.”

Håkan: ”Du såg dom aldrig när dom kom hem?”

Gunvor: ”Nej. Det var en gång han sa att dom satt utanför i en gammal bil. Du skall inte tro att dom kom i flotta bilar. Dom kom i gamla, skraltiga bilar som såg precis ut som vanligt. Precis när jag hade gått så kom dom och ringde på.”

Håkan: ”Det kom flera på en gång av dom här?”

Gunvor: ”Ja, ibland var dom tre, fyra. En yngre kille var med nästan varje gång. Så var det en äldre. Det var den äldre som var ledaren.”

Håkan: ”Var dom klädda normalt?”

Gunvor: ”Dom var som vi ja. Det var väl för att dom måste vara det för att inte väcka någon uppmärksamhet. Dom var ofta där i Ösmo. Kanske inte Richard talade om alla gånger. Men nog var dom hemma en hel del, det var dom.”

Förutom att rydmmänniskorna besöker honom i Ösmo så far Richard, enligt egen uppgift, på olika uppdrag både utomlands och i Sverige. Efter att basen i Bahamas avslöjats för CIA åker Richard en tid till Mexico där rydmmänniskorna har en bas cirka tre mil väster om Mexico City.² Senare flyttas basen till Sydamerika, till landet där inkaindianerna håller till, vilket kan vara någonstans i Anderna. Richard gav aldrig några ytterligare detaljer. Men han kunde ibland vara borta i månader.

I slutet på 1960-talet berättar Gösta Johansson för läkaren Karl Erik Swenson (1910-) om Richard. Karl Erik Swenson har sin läkarpraktik vid Norr Mälarstrand i Stockholm. Han blir intresserad av fallet och beställer upp röntgenutlåtandena från Uddevalla. Richard börjar efter tips av Gösta Johansson att konsultera Karl Erik Swenson som läkare. Den 7 januari 1985 intervjuade jag Karl Erik Swenson i hans bostad i Stockholm. Med vid intervjun var också Arne Groth, en ufointresserad kemist, anställd vid dåvarande Försvarets forskningsanstalt:

Karl Erik Swenson

Foto: Håkan Blomqvist

Håkan: ”Sökte han upp dig som patient?”

Karl Erik: ”Ja, sedan berättade han det här mera i förbigående att han

hade varit flera gånger i Mellanamerika, emellan besök hos mig... Det har alltid förvånat mig att en bergsprängare kunde åka till Mellanamerika flera gånger på den tiden, rent ekonomiskt. Jag vet att han fick pengar som vissa människor skickade. Men det var väldigt höljt i dunkel alltihopa.”

Håkan: ”Hur många gånger var han sammanlagt och konsulterade dig?”

Karl Erik: ”En fyra eller fem gånger.”

Håkan: ”När var sista gången?”

Karl Erik: ”Det var någon gång 1971–1972.”

Håkan: ”Berättade han kontinuerligt om sina upplevelser?”

Karl Erik: ”Nej, han var väldigt förtegen. Jag hade en känsla av att han var rädd. Han berättade bara i allmänna ordalag att han hade varit där i Mellanamerika. Jag tyckte det där var väldigt konstigt.”

Håkan: ”Trodde du på honom?”

Karl Erik: ”Ja, han verkade ju trovärdig, vederhäftig i allmänhet.”

Arne: ”Berättade han några detaljer om miljön där så det verkade trovärdigt?”

Karl Erik: ”Det pratade vi just inte om. Han var inne i några hangarer där dom hade dom här moderskeppen som skulle se ut ungefär som zepelinare... Sådana var han ute och åkte med och han var inne i dem i den där hangaren som dom hade.”

Håkan: ”Var han bara på en plats i Mellanamerika?”

Karl Erik: ”Jag tror att han i allmänhet var på samma ställe. Jag tror inte riktigt han visste var han var. Han hade ju förts dit av dom där. Dom förde honom till den där hangaren och den kan ju knappast ha legat i anslutning till någon större stad.”

Håkan: ”Hur verkade han psykologiskt som människa?”

Karl Erik: ”Ja, han verkade som en högst vanlig människa.”

Håkan: ”Inte labil på något sätt?”

Karl Erik: ”Nej, det tyckte jag inte. Men det hela verkar ju väldigt oförklarligt, att man tar sig till Mellanamerika och inte kan några språk och får uppleva dom här sakerna.”

Även Richards hustru Gunvor kommenterar att han var borta på resor då och då: ”När vi bodde i Ösmo så stack han ju i väg och var borta någon dag emellanåt. Han var borta i några dagar så där och jag frågade inte var han varit. Han åkte ett tag till någonstans kring Falun och där uppåt.”³ För Gösta Johansson berättar Richard att han får papper av rymdmänniskorna med bara siffror, något slags dataspråk, som han skulle översätta. Men det gäller att arbeta snabbt, för siffrorna bleknar dag för dag. Efter någon vecka är siffrorna helt borta. Enligt Sture Johansson fick Richard åka och lämna kuvert med chiffer till olika personer, till exempel vid någon flygplats. ”Han var kurir”, menar Sture Johansson.⁴

Detta ger associationer till klassisk spionageverksamhet. Både Gösta, Sture och Turid Johansson är ense om att det var något konstigt med Richards telefon. Den verkade avlyssnad. Särskilt under de sista åren på 1970-talet knäppte det och hördes märkliga kopplingstoner varje gång när någon ringde Richard. Då ville han att samtalet skulle avslutas. ”När man ringde honom så dröjde det inte länge förrän det började knäppa i telefonen och då blev han väldigt nervös och slutade”, berättar Gösta Johansson.⁵ En gång ringde Gösta honom från sin sommarstuga i Ösmo. Samma knäppande uppstod och när Gösta lagt på luren fortsatte knäppandet en stund. Strax därefter ringde telefonen och en röst sa bara kort ”det är fel”. Samma röst hade kommit in under flera år när Gösta ringt från sitt arbete. Under en period i början av kontakten med Richard så hände det nästan varje dag, oavsett var Gösta försökte ringa, att samma röst kom in och sa ”det är fel”. Gösta försökte fråga var han kommit men rösten sa bara envist varje gång: ”det är fel”. Det var först under de senare åren som Gösta Johansson började misstänka att det var något underligt med dessa felringningar, efter att samma röst även dykt upp på telefonen från lantstället och efter att han samtalat med Richard. ”Jag är övertygad om att hans telefon var bevakad hela tiden”, påpekar Gösta.⁶

Sture och Turid Johansson berättar också om ett underligt telefonsamtal som sedan utvecklar sig till en verklig rysare. I början av 1970-talet bor Sture och Turid med sonen Knut i en lägenhet på Ringvägen i Stockholm. Vid halvfemtiden en eftermiddag ringer telefonen när familjen sitter vid köksbordet och äter middag. Turid svarar och en röst med spansk eller mexikansk brytning presenterar sig som Var de Cartino och säger ”Sture har fått brev”. I bakgrunden låter det ungefär som om man ringer från en båt. ”Vilket brev?” frågar Turid ”Sture har fått brev från Richard”, svarar mannen. Turid har redan från början vinkat åt Sture och Knut att komma så att de också kan höra samtalet. Hon försöker dra ut på samtalet genom att säga att det inte behövs något brev när det finns telefon. ”Richard måste skriva brev”, förklarar mannen på bruten svenska och samtalet avslutas.

Strax därefter ringer Sture upp Richard och berättar att Turid fått ett konstigt samtal från någon som frågat om ett brev från Richard. De pratar om samtalet en stund och lite senare ringer Richard upp igen och Turid svarar. Richard vill veta namnet på den som ringt. Turid låtsas som om hon inte riktigt minns och ber Richard räkna upp namnen på sina kontakter så ska hon säga till om något av namnen stämmer. Turid är nyfiken på vad hans kontakter heter. Richard räknar upp sex olika namn bland annat Zäta och Var de Cartino. Turid bekräftar att det som liknar mest är Var de Cartino. ”Om han kommer till er”, säger Richard, så hälsa att han har inget där att göra utan han skall komma till Richard Höglund.

Turid frågar hur han ser ut, hur skall hon känna igen Var de Cartino? Enligt Richard är han lik Clark Gable, bär kamelhårsulster och bruna mocka-

handskar. Han har inte varit på jorden på två år eftersom rymdmänniskorna får vara här i två år och sedan åka hem. På frågan vilken planet han kommer ifrån svarar Richard att den ligger i utkanten av vårt planetsystem.

Det går några dagar och en måndagskväll när Sture och Turid gått och lagt sig hör Turid underliga ljud i lägenheten.

– Klockan var sen, närmare tolv hör jag att vår ytterdörr öppnas och någon kommer in och går med tunga skor, berättar Turid. Det hörs så väl och jag tänker att nu har vi glömt att låsa. Jag springer upp och skall ta och låsa dörren och titta om någon kommit in men dörren är låst och ingen är inne... Jag gick och la mig och så började det gå i lägenheten igen. Då blev jag rädd så jag väckte Sture. Så sa jag nu tror jag Richards kompis är här så nu får du komma upp. Jag orkar inte gå själv. Då sa jag högt: ”är det du Var de Cartino så har jag sagt du ska sticka härifrån. Du har ingenting här att göra.”

Stegen försvinner och Sture och Turid kan gå och lägga sig igen. Ungefär fjorton dagar senare ringer Richard upp och då frågar Turid om han fått något besök av Var de Cartino? Richard svarar: ”Ja, han var här och hälsade på i tre dagar och han var och hälsa på er också en kväll och tyckte ni hade så trevligt och mysigt.” Så berättar Richard hur det ser ut i Sture och Turids lägenhet trots att han aldrig själv varit där. Det stämmer och Sture och Turid blir mycket fundersamma av händelsen.⁷

Den 1 november 1973 ringer jag själv upp Richard Höglund för att försöka intervjua honom. Jag passar också på att spela in samtalet. Det blir en kort pratstund med följande innehåll.

Håkan: ”Jag har hört att ni skulle ha haft en del intressanta upplevelser?”

Richard: ”Ja, men dom delar jag inte med mig. Jag har ingen rättighet på det. Det är för tidigt. Jag var nog lite för släppmynt. Man blir ju chockad första gången vid sådana där tillfällen då man träffar utomplanetarier och då kan man inte hålla tyst med en sådan sak när man är alldeles oförberedd. Det var inte meningen att det där skulle komma ut. Jag har fått anmärkningar på det där. Man har ju för sig att det är metafysik i det där, att det inte är konkreta saker men det är det.”

Håkan: ”Så det stämmer vad han säger på föredraget?”

Richard: ”Ja, men det är klart att dessa individer som är med i ifologiska föreningar, många är fanatiker som försöker få kontakter med alla möjliga medel. Jag kan tyvärr inte meddela någonting. Jag tycker själv det är synd men jag har inte rättighet. Det är för tidigt. Det kommer väl automatiskt någon gång i framtiden det här. Människorna skulle väl bli chockade skulle jag tro.”

Håkan: ”Ni kommer kanske själv att skriva någon bok?”

Richard: ”Jag håller på och skriver en bok. Men den kommer inte förrän tjugo år efter jag har gått över gränsen. Jag skall ha den i bankfack sedan. Jag är väldigt telepatisk och jag förstår att ni är en väldigt ärlig människa. Det är det som är dilemmat med mig att jag är så oerhört telepatisk. Många gånger vet jag vad personen ska fråga innan han sagt ett ljud. Man ser bakom masken på den andra människan hur fin den är utåt och hur fint han formulerar sina repliker så märker man det där är lögn. Det kan många gånger vara väldigt irriterande och chockartat det där.”

Någon mer kontakt med Richard fick jag aldrig. Jag skrev ett par brev och hoppades han skulle höra av sig men av det blev inget. I dag kan jag ångra att jag inte var mera envis men som ung, 21-årig, ufolog var jag osäker på hur jag skulle hantera det hela och upplevde på den tiden att fallet kunde vara något farligt att ge sig in i.

Några år senare, den 8 augusti 1976 ringer ufologen Åke Franzén upp Richard. Richard berättar då helt kort att han råkat illa ut och blivit så isolerad på grund av sina rymdkontakter. ”För tio-femton år sedan hade jag vänner. Det jag råkat på är negativt. Jag varnar dig för att gå djupare.”

Ungefär samma besked fick Turid Johansson då hon ringer upp Richard den 5 augusti 1976, alltså cirka ett år före hans död. Samtalet bröts fyra eller fem gånger. Så fort Turid talar om annat än vardagliga ting bryts samtalet. Det kan naturligtvis ha varit Richard själv som bröt samtalet. Men han verkar uppgiven och vill inte ha Turids telefonnummer. Det var ingen mening, enligt Richard. Han verkar helt isolerad.

Under de sista åren av sitt liv berättar Richard mindre och mindre för sin hustru Gunvor om vad han gör. De sista åren i Ösmo är hans hälsa dålig och en gång får han en hjärtattack i bilen. Han var övertygad om att han skulle ha dött tidigare om inte rymdmänniskorna hjälpt honom. Vid ett tillfälle i början av 1970-talet genomför de en mindre operation på Richard. Gunvor berättar:

”Han hade väldigt mycket ont i huvudet förr och tog tabletter. Han trodde det var dynamitskalle. En dag när jag skulle gå till jobbet sa han att det kommer någon hem och det kommer att hända någonting. Det var inte alltid han sa att de skulle komma men då sa han det så jag skulle inte komma hem för tidigt. Efter den dagen hade han aldrig ont i huvudet. Dom

Richard Höglund

gjorde någonting med honom. Dom sa att han inte skulle ha kunna levt med det. Det var något tumöraktigt. Det blev borttaget. Jag tittade på huvudet och det syntes ingenting annat än en liten rodnad. Han var lite blek och matt efteråt och han skulle ta det lugnt några dagar. Det här var strax före midsommar något år. Sedan åkte vi ner till Nynäshamn och skulle handla. Då hade han mött en av dom och fått någonting som han skulle ta och han frågade hur han mätte. Richard sa att dom har tagit någonting av mig och jag måste utträta det jag håller på med.”⁸

Under de sista två åren är Richards kontakter intresserade av uppgifter om skärgården. De vill att han åker ut och gör kartor och skisser av de militära anläggningarna vid Musköbasen och Berga. Genom en vanlig bekant som arbetar på Musköbasen får Richard ett erbjudande att följa med ut och titta på anläggningarna. Till Gunvor säger han då: ”Nu kan jag kanske göra en stor grej för dom andra. Nu kan jag luska ut någonting där.” Men Gunvor är emot det och vill inte att han skulle ge sig in i det.⁹ Man kan naturligtvis fråga sig vad rymdmänniskor skulle ha för intresse av kartor och skisser från ett militärområde.

Richard Höglund avled i hjärtinfarkt den 23 oktober 1977. Bara en månad innan hade han varit på konfirmationsträff i Svanskog, Värmland där han växt upp. Han dör i ambulansen på väg till Serafimerlasarettet: ”Det sista Richard gjorde, tog på sig mössan och gick ner till ambulansen. Han gick själv ner och vinkade till mig. När dom hade kört en tio minuter så dog han”, berättar Gunvor.¹⁰ Strax innan och efter Richards död känner Gunvor samma skarpa lukt som hon känt så många gånger tidigare och associerat med brickan som Richard fått av rymdmänniskorna. Richard begravs på Ösmo kyrkogård.

Några år efter Richards död flyttar Gunvor till Angered utanför Göteborg. ”Du får veta allt en dag”, hade Richard sagt till Gunvor innan han dog. Hur det var med den saken fick jag aldrig någon klarhet i trots flera telefonsamtal, brev och en lång intervju med Gunvor i hennes hem i Angered 1991. Gunvor Höglund dog i cancer den 28 oktober 1995. Hon begravdes vid sin man på Ösmo kyrkogård.

1. Intervju med Gunvor Höglund 1/6 1984.
2. Telefonsamtal med Turid Johansson 12/11 1980.
3. Intervju med Gunvor Höglund 1/6 1984.
4. Telefonsamtal med Sture Johansson 29/8 1982.
5. Intervju med Gösta Johansson 13/2 1980.
6. Ibid.
7. Intervju med Sture och Turid Johansson 27/10 1973.
8. Intervju med Gunvor Höglund 1/6 1984.
9. Ibid.
10. Ibid.

Brickan, magikern och maffian

Vid den andra kontakten med rymdmänniskorna i augusti 1966 fick Richard en metallbricka. En bricka han uppmanades att alltid ha med sig. Till utseendet var den cirka 7 x 4,5 centimeter i storlek och cirka 1 centimeter tjock. Den var ojämn i tjocklek, materialet liknade aluminium och brickans baksida var skrovlig. Enligt Gösta Johansson tålde Richard inte brickan. Han fick utslag av den och lindade in den i asbest. Den enda som sett och hållit i brickan är Richards hustru Gunvor. Vid intervjun den 1 juni 1984 berättar hon följande om brickan.

Gunvor: ”Han visade ju upp plattan för mig sedan en gång och la den i min hand. Han frågade om jag kände någonting. Lite värme men inte något mer. Men den plattan fick en annan på Bahamas lägga i sin hand som också hade varit inblandad i det här, en som bodde där nere, en vanlig person. I hela hans hand blev det brännsår. Men han drack så väldigt mycket. Han hade haft kontakt med dom men klarade inte av det och började skena iväg. Men han visste så väl vad det var fråga om.”

Håkan: ”Var plattan någon slags kommunikationväg?”

Gunvor: ”Ja och färgen var gulbrun.”

Gösta: ”Du är en av de få som har hållit i den?”

Gunvor: ”Ja, jag har hållit i den. Men jag kände bara lite värme, det var allt. Och jag såg tecknen. Han skrev av de där tecknen. Det har jag på ett papper. Jag har aldrig sagt någonting och aldrig lagt mig i någonting. Det ska du inte göra, sa han, för du står helt utanför det här. Men dom visste vem jag var och jag var upptagen i någonting, på något vis skyddad. Men jag skulle inte forska i någonting och det har jag heller inte gjort och det har jag heller inget intresse av.”

Tecknen består av tre rader med små krokiga linjer och punkter. De påminner lite om stenografi men jag har kollat med en stenografikunnig och det är definitivt inte någon form av stenografi. Huruvida tecknen var upp-

höjda eller ristade i brickan har jag inte kunnat klarlägga. Metallplattor eller brickor förekommer i flera kontaktfall från olika delar av världen. Skrift eller symboler från rymdmänniskor har presenterats i ett antal kända kontaktfall. En av de första som presenterade utomjordisk skrift var amerikanen George Adamski i sin bok "Flygande tefat har landat" men de har senare dykt upp i åtskilliga andra fall.¹

Richard ritade av tecknen på brickan och gav papperet till Sture Johansson som sedan kopierade det vidare till Gösta Johansson. Av någon anledning ritade inte Richard av precis samtliga tecken på brickan. Några få fattas i den version som Sture fick. Varför han gjorde på det sättet har jag inte fått klarhet i. Men i ett annat sammanhang blev denna detalj intressant.

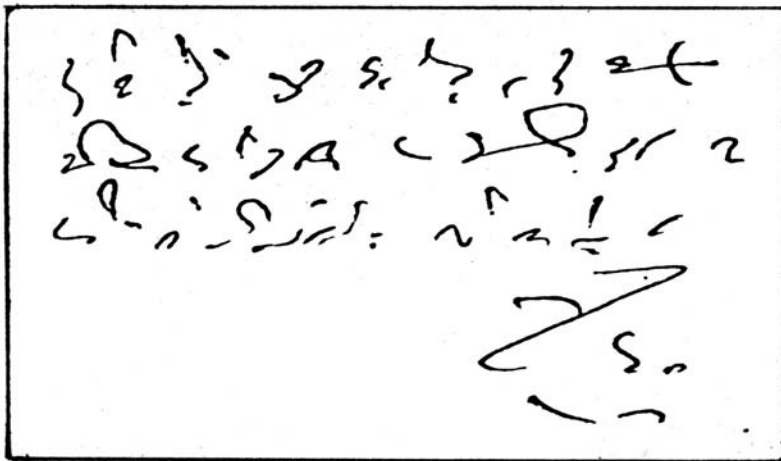
Den 12 januari 1978 avled illusionisten Johny Lindell, 56 år gammal. Han var en märklig man med ett äventyrligt vagabondliv bakom sig. Han lärde sig trolle som tonåring och turnerade i hela Europa som illusionist under namnet Zania Zemon. Varje jul underhöll han kungafamiljen på slottet och han medverkade i det på sin tid populära teveprogrammet "Hylands hörna". Men han skall också ha studerat parapsykologi i Indien och varit med i Främlingslegionen. Det intygar Ann-Marie Jönsson som var motorcykelakrobat under 1950- och 60-talet och samarbetade med Johny Lindell. Hon hörde också Johny Lindell berätta att han sett en tefatslandning i USA och stod i någon form av kontakt med rymdvarer.²

Johny Lindell var mycket ufointresserad och var under flera år medlem av Ifologiska sällskapet och senare under 1970-talet också medlem i UFO-Sverige.³ Även Gösta Johansson var bekant med Johny Lindell och relaterar en märklig episod som inträffade kring jul-nyår 1967-1968 när Richard och Gunvor var på Bahamas. Gösta Johansson träffade Johny Lindell på en parkeringsplats i Johanneshov i Stockholm. Där visade Gösta honom avskriften av brickan.

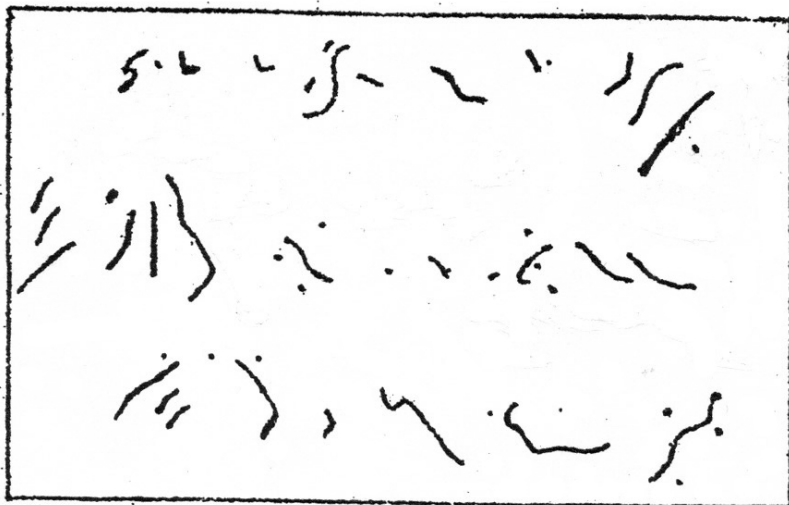

Johny Lindells visitkort som illusionist.

Gösta: "Jag sa, man vet inte vad som är upp eller ner. Han tog den och sa: där är tecknet man börjar vid och sedan tittade han väldigt intresserat på den. Han satt och läste den där. Så tog han upp sitt visitkort och så skrev han på rak arm ett svar med samma tecken och undertecknade det med dubbelzäta (ZZ-HB)... Johny Lindell sa som så: konstigt, tål han inte sin egen bricka? Det är verkligen konstigt, det borde han göra. Det fattas några prickar där. Endera har den som kopierat gjort det slarvigt eller också är det något annat fel..."

Johny Lindells svar på Richards bricka som syns nedan.

Richard Höglunds originalbricka hade de här tecknen inristade.

Johny Lindell satte dit de prickar som fattades på avskriften. Han påstod att det var en identifikation och att tecknen representerade höjder och floder. Dessutom menade han att brickan var radioaktiv. Johny berättade att även han hade en liknande bricka men den var rund. Han lovade att visa den för

Gösta men det blev aldrig av. Johny hade sin bricka gömd någonstans. Dagen efter denna händelse stöp Gösta i blödande magsår. Han spydde blod och fick 36 flaskor blod på sjukhuset. Han hade tidigare haft sår på tolvfingertarmen. När Gösta låg på sjukhus ringde Johny Lindell och förklarade att han försökt ta reda på mera om de första rymdvarelserna som Richard träffade: ”Dom där långöronen, jag blir inte klok på dom. Jag har försökt på alla vis att ta reda på dom men det är något konstigt.”⁴

Lite senare visade Gösta för Richard det kort där Johny Lindell skrivit ner sina tecken. Richard tog emot det och stoppade kortet i en låda utan att titta på det. Ganska långt efteråt frågade Gösta om texten på kortet. Richard svarade: ”Ja, det är på ett skrivsätt vi känner till. Vi har tolkat det ganska bra men det är några punkter där som vi inte känner till.” Det svaret är en gåta som Gösta ofta funderade på. Hur kunde Richard och Johny Lindell läsa samma skrift från rymdmänniskorna?⁵

Jag frågade Gunvor vid ett tillfälle om detta och hon svarade: ”Jag jämförde den avskrift av plattan som Gösta hade och då när jag kom hem så tittade jag på originalet. Då var det två eller tre tecken som var annorlunda och det stämde med vad den där gubben sagt att det fattades någonting.”⁶ De avskrifter jag har av brickan som jag fått av dels Gösta och dels Gunvor är dock identiska. Kanske hade Gunvor ett original som hon inte visade mig?

Enligt Gösta Johansson hade mediet Anna Lykke hösten 1967 fått hålla i Johny Lindells bricka för att psykometrera den, alltså känna vad hon fick för paranormala intryck av brickan.

Gösta: ”Anna Lykke fick ju den i handen när hon skulle psykometrera. Hon fick en chock så hon tuppade av. Sedan sa hon, det var det hemskaste jag har prövat, Johnys bricka. Men jag är fullständigt beredd att när Johny säger till så skall jag jobba åt honom. Då skall jag göra min insats. För det vet jag nu det som är bakom Johny det är maffian, det är inget annat.”

Håkan: ”Menade hon den vanliga jordiska maffian?”

Gösta: ”Ja, enligt Johny menade han att även dom är styrda av dom här (rymdmänniskorna-HB). Han jobbar för någonting som kallas Z. Enligt Johny så finns det två som heter Yxans bröder och Z, ungefär som alfa och omega.”

Z och Yxans bröder kämpar mot varandra. Båda är maffior och kommer från en galax som förstörts, hade Johny Lindell berättat för Gösta. Johny skall också ha sagt att han själv var inblandad i spelautomater och porrbranschen. Den jordiska maffian styrs av de utomjordiska maffiorna och får betala pengar till rymdmänniskorna.

Det hela låter som en science fictionvariant av James Bond men in-

tressant i sammanhanget är att Richard själv var mycket tveksam huruvida rymdmänniskorna han arbetade för var goda eller onda. Här skiljer han sig från klassiska kontaktpersoner som för det mesta missionerar om de goda rymdmänniskorna. ”Man skulle tro att dom är helgon och har hög moral men det har dom inte”, påpekade Richard för Gösta Johansson vid flera tillfällen. Ändå fortsatte han att arbeta för dom, dels för att de helat honom från njurstenen och dessutom för att han trodde sig hjälpa till att förhindra ett tredje världskrig. Men Richard uppfattade rymdmänniskorna som hårda, krävande och totalt okänsliga. ”De kan bevittna den mest ohyggliga tortyr, det berör dom ingenting”, sa han vid ett tillfälle.⁷

När pollenkungen Gösta Carlssons kontakt med rymdmänniskor blev känd i början av 1970-talet beklagade Richard att han haft otur som inte träffade dem i stället eftersom dom var betydligt mänskligare. Gösta Johansson var övertygad om att Richards rymdmänniskor tillhörde ”mörkmännen” som han kallade dem.

Gösta fick en gång ett erbjudande av Richard att åka med i tefat men han tackade nej. ”Jag ville inte ha med dom att göra. När jag låg på sjukhus drömde jag om dom där och jag var så skiträdd. Jag uppfattade som ungefär Gud bevara mig för dom där.”

Gösta noterade också att Richard kom med helt felaktiga påståenden ibland. Till exempel att våra astronauter aldrig varit på månen. ”Min teori har länge varit den att dom väljer ut sådana som inte har auktoritet men som har lagom intelligens och så smäller dom i dom en historia som är fullkomligt omöjlig. Då tycker alla att det där är en fåne som pratar strunt”.⁸

Samma åsikt och resonemang hade Sture och Turid Johansson om Richards rymdmänniskor men kanske ändå mer konspiratoriskt.

Håkan: ”Har han sagt hur han själv uppfattar sina händelser och vad han tror om dom?”

Sture: ”Han säger ju själv att han vet inte vad han skall tro. Han uppfattar dom som helt känsloloka i alla fall, inte som medmänniska till medmänniska... Han säger att han vet inte vad dom vill egentligen. Det har han aldrig fått reda på. Sin personliga tro det är att dom helt enkelt håller på att förslava. Först regeringen och sedan går det ut över folket.”

Håkan: ”Hur kommer det sig att om han tror det trots allt fortsätter med det?”

Sture: ”Han törs inte annat. Han är rädd om livet, han som många andra.”

Håkan: ”Så han kan inte dra sig ur det?”

Sture. ”Han kan inte dra sig ur hur illa det än är, sa han, för då lever han inte längre.”

Håkan: ”Har dom sagt det till honom?”

Sture: ”Ja, det vet jag inte, men det har varit sex eller sju. Men oavsett vilka det är så finns det bara två stycken kvar, som har kontakt, som är kurirer. Dom andra är avpolleterade. Ingen av dom lever.”

Turid: ”Men så sa han också så här, varför drar du dig inte ur det där? Nej, jag vågar inte, sa han. Då vet jag att det går med mig som dom andra. Men jag går ju med pillerna på mig jämt ifall jag inte orkar. Och så sa han en dag så här: Ni vet inte vilket helvete jag kommit i.”⁹

I sammanhanget kan det var intressant att se vad Sture Johansson sa när han talade om Richard som transmedium i slutet på 1970-talet. Jag deltog i många av de första seanserna där Sture gick i trans och genom honom talade en person med namnet Simenon. Vid en seans den 3 april 1977 frågade jag om Richardhistorien:

Håkan: ”Vilka är de personer som ligger bakom Richard? Tillhör de jorden eller någonting utanför jorden?”

Sture (Simenon): ”Javäl, de tillhör någonting utanför planeten. Men jag har sagt tidigare, befatta er inte med detta. Detta för inte någonting gott med sig... Se då detta som någon typ av främmande bakterier på dess yta. De skall inte finnas där, inte på så motto att de skall ingripa i planeten eller människobarnets livsföring.”

Håkan: ”Varför tillåts deras besök då?”

Sture (Simenon): ”Gud allmakten hindrar inte någon.”

Richard berättade ganska lite om rymdmänniskornas biologi och beteende i samhället. De han träffade vid de två första kontakterna såg han sedan aldrig mer. Enligt uppgift var de högre stående och kom från ett annat solsystem medan de han mötte senare kom från någon planet i vårt solsystem. Enligt Gunvor berättade Richard från vilken planet de kom men hon kommer inte ihåg vilken det var. Fysiskt var de mörka, liksom solbrända och med mörka ögon. De hade förmågan att försvinna i tomma intet. Richard såg dem aldrig äta men de drack och kunde även röka. Han mötte aldrig några kvinnor bland dem. Enligt Richard var vissa av dem konstnärligt intresserade och musikaliska men de var totalt okänsliga för människor.

1. Clas Svahn, ”Tecken från ovan”, UFO-aktuellt nr. 2, 1996, s. 4–7. Se även: Alberto Sanmartin, ”Mina möten med de utomjordiska”, UFO-information, nr. 4–5, 1972, s. 1, 14–17 samt nr. 2, 1972, s. 18–20.

2. Telefonintervju med Ann-Marie Jönsson 11/8 1986.

3. En kort intervju med Johny Lindell finns i SöderNyheterna 1/12 1976 (Göran Jansson, ”UFO-febern stiger i söderort men ingen kan ge ett svar”).
4. Intervju med Gösta Johansson 13/2 1980.
5. Ibid.
6. Telefonsamtal med Gunvor Höglund 11/7 1984.
7. Intervju med Gösta Johansson 13/2 1980.
8. Ibid.
9. Intervju med Sture och Turid Johansson 27/10 1973.

Gåtan Richard Höglund

Den första fråga man ställer sig efter att ha studerat alla märkliga historier som Richard Höglund berättade är förstås: Kan detta vara sant? Ett sätt att närma sig gåtan är att försöka bedöma Richard som person. Vem var han egentligen? När jag först kom i kontakt med fallet uppfattade jag det som mycket fysiskt påtagligt, utan de mystiska eller metafysiska upplevelser som är så vanliga när det gäller påstådda ufokontakter. Men det skulle visa sig att även Richard var mycket av mystiker med egna inre upplevelser. Det fick jag klart för mig vid den intervju jag gjorde med Gunvor Höglund i Angered den 8 juli 1991.

Hon berättade då att Richard redan som liten pojke såg saker som ingen annan såg. Bland annat hade han som sexåring fått bannor av en kvinna för att han kastat en katt i en tunna med vatten. Men det visade sig att kvinnan var död sedan flera år.

Gunvor: ”Liv efter detta, det trodde han på för det såg han ju... Han talade ju om att han var på andra sidan också, att han var borta och kom tillbaka och såg hur det var på andra sidan. Han såg vad som hänt för många hundra år tillbaka. Plötsligt så dök det bara upp för honom, människor i gamla kläder. Han kunde vara ute och gå och plötsligt så såg han människor som gick.”

Håkan: ”Beskrev han det för dig?”

Gunvor: ”Ja, men inte just precis när han såg det. Och så kunde han se framåt. Så han hade den förmågan att både kunna se bakåt, förr i tiden och sedan framåt.”

Håkan: ”Hade han haft den förmågan hela livet?”

Gunvor: ”Ja, redan som liten pojk. Han var väl född med den där förmågan... En del gör ju stort väsen av det men det gjorde inte Richard.”

Richard själv berättade en intressant detalj i sammanhanget för både Gösta och Sture Johansson. Richard hade aldrig under hela sin tid som berg-

sprängare laddat fel någon gång för en inre röst sa alltid till när det var tillräckligt med dynamit. Han hade aldrig sprängt fel någon gång. Men den förmågan, den inre rösten, försvann när han träffade varelserna. En annan intressant detalj är att Richard flera gånger varnade Gösta för att gå med i det som Sture och Turid skulle sätta i gång. Det var många år innan Sture blev transmedium och Sture och Turid startade det som sedan blev Ambresrörelsen. En märklig slump?

Gränsen mellan inre upplevelse och yttre händelse blir särskilt tydlig i den märkliga historien om Fader Rapas, den figur i svart slängkappa och hatt som Richard först mött som liftare hösten 1966. Gunvor påstår att hon själv sett Rapas och i ett brev från Bahamas till Sture och Turid säger Gunvor: ”Ni skulle se när Rapas och Richard träffas, det är kärlek det.” Tyvärr finns inte brevet kvar.¹ Under den tredje resan till Bahamas var Gösta Johansson vid ett tillfälle och vattnade blommorna i Richard och Gunvors lägenhet. Bland en mängd brev låg ett kort avsänt från Milano, Italien, undertecknat Fader Rapas. Gösta minns att där stod något i stil med ”mina vänner, ni skall inte vara oroliga. Vi skall snart vara tillsammans igen”.² Brevet var skrivet på svenska. Gösta trodde först att det kunde vara skrivet av Tryggve Glantz som ett skämt men texten var inte som från Glantz. Annars gillade han att skämta. Det förutsätter förstås att Tryggve varit i Italien.

Riktigt komplicerad blir historien om Fader Rapas i den berättelse Richard skrev ner i något som liknar en novell. Han kallade den själv ”Rapas-berättelsen”. Jag fick en kopia av den vid intervjun 1991. Gunvor minns hur den kom till.

Gunvor: ”Jag kommer så väl ihåg när Richard berättade det här för mig. Det var i Nynäshamn. Vi var ute i det där friluftsområdet som ligger längst ner där. Det var på sommaren, det var varmt, det var inte mycket folk. Då orkade han faktiskt att gå. Så gick vi runt och satte oss där i gräset och då sa han, nu ska jag berätta något för dig. Då berättade han det här för mig. Sedan skrev han ner det. Han la det i ett sådant här stort kuvert och skickade det till Ingmar Bergman, Gotland. Jag satte på frimärke och jag skickade det, jag la det på brevlådan. Det kan jag svära på att jag gjorde.”

Håkan: ”Men ni fick aldrig något svar?”

Gunvor: ”Nej.”

Håkan: ”Sa han då första gången att det var en dröm?”

Gunvor: ”Det var inte en dröm som om du ligger och sover och jag tror nog att det var mera i vaket tillstånd. Han var ju borta ibland. Han såg ju, det kunde komma när som helst. Det kunde komma över honom. Då såg jag på honom när han satt i soffan.”

Håkan: ”Var han inte medveten då om det yttre?”

Gunvor: ”Nej, allt var borta. Det kunde komma när som helst.”

Håkan: ”Hade han varit så hela tiden du kände honom?”

Gunvor: ”Nej, inte hela tiden. Han var ju djup och tänkte mycket men inte var han sån.”

Richard inleder Rapasberättelsen med följande förklaring: ”Första gången jag såg det här begrep jag det inte riktigt, men andra gången fick jag en förklaring på det hela. Det här är ingen skönmålning utan en avskrift precis som jag sett det... Man kan kalla det en dröm i det ockultas värld, men för mig är det en verklighet.”

Historien utspelar sig i en hamnstad. Varken land eller tidsepok är angiven men det skulle kunna vara Frankrike eller Italien någon gång under medeltiden eller århundradena därefter. Här följer en kort sammanfattning av berättelsen:

Somal, borgmästaren i hamnstaden är 60 år men gift med en kvinna som bara är 20 år. Hon dör efter att ha fött tvillingpojarna Amos och Rapas. När de kommer upp i tonåren för de ett utsvävande liv och tävlar om att förföra unga kvinnor, särskilt de som är oskulder. I staden finns två kloster, ett för munkar och ett för nunnor. Patern i munkklostret är vänlig och mild till sinnes. Abbedissan i nunneklostret är hans totala motsats. Hon är stor och kraftig med blixtrande svarta ögon som lyser av hat. En diktatorstyp som kräver total lydnad och underkastelse vid hennes minsta vink. Hon gör astralfärder och kan på det sättet få tag på kättare, alltid unga kvinnor som hon anklagar för att ha haft sexorgier med djävlar. Abbedissan har oinskränkt makt när det gäller att fängsla och förhöra de unga kvinnorna. Hon har inrett ett särskilt rum i klostret där hon förhör sina offer.

En ung kvinna åtalas för häxeri och förs till abbedissan. En vakt får stå utanför. Den unga kvinnan tvingas klä av sig medan abbedissans piska viner i luften. Flickan är blyg och paralyserad av skräck. För att bevisa att flickan har djävulen i kroppen tvingar abbedissan henne att utföra oralsex. När abbedissan fått sin orgasm piskar hon flickan sanslös.

Amos och Rapas lurar ofta sin far på pengar. Han är åderförkalkad och har dåligt minne. De lever i sus och dus på faderns pengar. Ibland går bröderna och tittar på häxbålen som brinner allt oftare i staden. Det är alltid unga kvinnor som bränns levande.

Somal dör hastigt i ett slaganfall. När advokaten läser upp testamentet för bröderna får de en chock. Alla pengar och fastigheter skall förvaltas av patern på klostret under tio år. Bröderna, som nu är 20 år, måste vistas på klostret tills de fyllt 30. Sedan tillfaller pengarna sönerna som får dela på arvet. De måste leva i klostret under samma villkor som de övriga munkarna. Amos och Rapas får börja som noviser, skura, städa, bära bort avföring till komposten. Dagen börjar klockan fyra och sedan är det böner, studier i latin och arbete i trädgården.

En dag upptäcker Rapas en underjordisk gång till nunneklostret. Bröderna beslutar sig för att vid ett lämpligt tillfälle smyga ner i gången. I det fladdrande skenet från vaxljusen klättrar de ner och finner mängder av skelett av både foster och vuxna. De går vidare och kommer upp i nunneklostret där de finner en ung kvinna i bön under ett krucifix. Bröderna smyger sig fram och våldtar kvinnan båda två. Vad de inte vet är att abbedissan sett allt från en liten öppning bakom koret. Efter att ha våldfört sig på kvinnan flyr bröderna snabbt tillbaka. De glömmer kvar vaxljusen och Amos tappar en sandal.

Ingenting händer direkt efter brödernas brottsliga handling och arbetet fortsätter som vanligt. Men Rapas och Amos har börjat avsky en av munkarna, Alex. En dag dränker de honom i en tunna och gräver ner liket i klosterträdgården. Efter en tid kommer abbedissan till munkklostret och berättar för abboten att en av nunnorna varit tillsammans med djävulen och fött ett barn. Hon kräver nu att få välja två munkar som ska hjälpa henne resa ett bål på gården i nunneklostret. Abbedissan väljer Amos och Rapas.

De förs till nunneklostret av abbedissan. Där sätter de i gång med arbetet, reser en påle som offret skall bindas vid. Hämtar torrt ris och tjära som skall stänkas på offret. När allt är klart kommer abbedissan ut med den kvinna som skall brännas. Till sin fasa ser Amos och Rapas att det är kvinnan de våldtagit. I famnen håller hon sitt barn. Några steg efter kommer abbedissan med två halvbrända vaxljus och en sandal i sina händer. Hon kommenderar bröderna att binda kvinnan vid pålen. ”Bind hårt, ni kommer också att bindas en gång era horkarlar”, väser abbedissan. Hon går sedan fram med en fackla och tänder bålet. När kvinnan inte kan uthärda smärtan längre kastar hon sitt barn ut från elden. Det hamnar framför Amos och Rapas. Abbedissan tvingar dem att kasta tillbaka barnet in i elden. Chocken efter upplevelsen gör Amos och Rapas vithåriga. De återvänder till munkklostret som brutna gamla gubbar. Amos hänger sig senare i sin cell. Vad som händer med Rapas förtäljer inte historien.

Där slutar ”Rapasberättelsen”. Men Richard skriver att nästa avsnitt skall handla om brödernas reinkarnationer och andra liv. Men något andra avsnitt har jag inte sett. Kanske blev det aldrig skrivet? Berättelsen slutar med följande ord:

”Det andra avsnittet handlar om deras inkarnation och pånyttfödelse. Men aldrig mer som tvillingar utan i olika miljöer. Amos alltid välbärgad, Rapas fattig. Och så fort dom börjar närma sig varandra kommer demonen, abbedissan, emellan och förstör. Ingen av bröderna är lyckliga. Dom är dömda till ett straff. Dom måste gemensamt göra något för mänskligheten men ännu har dom inte lyckats.”

Richard betraktade ”Rapasberättelsen” som en vision av sitt eget tidigare liv. Gunvor Höglund berättar att Rapas var Richard själv och Amos

var den välbärgade byggmästaren Johan Häggström som bekostat andra resan till Bahamas. Den onda abbedissan var Turid Johansson som ständigt förstörde för honom. De hade träffats i många liv där Richard alltid var fattig och Johan Häggström var rik. Frågan är varför Richard valde namnet Rapas på sig själv i ett tidigare liv när han påstår sig ha träffat en Fader Rapas genom rymdmänniskorna? Så här berättar Gunvor Höglund angående Rapas:³

Håkan: ”Sa dom någon gång varför dom kontaktade honom?”

Gunvor: ”Om man nu skall börja prata om det själsliga, att människor lever om igen, så hade Richard ett straff att avtjäna från föregående liv och det är där Fader Rapas kommer in i bilden.”

Gösta: ”Han skrev ju en väldigt konstig historia?”

Gunvor: ”Han skulle avtjäna och då gick det ut på att han skulle försöka få människorna att starta någon sorts organisation som kan göra att människor kämpar för fred och inte startar ett atomkrig.”

Håkan: ”Men på vilket sätt skulle det vara ett straff?”

Gunvor: ”Richard hade en gång i sitt föregående liv gjort en gärning som var mycket ond... Det här med ufo tror jag inte Richard tog som något positivt. Han hade helst sett att han sluppit det, sa han. Det var inget han eftersträvade. Han måste göra det för att få frid i sin själ. Han tog också kontakt med många som hade med freden att göra, framstående personer som kunde få fram budskapet att stoppa kärnvapen. En av de som han hade kontakt med var Alva Myrdal.”

Håkan: ”Berättade han bakgrunden då också?”

Gunvor: ”Det vet jag inte men jag vet att han träffade henne.”

I den intervju jag gjorde med Gunvor Höglund den 8 juli 1991 framgår det tydligt att hon själv är osäker på vad som är vad när det gäller Fader Rapas. På min fråga hur ”Rapasberättelsen” stämmer med att Richard träffade en Fader Rapas säger Gunvor: ”Ja, just det, hur stämmer det? Kan det vara att han såg sig själv... ja, jag förstår inte det... Jag tror nog han inte själv visste riktigt vad det var frågan om”. Gunvor förklarar också att hon själv bara såg Rapas ”hastigt så där.” En viktig information ger Gunvor när det gäller Rapasreglerna och brevet ”En atoll i Karibiska sjön” som skickades från Bahamas till gruppen i Sverige. I början av brevet står följande: ”Det är Fader Rapas som talar genom min väns penna”. Och det är undertecknat ”Fader Rapas genom Richard Höglund”.

Håkan: ”Var du med när han satt och skrev det?” (Rapasreglerna)

Gunvor: ”Ja, det var på Bahamas han satt och skrev dom.”

Håkan: ”Var fick han dom ifrån?”

Gunvor ”Ja, det fick han väl när han var där nere. Jo, det satt han och skrev där nere. Och pennan den bara flög. Då hade han alltså fått den informationen, på något vis fått det in i huvudet. Det var ju rätt hårda saker. Det var skrivet i liknelser.”

Håkan: ”Men du såg när han skrev ner det i alla fall?”

Gunvor: ”Ja, jag tror jag såg när han satt och skrev. Jag stod ju inte över honom när han satt och skrev. Satt han och skrev så fick han sitta och skriva. Han såg mig inte ändå. Han var liksom väck då och då gick ju pennan som bara den. Men sedan läste han upp för mig.”

Håkan: ”Såg du när Richard skrev ner ”En atoll i Karibiska sjön”?”

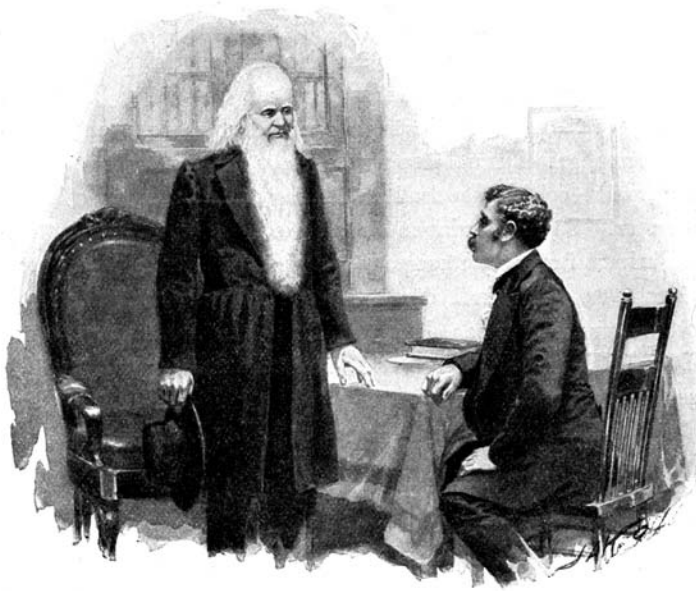
Gunvor: ”Jo, det satt han och skrev. Det kommer jag ihåg när han satt och skrev och så visade han mig det sedan.”

Håkan: ”Hur menar han att det är genom Fader Rapas?”

Gunvor: ”Han har fått det in, in i huvudet. Han skrev det hemma.”

Gunvors påståenden ger ett intryck av att Fader Rapas är en del av Richard själv och att han skriver som i en form av automatisk skrift. Det sätter naturligtvis ett stort frågetecken för hela historien om Fader Rapas. Fanns han verkligen eller var Fader Rapas en skapelse av Richards fantasi? Sture och Turid Johansson var väldigt tveksamma till Rapashistorien och misstänkte att Richard bluffade i det fallet. Ernst Linder betraktade Richard som mytoman därför att Fader Rapas var som hämtad ur den ockulta klassikern ”Etidorpha” (Ahprodite baklänges).⁴ Enligt Ernst Linder hade Richard vid ett möte erkänt för Linder att Fader Rapas var påhittad. Faktum är att Richard lånade ”Etidorpha” av Gösta Johansson någon gång före den andra resan till Bahamas nyåret 1967-1968. Det var egentligen ett exemplar som Gösta i sin tur lånat av Ernst Linder. Det var enda gången Richard besökte Göstas hem. I början av ”Etidorpha” besöks huvudpersonen av en mystisk man i svart slokhatt och svart rock, mycket likt Richards beskrivning av Fader Rapas. Den mystiske mannen kan också försvinna i tomma intet. Kan det vara så att Richard fick idén till Fader Rapas genom att läsa ”Etidorpha” och sedan använde den som del i sin egen historia?

Gösta Johansson, som var nära vän till Richard Höglund, bedömer honom som intelligent. Han läste Strindberg och ryska klassiker men däremot ingen ufolitteratur förrän de sista åren. Gösta var övertygad om att Richards ufokontakter var äkta men han var samtidigt kritisk mot honom: ”Jag tror inte Richard mer än jämnt för han har inga skrupler. Richard bluffade Rapas namnteckning för Ernst Linder för han hade ingen namnteckning av honom... Han är farlig att bli osams med. Det fick ju Johan Häggström känna av. Han är alldeles hänsynslös då.”⁵ Johan Häggström visade Gösta ett brev från Richard där han begär 540.000 av honom. Detta trots att Häggström betalat andra Bahamaresan och även givit Richard ett lån på 2000,

Den mystiske mannen i romanen "Etidorpha" liknar fader Rapas.

pengar som Gösta fick lämna i Ösmo. De 540.000 skulle överlämnas i en kasse vid ett vägskäl i Ösmo. Sture och Turid Johansson åkte till vägskälet och såg Richard sitta på ett vägräcke och vänta på Johan Häggström. Några pengar fick han dock inte. Här kan man associera till "Rapasberättelsen" där Amos (Johan Häggström) alltid föds rik och Rapas (Richard Höglund) alltid fattig.

En egenhet som flera nämner är att de kände obehag i närheten av Richard. "Jag hade alltid en otäck känsla ute hos honom", förklarar Gösta Johansson. Även Göstas dotter Lena upplevde obehag efter att ha tagit Richard i handen. Även journalisten Marianne Ehrenkrona, som träffade Richard vid ett tillfälle kände någon obehaglig vibration eller strålning från honom.⁶ För Gösta förklarade Richard att han inte hade någon själ och att han stal kraft från alla han kom i kontakt med utom sin hustru Gunvor.

Den 29 september 1986 intervjuade jag Elis Höglund, bror till Richard, boende i Stockholm. De hade haft väldigt lite kontakt under åren och Richard hade bara berättat i korta drag om sina upplevelser för sin bror. Elis Höglund var ganska skeptisk till Richards historier: "Han drömde nog en del... Han ville gärna dramatisera, romantisera... Han skulle bli en fin försäljare... Han hade livlig fantasi", är några av Elis Höglunds omdömen. Men å andra sidan visste hans bror väldigt lite om Richards upplevelser.

Den 29 september 1986 talade jag också kort i telefon med Richards ena dotter Elsi. Hon visste nästan inget om hans upplevelser men tror inte han bluffade.

Våren 2007 fick jag av en slump veta att Richards bror Elis Höglund var mycket känd i ett helt annat sammanhang. Han var en av 270 svenskar som under andra världskriget slogs för Hitler som frivillig i Waffen-SS. I sin bok "Där järnkorsen växer" ägnar författaren Bosse Schön ett helt kapitel åt Elis Höglund och hans upplevelser under kriget.⁷ Till skillnad från Richard som under en tid var kommunist utvecklades Elis till nazist under det stormiga 1930-talet. Försommaren 1941 tog han sig till Norge och värvades som frivillig i Waffen-SS. Han hamnade i SS Division Viking och stred som kulspruteskytt på flera fronter. Men de brutala krigserfarenheterna från östfronten fick honom att tänka om och Elis deserterade och flydde tillbaka till Sverige 1944. Trots att han blev illa tilltygad under kriget lyckas han etablera sig och få jobb i Sverige. Senare utbildade han sig till Abab-vakt och fick uppdraget att bevaka kungafamiljens sommarhus Sol-liden på Öland. Elis Höglund har öppet i medier och genom föredrag på skolor berättat om sitt liv. Han har flera gånger intervjuats i olika tidningar.⁸

Något som förbryllade mig vid intervjuerna och telefonsamtalen med Gunvor Höglund var hennes rädsla att ha avslöjat för mycket, trots att det gått många år sedan Richard dött. Hon sa ofta "det vet jag inget om" när jag frågat något som hon uppenbarligen visste men inte ville svara på. Vid ett telefonsamtal med Gösta Johansson den 4 juni 1984 erkände Gunvor att hon inte berättat allt hon visste men var rädd att hon ändå sagt för mycket. Det fanns också något hon skulle avslöja tio år efter Richards död, alltså 1987. Vad det var kom aldrig fram. Vid den första stora intervjun som Gösta Johansson och jag gjorde med Gunvor i Göstas sommarstuga på Södertörn den 1 juni 1984 sa Gunvor: "Jag är väldigt rädd för att göra någonting som jag inte får göra." Intrycket blir att hon på något sätt skyddade Richard eller var genuint rädd för dem han var i kontakt med.

Vid den sista stora intervjun med Gunvor Höglund i Angered den 8 juli 1991 ställde jag följande väsentliga fråga.

Håkan: "När du sitter här i dag, är du helt säker på att han inte bluffade?"

Gunvor: "Ja. Han skulle ju aldrig varit så där frånvarande som han var. Jag accepterade det men la mig inte i det. Och varför skulle jag känna den där lukten. Den lukten glömmar jag inte. Det luktade väldigt starkt då när Richard hade dött."

När jag våren 2007 på nytt tog upp kontakten med Richards dotter Siv Höglund berättade hon lite mer om Richard som person. Han var äventyrlig

och rastlös. En gång i Svanskog hade han skjutsat Siv på spark på en sjö då isen brast alldeles bakom meden. Men Richard bara skrattade. Rastlösheten gjorde att Richard tröttnade fort och alltid letade efter det grönare gräset på andra sidan. Hans ständiga ombytlighet var en av anledningarna till att första äktenskapet sprack. Siv har grubblat i många år på vad Richard egentligen varit med om. Hon ser det som att han for väldigt illa av sina upplevelser. ”Det tog livet av honom.” Paret hade hoppats få hjälp av kontakterna men det slutade olyckligt. De skulle aldrig ha lämnat Uddevalla där de hade det bra, insatslägenhet, bil och motorbåt. ”Gunvor skulle satt stopp för flytten”, avslutar Siv.⁹

Slutligen vill jag pröva fem teorier som förklaring till Richard Höglunds upplevelser:

1. Äkta kontakt med främmande intelligenser
2. Täckmantel för spionage
3. Organiserad brottslighet
4. Medveten bluff för att tjäna pengar
5. Mytomani

1. Äkta kontakt med främmande intelligenser

Till stöd för denna teori är det faktum att Richards första kontakt är så slående lik Brasilienfallet från 1947. Det är inte troligt att Richard känt till detta fall eftersom det 1965 enbart publicerats i engelska tidskrifter. Påpekandet att farkosten var halvt genomskinlig finns i många andra fall. Likheter är så påfallande att han antingen hört talas om Brasilienfallet eller läst om det. Inget i mitt material tyder dock på det. Det kan förstås också vara en ren slump att fallen är så lika eftersom det finns så många varelseobservationer att välja på.

Sedan finns det detaljer i hans följande kontaktupplevelser som var kända inom en mycket liten krets ufologer på 1960-talet. Till exempel beskrivningen av utomjordingen på Bahamas som mörk i hyn, sydländskt utseende, smal, för stora kläder. Richards påpekande att ”man måste ha dragit mitt namn i ett lotteri någonstans” ger en känsla av äkthet, att han var indragen i något han inte själv önskade men kände sig tvungen till. Här skiljer han sig från andra mera evangeliserande kontaktpersoner. Gunvors möte med den främmande mannen på Bahamas kan också ge ett stöd för teorin om främmande intelligenser. Gösta Johansson ansåg att det intressanta med Richard var att han egentligen inte trodde på rymdmänniskorna. Att det skulle finnas en ufobas under havet i Västindien var Richard en av de första att berätta om. Det har sedan flera kontaktpersoner och ufologer framfört.

2. Täckmantel för spionage

Mycket av Richards agerande ger onekligen stöd för denna teori. Kan hela historien vara en täckmantel för ryskt spionage mot Sverige och väst? Richard var en tid medlem av kommunistpartiet men gick sedan ur. Kan han ha blivit mer eller mindre frivilligt utnyttjad av ryssarna i utbyte mot pengar? Hela ufohistorien skulle då vara en lämplig täckmantel. Det som stöder denna teori är att Richard fick översätta kodade meddelanden och som kurir lämna dem till olika personer. Dessutom ”rymdmänniskornas” intresse för Sveriges militära anläggningar på Muskö. Hans mystiska resor till olika platser kan också räknas hit. Men trots allt måste man säga att ufohistorien verkar onödigt komplicerad och långdragen för ett sådant syfte.

Richards bror Elis Höglund finns registrerad i Säpos arkiv på grund av hans tid i Waffen-SS. Våren 2007 skrev jag till Säpo för att höra om någon motsvarande akt fanns på Richard. Den 20 april fick jag följande svar: ”Säkerhetspolisen bifaller din begäran genom att meddela att Höglund inte förekommer med egen registrering i Säkerhetspolisens akter eller register.” Vidare påpekas att gallrade handlingar förvaras på Riksarkivet. Jag kontaktade Riksarkivets avdelning för statliga arkiv (Arningeenheten) men fick beskedet att inga uppgifter om Richard Höglund fanns i det material man fått från Säpo.

3. Organiserad brottslighet

Lite märkligt är de kopplingar till maffian som dyker upp i Richards historia. Dels arbetade Richard och Gunvor hemma hos Lou Chesler, en av de mera kända maffiafigurerna i USA. Dels dyker kopplingen till maffian upp i samband med brickan och illusionisten Johny Lindell. Sture och Turid Johansson misstänkte ett tag att Richard var knarkkurir. Men de fann inget bevis för den saken. Gunvor Höglunds rädsla för att avslöja för mycket av Richards verksamhet skulle möjligtvis vara ett stöd för denna tanke. Också Richards flera påpekanden att han hamnat i ett helvete och att det han råkat ut för var negativt.

4. Medveten bluff för att tjäna pengar

Slående är att Richard och Gunvor köpt två tomter på Bahamas några år före ufokontakterna och att de hade planer på att slå sig ner och starta någon form av firma. Kan det vara så att Richard, som uppenbarligen var mycket fantasifull, använde ufohändelserna som argument för att övertyga Gunvor att de måste flytta till Bahamas? Han försökte också pressa byggmästaren Johan Häggström på pengar för att finansiera vistelsen på Bahamas. Men även här måste man konstatera att det var en onödigt utdragen bluff om ändamålet bara var pengar.

5. Mytomani

Mycket tyder på att Richard var en mystiker med många inre upplevelser. Kan det ligga något i Richards erkännande för Ernst Linder att han på grund av en svår barndom hade blivit mytoman och delvis kompenserade sitt liv med fantasier? Uppenbarligen är Rapashistorien mycket tveksam och kanske ett resultat av en blandning av inre visionära upplevelser och fantasi. Frågan blir då varför hans hustru Gunvor bekräftade så många av Richards påståenden?

Vad blir då min egen slutliga bedömning av hela denna komplicerade ufo-kontakt? Sanningen är att jag inte har något entydigt svar. Data pekar i så många riktningar att jag inte kan godta någon av de fem teorierna helt och fullt. Men klart är att Richard Höglund verkligen var inblandad i något ovanligt och att han träffade personer under flera år för något syfte. Oavsett svaret på denna gåta ser jag det ur ufoforskningens synpunkt som väsentligt att Richard Höglunds historia blir dokumenterad. Det var ju också hans egen önskan att det han varit med om på något sätt skulle komma ut i framtiden.

1. Telefonintervju med Gösta Johansson 29/9 1986.
2. Telefonsamtal med Gösta Johansson 6/9 1984.
3. Intervju med Gunvor Höglund 1/6 1984.
4. John Uri Lloyd, "Etidorpha eller Jordens ände: en sällsam historia om en hemlighetsfull varelse och skildring af en märkvärdig resa enligt ett manuskript, anförtrodt åt Llewellyn Drury, som lofvade att trycka detsamma, men slutligen fritog sig från ansvaret, hvilket öfvertogs af John Uri Lloyd", Torsten Hedlunds förlag, Göteborg 1898.
5. Intervju med Gösta Johansson 13/2 1980.
6. Telefonsamtal med Marianne Ehrenkrona 29/ 8 1982.
7. Bosse Schön: "Där järnkorsen växer: Ett historiskt reportage". Bokförlaget DN, Stockholm 2001. (Kapitlet "...med en liten rysk traktor..."/Elis Höglund, s. 187–208.
8. "Elis Höglund stred för Hitler i tre år – sedan tog han avstånd från nazismen." Östran 7 dec. 1999. Börje Lundberg: "De svenska nazisterna som flydde sanningen. Hitlers soldater blev ögonvittnen till ondskan." Expressen 24 aug. 2001.
9. Telefonsamtal med Siv Höglund 23 april och 7 maj 2007.

Sture, Ambres och ufo

Söndagen den 25 november 2007 sände SVT2 Anders Grönros dokumentärfilm om mediet Sture Johansson. Hela svenska folket fick nu bekanta sig med den 3000-åriga egyptiska anden Ambres som talar genom Sture Johansson när han går i trans. En förföriskt vacker film där det sköna värmländska landskapet får bilda bakgrund till inblickar i Stures vardagsliv och hans något udda sysselsättning som transmedium. Jag hade kanske väntat mig en något mera undersökande journalistik, men några kritiska frågor ställdes aldrig och någon religionspsykolog eller religionshistoriker fick heller aldrig tillfälle att yttra sig. En efterföljande paneldebatt hade varit intressant.

Presskommentarerna både före och efter programmet har i många fall varit ytterst kritiska. ”Filmen var rena dravlet”, skriver krönikören Britta Svensson i Expressen (26/11). Gösta Hollender, krönikör i Borås Tidning hamrar på i samma stil: ”Detta är ett paradexempel på tendensiös journalistik, som får TV-shops produktioner att framstå som seriösa försök att beskriva samtiden. Skäms SVT!” (27/11)

Kristna kommentatorer med en mera fundamentalistisk inriktning hittade en annan vinkling. I Bibeln kan man läsa om Jambres och Jannes, två trollkarlar som kämpade mot Moses. I Paulus andra brev till Timoteus 3:8 (1917 års bibel) kan man läsa: ”Och såsom Jannes och Jambres stodo emot Moses, så stå dessa män emot sanningen; de äro människor som äro fördärvade i sitt sinne och icke hålla provet i fråga om tron.” I ett debattinlägg i Barometern den 24 november skriver Olof Amkoff: ”Vem är då denne Ambres som talar genom Sture? Det är samma demon eller andefurste som verkade genom Faraos trollkarlar i Andra Mosebok 7–12! Aposteln Paulus namnger nämligen trollkarlarna.”

Personligen kan jag tycka att det är något märkligt att Anders Grönros inte berättar något om Stures bakgrund och andra upplevelser. Filmen, och i viss mån Sture själv, ger ett intryck av att han motvilligt drogs in i den nyandliga världen. Så var dock inte fallet. Paret Sture och Turid var under 1960-talet livligt engagerade sökare i de kretsar i Stockholm som intresserade sig för olika former av nyandlighet som spiritualism och teosofi.

Sture och Turid Johansson.

Foto: AFU:s bildarkiv

Ufo fanns också hela tiden med i bilden. Sture och Turid deltog i möten på dåvarande Ifologiska sällskapet och umgicks med kretsen kring Sten Lindgren och Intergalaktiska federationen (IGF). Stures bror Gösta Johansson var för övrigt sekreterare i Ifologiska sällskapet.

Hösten 1973 startade Sture och Turid en meditationsgrupp i sitt hem på Lidingö. Jag kom tidigt med i gruppen där vi bland annat studerade Blavatskys "Den hemliga läran". Det är en av teosofins grundläggande skrifter, en närmast oläsbar sammanställning av världens alla religiösa och ockulta läror. Vi mediterade och diskuterade teosofi, spiritualism, ufo med mera. Med i gruppen var också Lennart Johansson, Eva Helderud och Tony Eckart från dåvarande Stockholm UFO-Center. Denna grupp samlades varje fredag under flera år framåt. Första tiden huvudsakligen i Sture och Turids villa på Lidingö men senare hos olika medlemmar i Stockholms UFO-Center. Några meditationsträffar hade vi också i min lilla etta i Sundbyberg.

Det var i Eva Helderuds våning i Spånga som jag hösten 1976 första gången var med om att Sture gick i trans. Sture hade då alldeles nyligen blivit medium. Upplevelsen var för mig både fascinerande och en smula skrämmande. Under den första tidens seanser talade en person med namnet Simeno genom Sture. Simeno var dock inte helt obekant för Sture och Turid. I boken "Resan till ljuset", som kom på Larssons förlag 1974, berättar Sture hur han möter denne Simeno under en utomkroppslig upplevelse tillsammans med Turid. Paret gör en så kallad astralfärd tillsammans där de lämnar sina kroppar under Turids ledning. I boken berättas att Turid flera gånger gjort sådana färder men för Sture är det första gången och han fascineras av allt han får se i andevärlden.

Inom något år börjar en annan ande tala genom Sture, den nu kända 3000 år gamla egyptiern Ambres. 1976-1977, innan det skapats en rörelse kring Ambres läror, deltog jag i flera seanser hemma hos Sture och Turid. Genom mitt intresse för ufo passade jag på att fråga anden Simeno om hans syn på ufofenomenen. Jag spelade in dessa tidiga transtal och här följer några svar från Simeno på mina frågor om ufo.

17 december 1976

Håkan: "Jag är väldigt intresserad av det vi kallar flygande tefat."

Simeno: "Jag vet det."

Håkan: "... Jag skulle gärna vilja veta lite grann om tefaten. Hur ser ni på det från er sida?"

Simeno: "Det är en svår och omfattande fråga som inte kan besvaras i ett svar. Men jag skulle kunna säga så här. Vi är heller inte främmande för dessa varelsers existens. För tro mig att likaväl som det ni kallar tefat existerar på det materiella jordiska planet förnimmer vi dem även på detta plan och inte bara av godo... Det som ni kallar tefat i sig själv, som ni ser som ett

fenomen är i högsta grad en realitet. De existerar, var så säker och kan existera även i det immateriella. Kan ni förstå den tanken?... Jag har även hört uttrycket att dessa så kallade tefat skulle komma även från andra planeter i ert solsystem. Det finns en möjlighet, ja. Men knappast då synbart för det mänskliga ögat i sig själv... Kan ni tänka er den tanken att intelligenser, skall vi säga från forntid, även från framtid kan färdas i tidsskalan. Kan ni förstå den tanken?"

Håkan: "Får jag fråga, varför uppträder tefaten i så stor mängd just nu?"

Simeno: "Kära barn, jag har sagt att en ny andlig era skall komma till stånd, att det finns krafter även som motarbetar detta. Det finns även krafter som är medarbetare till det."

"Håkan: Jag undrar om det finns några jordiska, hemliga broderskap, andliga broderskap som också har tefat i sin tjänst så att säga, som använder sig av dem?"

Simeno: "Nuvarande - nej. Skall vi säga i det fysiska, materiella planet nu idag så här - nej. Men jag sa tidigare även att i forntiden har de existerat."

5 januari 1977

Håkan: (Berättar lite om ufoobservationerna i Vallentuna 1974)

Simeno: "Jag har även sagt att det vi kallar tefat är en realitet. Dom existerar med sådana många plan, olika skepnader, skulle man kunna säga... Jag vet att det är väldigt viktigt egentligen att acceptera den tanken att förflyttning i tiden är en möjlighet och även en verklighet."

29 januari 1977

Håkan: "Får jag fråga, var det en magiker som låg bakom dom tankeformer som Sture och Turid upplevde på Väggarö?"

Simeno: "Jag känner till detta, ja."

Håkan: "... eller om dom bara fanns där så att säga?"

Simeno: "... Definierar du en magiker såsom negativ i sig själv?"

Håkan: "Nej, det behöver det ju inte vara i och för sig."

Simeno: "Nej."

Håkan: "Jag undrar bara om det var någon sådan som låg bakom, som hade skickat dom dit så att säga?"

Simeno: "Ja! – räcker det?"

3 april 1977

Håkan: "Vilka är de personer som ligger bakom Rickard? (Helgefallet) Tillhör dom jorden eller någonting utanför jorden?"

Simeno: "Javäl, dom tillhör någonting utanför planeten. Men jag har sagt tidigare, befatta er inte med detta. Detta för inte någonting gott med sig... Se då detta som någon typ av främmande bakterier på dess (plane-

tens-HB) yta. De skall inte finnas där, inte på så motto att de skall ingripa i planeten och människobarnets livsföring.”

Håkan: ”Varför tillåts deras besök då?”

Simeno: ”Gud allmakten hindrar inte någon... Jag har även sagt så här att den högre devaparallellen såsom väktare av planeten kan manifesteras sig såsom ni kallar tefat.”

De svar som Simeno ger på mina frågor är intressanta så tillvida att de i mycket speglar mina egna teorier om ufo vid denna tid. Jag var då starkt influerad av teosofiska/antroposofiska idéer och under våra träffar diskuterades om en del ufoobservationer kunde vara devor (ett slags änglar i teosofin). Turid hade också vid flera tillfällen sett olika naturväsen, vättar etcetera. Vi diskuterade även tanken att en del tefat kunde komma från hemliga broderskap på jorden. Det som Jacques Vallée benämner ”den esoteriska interventionsteorin” – esoteric intervention theory – i sina böcker. Intressant är också att Simeno bekräftar att bakom varelserna vid Väggarö låg en magiker som skickat dessa varelser på Sture och Turid. En tanke som vi laborerade med vid den tiden. Likaså bekräftar Simeno att varelserna bakom Richard Höglund var onda, vilket var Sture och Turids åsikt vid denna tid. Den enda synpunkt Simeno framför som skilde sig från mina egna angående tefaten var tanken på tidsresenärer som jag då inte laborerade med.

Vad skall man då säga om den gamle egyptiern Ambres som talar genom Sture? Vill man vara kritisk kan man förstås ställa frågan varför en gammal egyptier talar svenska? Ett intressant experiment vore att konfrontera Ambres/Sture med en språkexpert från Egypten och be Ambres tala sitt gamla språk. Personligen lutar jag åt att Simeno/Ambres är sidopersonligheter hos Sture. Men som agnostiker i frågan är jag öppen för alla tolkningar.

Ett sympatiskt drag i Ambres lära är att den inte innehåller de ofta förekommande inhumana eller totalitära idéer som då och då dyker upp inom nyandligheten. Det närmaste jag kunnat finna i den vägen är Ambres spådom om en kommande mästare: ”Jag har tidigare sagt att Enaren kommer från Norden... Enaren befinner sig i födslovånda. Enaren kommer i mångfald, förskräcklig att skåda, ty han är orädd”.¹ Det ger lite associationer till en andlig diktator. Men för övrigt är budskapet en syntes av teosofi, spiritualism och lite indisk advaitafilosofi.

Slutligen vill jag också framhålla att Sture är en av de vänligaste, trevligaste och mest jordnära sökare jag mött inom nyandligheten. Han har alltid varit ärligt förbryllad över sin egen medialitet och sunt kritisk till vad som sägs. Om nu Ambres är en sidopersonlighet hos Sture så får man säga att det är en ovanligt trevlig sidopersonlighet.

1. Möte med Ambres, Ramstiftelsen 1985, s. 85.

*Vad får dig att tro att ufo är ett vetenskapligt problem? ...vetenskapen arbetar efter vissa regler. Till exempel utgår man ifrån att fenomenet som observeras har en naturlig orsak snarare än konstgjort eller kontrollerat. Ufofenomenen kan vara kontrollerade av främmande varelser. Om det är så hör studiet av dem inte till vetenskapen utan till underrättelsetjänsten, alltså kontraspionage. Jacques Vallée
"Messengers of deception"*

Främlingar på vår jord

I min förra bok "UFO – i myt och verklighet" (1993) presenterade jag flera svenska närobservationer som jag själv undersökt och vilka ännu inte fått någon förklaring.¹ En mera utförlig studie av svenska ufoobservationer finns att läsa i Clas Svahns utmärkta bok "UFO-mysteriet".² När man ägnat många års studium av ufogåtan är det naturligt att gå igenom olika stadier av tro och skepsis. Ufo är en så komplicerad fråga, en blandning av både myt och gåta, att det är oerhört svårt att förhålla sig helt objektiv. Det märks inte minst i debatten mellan "troende" och skeptiker som ofta blir en pseudodebatt utan tillräckligt faktaunderlag. Religionspsykologen Örjan Björkhem påpekade ofta att "det räcker inte att vara kritisk. Man måste kunna något också".

På den ideologiska kartan har Riksorganisationen UFO-Sverige valt, vad man kallar, den tredje vägens ufologi. Inte skeptiskt förnekande men inte heller okritiskt troende. En, så långt det är mänskligt möjligt, förutsättningslös forskning är den enda framkomliga vägen i denna mångfacetterade gåta. Det gäller i ännu högre grad de ofta oerhört komplicerade kontaktfallen. Problemet är här att de "troende" samlas kring vissa kontaktpersoner, inte för att kritiskt granska och undersöka, utan för att sprida ett nyreligiöst budskap. Mängder av ufokulter och sekter har vuxit upp de senaste femtio åren. Skeptiker å andra sidan förkastar för det mesta rapporter om ufokontakter utan egna undersökningar på fältet. UFO-Sverige väljer i stället att förutsättningslöst granska och dokumentera alla typer av händelser oavsett hur otroliga de verkar. Ur etnologisk synpunkt skulle man därför kunna säga att UFO-Sverige även samlar dagens vandringsägner och moderna myter.

Ett konkret exempel på ett balanserat arbets- och förhållningssätt är Clas Svahns studie av fallet Gösta Carlsson, också känd som pollenkungen. Efter många års djuplodande undersökningsarbete presenterade Clas resultatet i boken "Mötet i gläntan". Den ger en god bild av hur svårt det är att komma fram till ett definitivt svar även när det finns mycket data att tillgå.

Här nedan presenteras ett antal kontaktfall från andra länder som alla har det gemensamt att de, precis som Helgefallet, skulle kunna tolkas som närvaron av ”främlingar ibland oss”. Självklart är de inget bevis för den teorin men ger en bild av kontaktfallens komplexitet som möter ufologen som vill ge sig i kast med frågan.

Möte i Guatemala

Anna (pseudonym) är en kvinna, numera bosatt i Sverige, som tillbringat en stor del av sitt liv i andra länder, USA, England och Frankrike. Hon bodde också elva år i Mexiko med sin andra man George (pseudonym), ingenjör vid den amerikanska firman Combustion Engineering. En dag hösten 1959 kommer George hem och berättar att han på sitt arbete pratat med en oerhört intelligent och intressant person vid namn Ben Austin, boende i Guatemala. Paret beslutar att träffa honom och i samband med en affärsresa blir Anna och George inbjudna till Ben Austins gård som ligger cirka två timmars bilresa från Guatemala City. De blir hämtade på hotellet av två tjänare som för dem till gården. Middag och småprat utmynnar snart i en helt annan diskussion:³

Anna: ”Det var efter middagen som han plötsligt säger så här: Du är ju intresserad av ufo.”

Håkan: ”Han säger det till dig?”

Anna: ”Ja och då säger jag, nej det är jag inte. Jo, det är du visst det (säger Ben Austin-HB).”

Håkan: ”Han pratade engelska?”

Anna: ”Ja, det är klart och han talade en väldigt egendomlig engelska. Han talade någon slags scottish-english... då sa han, du har till och med sett ett ufo. Det var i ditt hemland och vi flög in från öster till ert lantställe i Stockholms skärgård – så precis sa han.”

Håkan: ”Hur reagerade du då?”

Anna: ”Jag blev alldeles stel av skräck, jag blev rädd, jag blev verkligen rädd. Jag tyckte det var så obehagligt och dessutom när jag aldrig hade talat om det här för min andra man eftersom min erfarenhet var med min första man. Så min nya man hade ingen aning om det här... Det slutade med att min man sa: är det verkligen sant? Då sa jag, jo det är verkligen sant. Vi hade dessutom gäster. Vi var ungefär tolv stycken som såg det här.”

Den ufo-observation som Anna talar om här inträffade i augusti 1948 eller 1949 på Vindö i Stockholms skärgård. När det börjat skymma går Anna ut för att hämta något från familjens jordkällare. Hon får syn på ett vitt ljus som kommer farande rakt mot henne över fjärden. Hon rusar in och hämtar det övriga sällskapet som sedan står och tittar på fenomenet. Föremålet

stannar i luften vid viken där familjen har en brygga. Annas man springer ner på bryggan för att se tydligare. Plötsligt sticker föremålet rakt upp och försvinner. Efter händelsen uppstår en livlig diskussion i sällskapet om vad man sett. Några gissar på ett flygande tefat.

Anna: ”Allt det här hade jag inte nämnt för min man nummer två och så sitter vi hos den här mannen i Guatemala som påstår att jag sett ett flygande tefat. Så säger han plötsligt: skulle du ha lust att åka en tripp runt till Venus?”

Håkan: ”Han säger Venus?”

Anna: ”Ja och då sa jag att det vill jag inte för jag har mina barn i ett annat land där ingen annan talar deras språk och jag vill inte att det ska hända dom någonting. Då vänder han sig till min man och säger: tänk att din fru är så harig av sig. Skulle du inte ha lust att följa med? Jovisst, säger han. Nej, säger jag, vi stannar båda. Men jag fick ingen ordning på min man utan han skulle absolut med.”

Håkan: ”Var han intresserad av ufo?”

Anna: ”Det har jag ingen aning om men han var tekniskt intresserad som alla karlar. Han var ju eld och lågor för att följa med och det blev så att jag fick åka tillbaka till hotellet och sedan fick jag ett löfte att min man skulle återbördas till hotellet i Guatemala City klockan sex på morgonen... Sedan började jag undra, jag kunde väl åtminstone ha sagt att jag ville se farkosten men då sitter jag där och ångrar mig. Men jag kände bara obehag och inte kunde jag sova. Precis när klockan slår sex så kommer min man in och då är han alldeles likblek. Han hade absolut ingen färg i ansiktet och han såg mycket stirrig ut på ögonen. Jag var naturligtvis eld och lågor och sa berätta, berätta! Han sa, det var fantastiskt, it was absolutely incredible... Dom hade tydligen något slags startmotor. Efter startögonblicket så hördes inget motorljud alls.”

Håkan: ”Beskrev han farkosten?”

Anna: ”Ja, den var rund, liten och det var fönster runt om. Jag sa: för ni verkligen runt Venus? Då tittade han på mig och sa; tror du inte på mig? Och jag hade väldigt svårt att tro det så jag sa, du kanske inte gjorde det? Om du inte tror det så tänker jag inte säga ett enda ord mera och så blev han så himla arg och bara gick och lade sig. Sedan så försökte jag få honom att berätta men fick aldrig ett ljud ur honom. Men vad som var egendomligt var att hans beteendemönster blev helt annorlunda. Han blev hotfull och det blev obehagligt.”

Håkan: ”Kom det direkt efteråt?”

Anna: ”Ja, det gjorde det. Just det där att tvärvända och hans sätt varade sedan under hela vårt äktenskap. Det konstiga är att jag träffat min första man efter skilsmässan och nu är han som förut. Men då var han mycket

brutal och egendomlig, hustrumisshandel och så vidare. Jag trodde ett tag att han var besatt. Jag fattade ingenting och sedan började jag fundera om han kanske aldrig hade varit i något flygande tefat utan blivit hypnotiserad och det är därför han är så konstig. Jag vet fortfarande inte i dag om han var utanför hans garage hos den där killen därnere. Jag kan bara berätta det som hände men jag kan absolut inte garantera att min man varit i yttre rymden. Han blev hårdare som människa och vi blev rädda för honom. Samma rädsla som jag kände för den här andra mannen.”

Håkan: ”Jobbade Ben Austin inom samma företag som din man?”

Anna: ”Nej inte alls och vad skulle en sådan människa sitta ute i bushen och göra? Han sa att han var ute för att hålla koll på vad mänskligheten hade för sig. Jag tror han hade det här som någon station, någon bas. Han var liten, mindre än jag. Han kan ha varit 150 cm, kortväxt och grov med ett mycket grovt utseende. Han såg inte trevlig ut. Han var inte fet men muskulös. Han var artig och trevlig så man kunde inte tycka illa om honom. Han var mörkhårig, mera brun än svart, inget skägg.”

Håkan: ”Vilken nationalitet skulle han kunna tillhöra?”

Anna: ”Ja jag frågade om hans nationalitet och då svarade han inte på det utan sa att han hade ett skotskt pass. Hur har du fått det, frågade jag. Well, sa han, kan vi bygga flygande tefat så kan vi också fixa en sådan liten detalj. Varför har du valt just Skottland, frågade jag, Då sa han: jag har språksvårigheter och det finns så många skotska dialekter... Vi checkar vad människorna gör så ni inte sätter den här planeten i brand eller andra dumheter. Det kan störa oss... Jag vet inte varför jag kände den där rädslan. Hela mitt inre kände att någonting är fel här.”

Håkan: ”Du sa att han inte var vacker. Hade han några direkta defekter?”

Anna: ”Nej. Han var klädd i en vit skjorta. Men du vet i tropikerna när dom bjuder folk på middag så tar dom på sig en slips. Han hade ingen lång hals och inte långt hår men ganska snygga välformade öron. Välvårdad fast inte snygg hudfärg. Inte så mörk som Guatemalas indianer utan som en solbränd vit människa. Solbrändheten ser alltid frisk ut men han såg ut att vara lite grådaskig under den där bruna färgen.”

Håkan: ”Hur bodde han? Hur levde han socialt?”

Anna: ”Han hade ingen familj och var fullständigt ensam där. Han hade tjänare men dom skickade han i väg så vi var ensamma hela kvällen. Tjänarna var vanliga infödda. Det fanns böcker. Det var varken vackert eller inte vackert, vanlig bungalov.”

Håkan: ”Det fanns ingen by där?”

Anna: ”Nej, det fanns ingenting... Tjänarna kom och hämtade oss i hans jeep. Det fanns en kaffeplantage i närheten och stora arealer majsodlingar. Min man berättade att farkosten stod ju bara där bakom omgiven av lite buskar och träd så det var nästan omöjligt att se den. Den såg ut som ett

vanligt flygande tefat. Det var bara att den verkade mindre än vad man skulle tycka att den borde vara. Jag minns att han sa att man gick in i den underifrån. Den stod på höga fötter, högre än min man. Han kunde gå rak inunder. Man kunde förlänga och förkorta fötterna så det spelade ingen roll hur markytan såg ut. Han (Ben Austin-HB) nämnde att den gången de flög in över (ohörbart)... -fjärden så var dom många i farkosten. Jag har grubblat på varför det här är de enda två gångerna i mitt liv då jag varit rädd. Jag var inte ens så rädd under en jordbävning i Mexico... När vi var på landet och satt och åt så var det här bara ett skojigt intermezzo men såvitt jag vet var jag den enda som kände rädsla då... Jag kan bara säga att han påstod sig tillhöra dom här rydmänniskorna. Jag kan inte garantera sanningshalten i vad han har sagt utan bara säga att så här upplevde jag det.”

Så lyder något förkortad den intervju jag gjorde med Anna i hennes hem i början av 1980-talet. Vid senare telefonintervjuer har Anna kommit med några ytterligare detaljer om händelsen.⁴ Hennes tidigare man blev utsparakad från Combustion Engineering 1975 efter att ha arbetat där i tjugo år. Orsaken var hans häftiga humör. Han levde sedan i Mexiko till sin död. Före händelsen 1959 var han aldrig aggressiv. Efteråt läste eller pratade han aldrig om ufo. Efter skilsmässan träffades Anna och George vid deras sons begravning 1998. Han sa då att han var ledsen över att äktenskapet gick i kras. Han menade att det berodde på ufohändelsen. Han hade på något sätt blivit påverkad psykiskt. ”Det förstörde mitt liv”, menade George och han ville helst glömma alltsammans. Anna är övertygad om att det finns både goda och onda ufovarelser och att den hon och hennes man träffade inte hade goda avsikter. Enligt Anna var ufomannen Ben Austin en intelligent person som arbetade inom kärnkraftsindustrin. Anna var rädd för honom under besöket i Guatemala. Den enda människa hon varit rädd för förutom hennes man när han senare blev aggressiv.

Jag har ingen anledning att betvivla Annas uppgifter även om de är tämligen märkliga. Hon framstår som trovärdig, intelligent och ärlig men vill inte berätta offentligt om denna episod i sitt liv. Hon är heller inte ensam om dylika ufoupplevelser även om få vill framträda öppet med så, minst sagt, kontroversiella påståenden.

Hemlig forskarhjälp

Huvudkällan till följande kontaktfall är den brittiske ufologen och författaren Timothy Good, känd genom böcker som ”Above Top Secret: the Worldwide UFO Cover-up” (1987) och ”Need to Know: UFOs, the Military and Intelligence” (2006). Jag har korresponderat med Timothy Good sedan 1984 och han har flera gånger framhållit detta fall som ett av de mest trovärdiga han stött på under sina år som ufoforskare. Vittnet, Joelle Mar-

Timothy Good

Foto: Clas Svahn

chemont, var en god vän till Good under cirka trettio år och han lovade att inte publicera Joelles hela berättelse förrän efter hennes död som inträffade 1995. Fallet finns därför återgivet i ”Alien Base: Earth’s Encounters with Extraterrestrials” från 1998.⁵

Joelle Marchemont föddes i Ryssland 1914. Hennes föräldrar kom från Frankrike och Ryssland. Under andra världskriget var Joelle med i den franska motståndsrörelsen mot nazismen. Senare bosatte hon sig med sin familj i London. I september 1963 befinner sig Joelle i Sheffieldområdet för att göra hemintervjuer angående hushållsredskap för ett marknadsföringsföretag. Vid ett av besöken förvånas hon över den mängd ovanliga apparater som finns i familjens hus. Fru R i huset svarar att hennes make är forskare och testar olika apparaters praktiska användning. Joelle ser en stor radiomottagare och får reda på att maken är radioamatör och håller kontakt med människor från hela världen.

Fru R sätter på radiomottagaren för att demonstrera men lämnar rummet en kort stund för att hämta te. Plötsligt hörs en kort meddelande på radion som Joelle skriver ner på baksidan av sitt frågeformulär. När fru R kommer tillbaka förklarar Joelle att ett meddelande hörts men hon säger inte att hon skrivit ner det. Fru R verkar chockad, stänger av mottagaren och förklarar att hennes man aldrig skulle förlåta henne om han visste att hon satt på mottagaren utan hans tillåtelse.

På hotellet läser Joelle meddelandet och bli nyfiken på vad det kan betyda: ”Kommer till Blue John i morgon, 4.30 p.m. – Mark”. Hon får klart för sig att Blue John sannolikt betyder Blue John-grottorna, nära Castleton i Derbyshiredistriktet. Joelle undrar om hon kommit på en grupp spioner och beslutar sig för att undersöka saken. Måndagen den 16 september 1963 tar Joelle bilen tillbaka till London men stannar vid Blue John-grottorna där hon parkerar bilen så hon har en bra utsiktspunkt. Strax före 16.30 ser hon ett starkt ljus i skyn som går ner mot marken några hundra meter från hennes rastplats. När ljusen avtar framträder i stället en diskusformad farkost cirka sex meter i diameter som står på tre landningsställ. Under en kupol syns flera fönster. Efter en stund kommer en man fram från farkostens baksida. Han är klädd i en blå heldräkt och bär hjälm. Samtidigt ser Joelle en man komma från en bil parkerad en bit därifrån. Joelle ser att det är samma bil som stod parkerad utanför huset med de många apparaterna. Mannen från bilen närmar sig farkosten och hälsar hjärtligt på mannen i dräkten. De går båda till bilen som sedan ger sig av. Farkosten börjar glöda, lyfter och ger sig av med väldig fart.

Joelle tror inte på flygande tefat och antar att vad hon bevittnat är någon form av hemligt flygplan, kanske av sovjetiskt ursprung. Eftersom hon misstänker spionage beslutar sig Joelle för att åka tillbaka till huset, ta reda på vad hon kan och kanske rapportera saken till polisen. En halvtimme senare ringer hon på klockan till huset och en man öppnar. Joelle försöker ursäka sig med att hon glömt några frågor till frun i huset vid den tidigare undersökningen. Tveksamt släpps hon in och försöker slingra sig med frågor men en av männen säger plötsligt: ”Du kom hit för att du såg min farkost och ville ta reda på vad som pågick, eller hur?”

Joelle tvingas erkänna och männen sätter sig för att förklara vad det handlar om. Ett möte som fortsätter långt in på småtimmarna. Mark, som mannen från tefatet kallas, berättar att han kommer från en planet i ett annat solsystem och samarbetar med flera vetenskapsmän på jorden. Joelle är mycket skeptisk till att börja med men blir invigd i det hemliga arbete som rydmmänniskorna utför. De närmaste femton månaderna får hon sedan träffa både Mark och hans utomjordiska kollega Val flera gånger. Hon blir deras praktiska hjälpredda på flera sätt. Två gånger besöker de Joelles våning i London. Hon bjuder på mat och både Mark och Val njuter av god

mat och vin. De är mycket humoristiska och vill bli betraktade som vanliga människor. Till Joelle säger de: ”Vi är kanske tusentals år före er i utveckling men se oss inte som änglar.” Männerna ser ut som vanliga jordbor. De har ljus hy och perfekta tänder. Joelle noterar också att ögonen är något ovanliga. Rymdmännen kräver bara fyra timmars sömn per natt.

I korta drag berättar Mark och Val följande: De arbetar i största hemlighet med ett antal utvalda forskare från olika länder. Rymdmänniskorna har baser på flera ställen, bland annat Sydamerika, Australien och Sovjetunionen. De har varit här sedan lång tid tillbaka och deras syfte är inte enbart att hjälpa oss. De skulle ingripa aktivt om vi försökte starta kärnvapenkrig men annars tar de ingen officiell kontakt eftersom vi inte är psykologiskt och andligt redo. Vi måste få utvecklas i egen takt. Vid två tillfällen i historien har de genetiskt påverkat oss för att skynda på evolutionen. Människan är en andlig varelse som lever efter den fysiska döden. Det finns även andra rymdmänniskor som besöker jorden men alla har inte samma goda syften som deras grupp. George Adamski kontaktades av samma grupp rymdmänniskor som Joelle men han avslöjade en del hemliga uppgifter. För att skydda sig själva var de tvungna att ge honom felaktiga upplysningar som gjorde att till slut nästan ingen trodde på honom.

Vid ett tillfälle får Joelle följa med för att se ett tefat på nära håll. Hon förs till en plats nära gränsen till Wales. Det är mörkt men hon ser att det är samma typ av farkost hon sett tidigare. De enda detaljer hon kan se är ett antal runda fönster. Hon får inte gå ombord men tillåts röra farkosten vilken senare ger henne en lätt känsla av illamående. En av de vetenskapsmän som deltar i det hemliga samarbetet med rymdmänniskorna går ombord och skall föras till basen i Sydamerika. Joelle får senare också träffa två andra forskare som arbetar med samma grupp. En av männen arbetade på Woomerabasen i Australien. En bas som byggdes i samarbete med engelsmännen efter andra världskriget för att testa bland annat flygplan och robotar.

De femton månader Joelle Marchemont fick umgås med dessa människor bevarade hon alltid som ett kärt minne även om deras budskap var kärvat. Vid ett tillfälle sa de: ”Vilken vacker planet. Synd bara att ni förstör den...”

En märklig patient

Den 28 oktober 1976 satt en något ovanlig patient i väntrummet hos doktor Leopoldo Diaz, läkare och anestesist vid ett av Mexikos största sjukhus, Hospital del Ferrocarril del Pacifico i Guadalajara. Dr Diaz var också vid den här tiden chef för sjukhuset. Mannen i väntrummet var kort, cirka 150 cm, med en hy som var ovanligt vit. Han önskade en vanlig hälsokontroll. Dr Diaz noterade att patienten var nästan helt utan hår. Ögonens iris var större än normalt och ögonfärgen närmast violett. På en

fråga svarade mannen att han var 84 år trots att han fysiskt sett såg ut som en fyrtio- eller femtioåring. Enligt Dr. Diaz var han ”en man med vackert utseende... mycket välbyggd”.⁶ Hjärta och blodtryck var normalt liksom övriga funktioner.

Plötsligt säger mannen, som talar spanska, att det egentliga syftet med besöket är att förmedla viktig information. ”Jag är inte från den här planeten men var inte nervös. Det är nödvändigt att ni människor inser att många av oss finns här ibland er och försöker hjälpa, därför att ni är väldigt nära att få enorma problem på er planet... Ni missbrukar energiresurser och det är nödvändigt att ni finner en annan energikälla. Vi försöker ge er den här informationen för ni håller på att förstöra atmosfären: Ni förorenar inte bara er planet utan till och med rymden och är nära att förgöra er själva...”⁷

Dr Diaz frågade varför han fick den här informationen och inte regeringar och vetenskapsmän. Besökaren svarade att de har försökt tala med många makthavare men de flesta är arroganta och vill inte ha någon förändring. De försöker hjälpa men kan inte tvinga oss att acceptera. Besökaren förklarade vidare att lösningen ligger i elektriciteten. Genom att frigöra elektroner går det att få hur mycket energi som helst. De har funnit flera subatomiska partiklar än våra forskare och kan därigenom utvinna stora mängder energi. Innan den märklige mannen lämnar mottagningen frågar dr Diaz var han kommer ifrån men får inget tydligt svar. Han nämner endast att det finns tolv planeter i vårt solsystem.

Efter besöket berättar dr Diaz om besöket endast för några nära vänner och släktingar. Med tiden når ryktet fram till en ufo-förening i USA, UFO Education Center i Kalifornien. Man arrangerar en resa till New York där dr Diaz får träffa några delegater inom FN för att redogöra för sitt möte med den märklige besökaren. Ufologen och författaren Timothy Good beslutade sig för att kolla historien och ringde upp dr Diaz 1980. Enligt Timothy Good gav läkaren ett trovärdigt intryck och han gav namnen på de delegater han träffat i FN. Mötet hade ägt rum på Robert Mullers kontor. Mullers titel är ”under-secretary of economic and social development”. Timothy Good ringer också upp Robert Muller och han bekräftar mötet. Men på frågan vad FN tänkte göra åt saken svarade han: ”Ingenting – ingenting alls. Jag vidarebefordrade informationen till några som skulle kunnat göra något och jag fick inte ett enda svar.”⁸

Sven-Olov Svensson, arkivarie på Arkivet för UFO-forskning, har ägnat flera år åt att sammanställa en katalog över alla kända kontaktfall i världen. 1984 skrev han till dr Diaz för att fråga om händelsen. I ett vänligt svars-brev uttryckte sig dr Diaz på följande sätt:

”Ingen övertalade mig att gå ut med händelsen till allmänheten för den var så fantastisk att jag tvekade att tala med andra om den... Jag mötte en rymdman den 28 november 1976. Detta är sanningen. Så enkelt är det.

Jag vet att det är väldigt svårt att tro på denna ovanliga händelse; för dem som saknar ett öppet sinne är det enklast att kalla det en bluff. Jag har offentligt sagt: Jag mötte en rymdman, en perfekt formad människa, inte en humanoid som några säger nedvärderande. Somliga trodde mig, andra förlöjligade mig. Jag brydde mig inte om det för jag tvingade ingen att tro mig. Jag bara förklarade vad jag upplevt.”⁹

Ufolitteraturen vimlar av rapporter och rykten om okända främlingar som rör sig i vårt samhälle. Inte minst på internet kan man hitta ofantliga mängder av dylika berättelser. Även om det mesta får räknas till myter och skrönor så finns det en del fall, liknande de ovan beskrivna som eventuellt skulle kunna tyda på att ”någon” har en främmande teknologi. Få seriösa ufologer bryr sig om att undersöka denna typ av rapporter eftersom de är kontroversiella och ofta visar sig ha psykologiska förklaringar. Jag presenterar här några exempel på fall liknande de jag själv undersökt i Sverige. Självklart kan jag inte garantera sanningshalten i rapporterna men de ger en god bild av denna sida av ufofenomenen som enligt min mening borde granskas lika noggrant som vanliga uforapporter. Det är dock viktigt att påpeka att de följande fallen i huvudsak bygger på en enda källa, att noggrannare undersökningar saknas och att faktakontroller är svåra eller omöjliga att göra i efterhand.

Pajas Blancas, Argentina 1964

På natten den 5 juni 1964 färdas en 42-årig läkare och hans hustru på vägen mellan Cordoba och Rio Ceballos i Argentina. Cirka 30 kilometer utanför Pajas Blancas ser de ett intensivt ljussken framför sig på vägen. Läkaren antar att det är en mötande bil och blinkar med billamporna för att få det andra fordonet att blända av. Men det starka ljuset ändras inte och läkaren tvingas köra in mot vägkanten och stanna. Ljuset kommer närmare och stannar alldeles framför bilen där det sakta minskar i styrka och i stället framträder ett avlångt föremål stående på vägen. Läkaren frukar mycket rädd och de sitter cirka tjugo minuter i bilen utan att veta vad de ska göra.

Till slut bestämmer sig läkaren för att gå ut och undersöka vad det kan vara. Han har en revolver redo i bilen om det skulle behövas. När han lämnat bilen ser han någon komma gående mot honom, en man som säger ”Que la pasa amigo?” – Vad är det som hänt min vän? Doktorn svarar att bilen inte vill starta. ”Försök igen”, svarar mannen. Nu startar bilen perfekt och i ljuset från billyktorna ser paret ett föremål som inte liknar något de tidigare sett. Främlingen som nu står alldeles intill bilen säger med ett leende: ”Var inte rädd. Jag är en jordbo. Jag har ett uppdrag att utföra här på jorden. Mitt namn är R- D-, min vän, och du kan berätta för människorna om det här som du vill.”

Sedan går den främmande mannen mot två gråklädda personer som väntar på honom. Alla tre går in i farkosten som snabbt ger sig av. Paret i bilen känner sig alldeles darriga efter händelsen och sitter kvar och dricker en kopp kaffe från en medhavd termos. Inte förrän de kommer tillbaka till Buenos Aires berättar de för någon vad de varit med om. Till dagstidningen Cordoba säger läkaren slutligen: ”Som ett resultat av den här upplevelsen har jag kommit fram till följande slutsats: varelser från andra världar existerar verkligen.”¹⁰

Long Island, New York , USA 1967

När den amerikanske ufologen och författaren John Keel besökte Sverige hösten 1976 diskuterade vi problemet med de fysiska och påtagliga kontaktfallen. Även om Keel anser att de flesta ufopenomen har ett ickefysiskt ursprung - han talar om ultraterrestrials - var han mycket förbryllad över de fall han undersökt som tyder på att okända främlingar rör sig bland oss. Var de kommer ifrån och sysslar med ville han inte spekulera över. ”I would really like to get one”, var hans kommentar.¹¹

Efter att John Keel deltagit i ett radioprogram kontaktades han av en familj bestående av sju personer. De var mycket skrämnda av en upplevelse men visste inte till vem de skulle rapportera händelsen. När de hörde Keel på radion beslöt de att bryta tystnaden. Familjen hade kommit åkande på Long Island i mars 1967 när de får syn på ett cirkelformat föremål som landar intill ett skogsbeväxt område. Föremålets utseende är som de klassiska berättelser om flygande tefat som familjen hört talas om. De stannar bilen för att se vad som händer. Plötsligt kommer en stor svart bil som familjen på avstånd ser ta av från vägen och köra ut på fältet mot tefatet. Bilen stannar intill farkosten. En dörr öppnas i tefatet och två män kliver ut och sätter sig i bilen, vilken sedan åker ut på vägen och försvinner.¹²

San Juan de los Morros, Venezuela 1971

I ett brev till Caracastidningen El Mundo som återges i Folha da Tarde den 22 juli 1971 beskriver läkaren dr Guillermo Arguello de la Motta följande händelse. Han är hemmahörande i Madrid men var på besök hos dr Antonio Arocha och hans familj i deras villa nära staden San Juan de los Morros. Vid sextiden på kvällen ser de båda läkarna två svartklädda män kliva ur en röd Mustang. Avståndet till männen är cirka 500 meter. Männen står och väntar fem minuter och tar sedan på orangefärgade bälten. Plötsligt dyker ett lysande föremål upp, sänker sig sakta ner mot männen och stannar cirka 60 cm över marken. Farkosten är cirkelrund, klockformad undertill och med en kupol på översidan. Farkostens diameter är närmare 30 meter.

”Vad som förvånade oss mest”, skriver de la Motta, ”var farkostens snabba färgförändringar från orange till blått till vitt. Den stannar, svävan-

de i luften och roterar sakta 180 grader. En trappa fälls ut från undersidan och de två männen från Mustangen kliver ombord. När trappan dragits in lutar farkosten något åt vänster för att sedan snabbt försvinna i skyn. Den var helt ljudlös.” Dr de la Motta avslutar brevet med följande uppmaning: ”Jag har inget emot att ni använder mitt namn i samband med någon undersökning ni företar er.”¹³

El Cayul Sierra Bermeja, Puerto Rico 1992

Följande händelse har dokumenterats av den puertoricanske ufologen Jorge Martin.

I mars 1992 befinner sig en man i ett isolerat skogsområde på Puerto Rico för att testa sin nya videokamera. Ett ljussken dyker upp på himlen och närmar sig området. Mannen gömmer sig bakom några buskar varifrån han ser ett diskusformat föremål landa genom att tre ben fälls ut. Något som liknar en hiss sänks till marken och en dörr öppnas. Två korta varelser, cirka 120 cm, kliver ut. Varelserna har grå hud och stora huvuden med svarta ögon. De är klädda i gråfärgade heldräkter.

Varelserna tittar sig omkring, går in i föremålet igen och kommer efter några minuter ut tillsammans med en lång man med blek hy och smal kroppsbyggnad. Håret är kort och platinablont och mannen bär solglasögon. För övrigt är han klädd i svart kostym, vit skjorta och röd slips. Mannen ser sig omkring, går mot en stig i närheten där han möts av två soldater i en militärjeep. Han kliver in i jeepen som åker i väg. De två små varelserna går ombord igen på den diskusformade farkosten som snabbt lyfter och försvinner.¹⁴

Om vanliga uforapporter kan te sig fantastiska så är naturligtvis denna typ av händelser ännu svårare att acceptera. Tolkningarna varierar: myter, skrönor, vår tids folketro. Ändå kan jag ibland undra om det pågår något på vår jord som de flesta inte har en aning om.¹⁵

1. Håkan Blomqvist: ”UFO – i myt och verklighet”, NTB/Parthenon, Nyköping 2003.

2. Clas Svahn: ”UFO-mysteriet – från flygande tefat till cirklar i sädesfälten”, Parthenon förlag, Nyköping 1998.

3. Uppgifterna är hämtade från en intervju jag gjorde i Jade Ekströms hem i Stockholm 1982 eller 1983. Tyvärr har jag glömt att notera exakt datum.

4. Telefonintervjuer den 1 september 1986 samt den 24 juni 2008.

5. Timothy Good: ”Alien Base: Earths encounters With Extraterrestrials”, Century Random House, London 1998, s. 248-257. En sammanfattning av vad som tidigare var känt om fallet publicerades i UFO-aktuellt, nr. 1, 1992, s. 27-28. Normal Oliver: ”Han sa att han kom från en annan planet.”

6. Timothy Good: ”Alien liason. The ultimate secret”, Century, London 1991, s. 74.

7. Ibid. s. 74-75.

8. Ibid. s. 75-76.
9. Brev från dr Leopoldo Diaz till Sven-Olov Svensson den 26 okt. 1984.
10. Gordon Creighton: "Argentina 1963–1964, part 3", Flying Saucer Review, vol. 12, nr. 2, mars-april 1966, s. 25-26. Ursprungligen hämtat från dagstidningen Cordoba den 29 november 1964.
11. Håkan Blomqvist: "John Keel i Sverige", AFU nyhetsblad, nr. 8, 1976, s. 14.
12. John Keel: "The Mothman prophecies", Saturday Review Press/E.P. Dutton & Co., New York 1975, s. 119.
13. Gordon Creighton: "South American round-up, 1971 – part 1", FSR Case Histories 10, Juni 1972, s. 9.
14. <http://www.ufoinfo.com/humanoid/humanoid1992.shtml>
15. För den som vill läsa mer om denna sida av ufofrågan finns bland annat följande artiklar på nätet: Scott Corrales: "Human-like ufonauts reported in many countries", http://www.mufon.com/znews_humanufonauts.html
Warren P. Aston: "Are extraterrestrials already among us? A review of historical facts", http://www.theblackvault.com/wiki/index.php/MUFON_Journals%2C_2000%27s
Artikeln, som är i tre delar i MUFON UFO Journal finns att läsa i maj- juni- och julinumren 2007.

Jag skulle inte bli förvånad om jag fick reda på att mera avancerade varelser har använt denna jord i experimentellt syfte... att vi kanske är förslavade på olika sätt som vi inte vet något om, får hjälp på olika sätt som vi inte heller vet något om...

Doris Lessing,
”Planeten Sirius’ experiment”

Hemliga baser

Den i populärkulturen och allmänhetens ögon vanligaste teorin när det gäller ufo är att det rör sig om utomjordiska besökare. Journalister förutsätter nästan alltid att ufo är liktydigt med utomjordiska rymdskepp. Men många ufoundesökare har ställt sig tveksamma till ETI-teorin (ETI – extraterrestrial intelligence). Den stora mängden uforapporter samt de långa avstånden i rymden är två faktorer man pekat på. När det gäller observationer av varelser kommer problemet med att många verkar rent mänskliga och tycks kunna röra sig i vår atmosfär utan skyddsdräkter.

J Allen Hynek och Jacques Vallée tar upp denna problematik i den fortfarande mycket läsvärda ”The Edge of Reality” som utkom redan 1975. I kapitlet ”Brainstorming” går de igenom ett antal olika ufoteorier. Jacques Vallée föreslår benämningen jordbaserade främlingar (earthbased aliens) för en av teorierna. Alltså tanken att en eller flera okända (ockulta) grupper kan finnas på jorden men har kunnat hålla sig dolda med hjälp av en avancerad teknologi. Men han ser genast en hake: ”Vad är problemet med mitt scenario? Jo, låt mig förklara; vi vet att ockulta organisationer i USA för det mesta består av knäppgökar, idealister och gamla damer. Men trots det, kanske det ändå finns grupper och ockulta sällskap som verkligen hållit sig dolda. Om det är riktigt, då skulle en sådan grupp kunna ha både motiv och möjligheter att manipulera allmänna opinionen i stor skala.”¹ I sin bok ”Messengers of Deception” utvecklar Vallée teorin vidare och ger den namnet ”den esoteriska interventionsteorin” (the esoteric intervention theory).²

Även den engelske ufoforskaren Timothy Good har alltmer börjat ansluta sig till teorin om jordbaserade främlingar. Och han har kommit fram till samma slutsats efter undersökningar av kontaktfall från olika delar av världen. I en radiointervju 2006 förklarar han: ”Jag anser att vissa av dem definitivt kommer från andra civilisationer, alla inte nödvändigtvis utomjordiska. Jag tror – det är en fantastisk teori, jag är inte den första att framföra den – men jag är övertygad om att en del av dessa aktiviteter kommer

Howard Menger

Foto: AFU:s bildarkiv

från vår egen jord, från en avancerad civilisation vilken sannolikt är dold för oss, och som har ett samband med vårt förflutna.”³

Timothy Good har påpekat att vi kanske i viss mån måste börja omvärdera flera av de klassiska kontaktpersonerna från 1950-talet som George Adamski och Howard Menger. De flesta vetenskapligt inriktade ufologer avfärdar av förklarliga skäl denna typ av kontaktpersoner bland annat på grund av att de påstår sig ha träffat rymdmänniskor från planeter i vårt solsystem som Venus och Mars där betingelserna för mänskligt liv är obefintliga. Ändå visar många undersökningar att kontaktpersoner i flera fall verkligen träffar någon typ av okända främlingar, precis som i Richard Höglund-fallet och Guatemalafallet som jag redovisat. Kan det helt enkelt vara så att ”rymdmänniskorna” döljer sitt verkliga ursprung av säkerhetsskäl för att därmed kunna arbeta mera ostört?

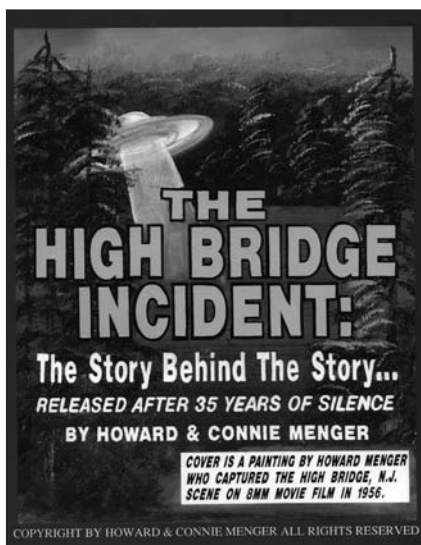
I min förra bok ”UFO – i myt och verklighet” redogjorde jag för de komplicerade turerna kring den amerikanske kontaktmannen Howard Menger.⁴ Han har i böcker och föredrag berättat om sina många möten med ”rymdmänniskor” på 1950-talet och också om hur han flugit i deras klockformade flygande tefat. De okända främlingarna förklarade att de kom från planeter i vårt solsystem som Mars och Venus. De rörde sig fritt i samhället som ett slags femtekolonn. Ibland hämtades Menger med bil och kördes till olika hemliga kontaktpplatser där tefaten kunde landa ostört. Främlingarna berättade att de var i kontakt med forskare, militärer och politiska makthavare från alla delar av världen i syfte att hjälpa jorden i ett kritiskt skede i utvecklingen.

Att Howard Menger verkligen var inblandad i någon form av kontakter har flera vittnen intygat som sett både farkosterna och främlingarna. Jag korresponderade en tid med den amerikanske psykiatern dr Berthold Schwartz som är nära vän till paret Howard och Connie Menger. Dr Schwartz har själv undersökt ett antal ufovittnen och följt Mengers utveckling under flera år. I ett brev skriver han: ”Howard Mengers kontaktupplevelser är långt ifrån någon enkel svartvit fråga... En kväll när jag besökte Howard och hans familj tog han fram den gamla klippboken och visade oss mängder av gamla fotografier. Enligt min åsikt berättar han sanningen som han upplevde den. Han var förbryllad och hade svårt att förstå mycket av vad han varit med om.”⁵

När Timothy Good intervjuade och tillbringade mycket tid med Howard Menger 1978 var Menger tydlig med att påpeka att han var tveksam till om det var människor från andra planeter han träffat. Snarare trodde han att det kunde röra sig om en högre civilisation boende på jorden som har funnits här i tusentals år.⁶ När Rolf Rodehag, pilot och god vän till familjen Menger, frågade om detta uttalande 1982 svarade Howard: ”Jag tar tillbaka allt jag sagt om att de kommer från Venus, Mars

etcetera”.⁷ I stället för rymdmänniskor talar han nu i stället mera neutralt om ”besökarna” – the visitors. Det är också den term han använder i den bok, ”The High Bridge Incident: The Story Behind the Story” som utkom 1991.⁸ Delvis är det en nyutgivning av de tidigare böckerna ”From Outer Space to You (1959) samt ”Song of Saturn” (1968) av Connie Menger. Men den innehåller också en del nytt material bland annat om Howard Mengers samarbete med diverse myndigheter och underrättelsetjänster. Angående främlingarnas ursprung skriver han: ”Även om de inte var utomjordiska, var de högt utvecklade, intelligenta människor som hade en teknologi att avundas och en filosofi som var inspirerande.”⁹

Hur ska man då ställa sig till George Adamski, den mest kända eller ökända av alla kontaktpersoner som många anser vara en bluff och som orsakat oändliga dispyter inom uförörelsen? George Adamski berättar i böcker som

Mengers nya bok.

Klockformat flygande tefat fotograferat av George Adamski 1 december 1952.

”Flying Saucers Have Landed” (1953) och ”Inside the Space Ships” (1955) om sina många möten med rydmdänniskor från Venus, Mars och Saturnus och resor i deras flygande tefat. I början av 1960-talet blev hans påståenden alltmer fantastiska och absurda så att till och med flera av hans främsta supportrar tog avstånd från honom. Trots det har vi här i mycket samma problematik som med Howard Menger.

Att det finns flera frågetecken kring Adamski och att fallet kanske inte är så enkelt som många trott visade Timothy Good i sin första bok ”George Adamski – The Untold Story”, skriven tillsammans med den tidigare Adamskimedarbetaren Lou Zinsstag från Schweiz. Även här framkommer det att det finns vittnen till både farkosterna och främlingarna som Adamski påstod sig ha samarbetat med. Vittnen som även om de var kritiska

till Adamski ändå berättar om egna märkliga iakttagelser. Intressantast i detta sammanhang är Carol Honey (1928–2007). Han arbetade 26 år som ingenjör vid Hughes Aircraft och var den första i Kalifornien som fick tillstånd att utbilda och träna hypnotisörer. Under flera år var han Adamskis medarbetare men hoppade av samarbetet i början av 1960-talet när Adamski började komma med alltmer absurda påståenden. När Timothy Good intervjuade Carol Honey för sin bok och frågade om vad Adamski ansåg om rydmmänniskor från Mars och Venus fick han ett oväntat svar: ”Jag vet att han definitivt inte trodde på det själv. Han berättade att Venus, Mars, Saturnus var namn på platser i andra solsystem – ungefär som en kod”¹⁰ Kanske skyddade ”rydmmänniskorna” även sitt verkliga ursprung genom att ge missvisande information till George Adamski.

I sammanhanget kan det vara intressant att notera att den typ av flygande tefat som George Adamski fotograferade – och fotonas äkthet är mycket omdiskuterad – även observerats på andra håll i världen och av vittnen som kan bedömas som trovärdiga. Jag har själv dokumenterat ett av dessa fall i min tidigare bok.¹¹ Den brittiske astronomen Patrick Moore berättade att han 1955 träffat en amerikansk astronom som tagit bilder av samma typ av farkost. Bilderna var till och med bättre än Adamskis men Patrick Moore hade lovat att inte avslöja astronomens namn eftersom han fruktade att bli hånad av kollegor. Patrick Moore som själv inte trodde på tefat gav följande kommentar till bilderna: ”Det var helt klart en hemlig farkost tillverkad på jorden. Det är det enda den kan ha varit.”¹²

Teorin om tekniskt avancerade jordbaserade främlingar ligger nära den teosofiska eller esoteriska traditionen om hemliga broderskap. Här rör vi oss i myternas och mystikernas domäner men det kan vara intressant att göra några jämförelser. I den teosofiska traditionen förekommer regelbundet uppgiften att ”mästarna” eller ”bröderna” har sina baser på väl skyddade platser på jorden. Alice Bailey, välkänd författare i den teosofiska traditionen skriver: ”Det är från avskilda fysiska platser som de olika avdelningarna av Det Stora Vita Broderskapet har valt att arbeta sedan Atlantis dagar... Det utförs bäst i de fridsamma ’skyddade’ områden där mästarna inom broderskapets olika avdelningar har valt att vistas.”¹³ Om det låg något bakom dessa föreställningar skulle man förvänta sig att det i den teosofiska traditionen också fanns uppgifter om att ”bröderna” använder avancerade flygfarkoster. Några sådana uppgifter, publicerade före tefatseran 1947, har jag inte lyckats finna i den teosofiska/esoteriska traditionen. Där nämns enbart vimanor som använts i forntiden. Ett undantag skulle möjligtvis vara legenderna om berget Mount Shasta i Kalifornien. I början av 1900-talet förekom rapporter om ”flygande båtar” som kom upp från havet och gick ner vid Mount Shasta där okända främlingar påstods leva.¹⁴

När John Keel besökte Sverige 1976 tipsade han mig om en märklig bok ”The ultimate frontier” av Eklal Kueshana, pseudonym för amerikanen Richard Kieninger. Författaren, som avled 2002, påstår sig ha blivit kontaktad av ett gammalt hemligt broderskap. Kontakten ledde till byggandet av samhället Stelle som i dag är en blomstrande liten ort utanför Chicago. De har även en hemsida på nätet www.stellecommunity.com/. Vad som intresserade mig mest var Richard Kieningers förklaring på ufogåtan. I en artikel ”Space Vehicles, Travelers” från 1971 skriver han: ”... även om en del är interplanetariska farkoster så har andra ett jordiskt ursprung. De från vår planet är tefatsformade... med tre halvklotsliknande motorkapslar på undersidan. De utvecklades först av människan på den här planeten för 20 000 år sedan och har använts regelbundet av medlemmar av de lägre broderskapen sedan dess. De använder en mekanisk antigravitationsanordning som drivs av motorer som kan utveckla cirka 80 000 hästkrafter.”¹⁵ Det här måste sägas vara en ganska god beskrivning av de farkoster som fotograferats av både George Adamski och Howard Menger.

Jag korresponderade med Richard Kieninger och flera medlemmar av Stellegruppen mellan 1979 och 1995. På en fråga om Adamski svarade Kieninger att han ”...hört talas om Adamski men känner inte till hans upplevelser och kan därför inte kommentera dem.”¹⁶ I ”The Ultimate Frontier” skriver Kieninger att de olika broderskapen har sina hemliga baser i bergiga områden långt från civilisationen och att det för vanliga människor inte går att finna eller identifiera dem. På min fråga om baserna fick jag följande svar: ”Vid Richards senaste besök i Stelle fick jag tillfälle att ställa dina frågor. Han log lite åt din första fråga angående broderskapens baser för sina flygande tefat och sa att det finns isolerade platser på jorden vilka är säkra från upptäckt och bröderna vet var dessa platser ligger.”¹⁷

Det intressanta med Richard Kieninger är att hans berättelse på så många sätt stämmer med Mengers och Adamskis. Även Kieninger träffar sina bröder på olika platser ute i samhället där han får instruktioner. Däremot får han aldrig se brödernas farkoster eller följa med på en åktur. Följande berättelse skulle lika gärna kunna vara hämtad från någon av de klassiska ufokontaktböckerna:

Richard Kieninger

Foto: AFU:s bildarkiv

”Jag har inte haft kontakt med så många av bröderna... De berättar inte vad de har för arbete och deras arbete för broderskapen kan vara helt skilda från deras arbete för sitt levebröd. Den broder jag haft mest kontakt med är John, som jag mötte i Arizona. Jag får intryck av att han är ranchägare men jag vet inte var han bor eller vad hans efternamn är. Jag har sett den bil han kör men han vill inte att jag ska se nummerskyltarna... Min bedömning är att de flesta av dem lever bland allmänheten... De ser inte annorlunda ut än människor i allmänhet. Skillnaden ligger i det inre livet.”¹⁸

Precis som med flertalet ufokontaktpersoner finns det motsägelser och tveksamheter i Richard Kieningers påståenden. Han blev själv ombedd att lämna Stelle två gånger på grund av alltför vidlyftiga sexuella kontakter med kvinnor i samhället. Enligt Walter Cox, som var med om att bygga Stelle från början och som arbetade med Richard Kieninger under flera år, visade det sig att Kieninger inte alltid var att lita på. Trots det vill han inte helt avfärda sin tidigare läromästare och ser det som mycket möjligt att han från början verkligen haft någon typ av kontakt. Självt säger Walter Cox som svar på en av mina frågor: ”Jag har inget samröre med broderskapen, även om jag fortfarande tror på deras existens.”¹⁹

Om vi går tillbaka till Howard Menger så skriver han redan i sin första bok ”From Outer Space to You” att det också finns rymdskepp av en enklare typ byggda av människor på jorden. Enligt Menger är det människor som är högt andligt utvecklade och står i kontakt med rymdmänniskor. Därför har de fått information om hur flygande tefat konstrueras.²⁰ Bokens förord är skrivet av Marla (Connie Menger) och hon antyder att mycket av vad hon och hennes man varit med om ingår i ett test från en hemlig grupp:

”Låt oss anta att det på den här planeten finns en grupp av vetenskapligt kunniga och andligt hängivna män och kvinnor... Och låt oss anta att de redan etablerat kontakt med lika hängivna människor från andra planeter. För att kunna fortsätta sitt arbete och vara effektiva måste de arbeta bakom scenen... Kanske sänder de ut farkoster och skapar personliga kontakter i syfte att testa reaktionerna hos vanliga människor. Kanske sker det som en ”rökriddå” för att tillsvidare hålla det verkliga arbetet hemligt... Kanske finns det redan många baser etablerade på, under och ovan jord... Låt oss anta att detta stora arbete utförs av en universell grupp av män och kvinnor vilka har kontakter med varje regering, världsliga ledare och personer i alla delar av samhället.”²¹

I dag vimlar det av mer eller mindre trovärdiga rapporter om baser där okända främlingar med en tefatsteknologi håller till. Många av dessa berättelser finns på nätet på diverse nyandliga sidor och härrör från mystikers inre upplevelser. Men i allt bruset finns också en del signaler som är mer intressanta. Timothy Good har i böckerna ”Alien Base” och ”Unearthly Disclosure” givit några källor. Han redogör för flera kontaktfall från Puerto

Rico där vittnen påstår sig ha blivit bortförda till en undervattensbas liknande den som Richard Höglund beskrev. Även den låg i samma område i Västindien. I ”Unearthly Disclosure” finns ett uttalande från ufologen Jorge Martin i Puerto Rico. En officer från den amerikanska flottan berättade vid en intervju: ”Vi vet att under jorden i sydvästra delarna av Puerto Rico finns en enorm underjordisk anordning som utvidgar sig under havet så långt som till ön Mona... Det är en bas för ’någonting’ eller ’någon’ som inte kommer härifrån, det verkar vara något utomjordiskt. Vi har följt den här situationen i många år och vi vet att dom finns därnere...”²²

Det ligger naturligtvis något av ett romantiskt skimmer över den esoteriska interventionsteorin, ett eko från James Hiltons bok om Shangri-La. En psykolog skulle troligen förklara det hela som människans eviga längtan efter ett bättre liv eller varför inte en arketyper å la Carl Gustav Jung. Tanken på goda eller onda främlingar i flygande tefat stationerade på jorden måste förstås betraktas som den ultimata konspirationsteorin. Den räcker för en hel samling nya kulter och sekter – och de finns redan. Det är bara att leta på nätet. Ofta rör det sig om föreställningar om onda varelser som vill förslava oss.

Trots alla kulter och myter visar mängden gåtfulla ufofall att något märkligt tycks pågå på vår jord. Om det verkligen rör sig om en främmande teknologi måste någon ligga bakom. När det gäller ett så svårbehandlat ämne som ufo har jag alltid framhållit att man måste stå öppen inför alla möjligheter. Trots att mycket pekar på motsatsen när jag dock en liten förhoppning eller dröm om att det på vår jord finns grupper som arbetar för mänsklighetens bästa. Grupper som till sitt förfogande har farkoster av typen flygande tefat, men som arbetar helt bakom linjerna. De verkliga ”bröderna” om man så vill. Eller också kommer till slut allt att visa sig vara ytterligare en av vår tids myter.

1. J. Allen Hynek and Jacques Vallee: ”The Edge of Reality. A Progress Report on Unidentified Flying Objects”, Henry Regnery Company, Chicago 1975, s. 257.

2. Jacques Vallée: ”Messengers of Deception. UFO Contacts and Cults”, And/or Press, Berkeley, California 1979, s. 204-209.

För några källor till teorin se även mina artiklar:

Håkan Blomqvist: ”The esoteric intervention theory – a preliminary source study”, AFU nyhetsblad, nr. 19, april/sept. 1980, s. 13–16.

Håkan Blomqvist: ”Vi är redan här. Den esoteriska interventionsteorin”, UFO-aktuell, nr. 2, 1986, s. 10–11.

3. Hela intervjun finns att lyssna till på: <http://www.abc.net.au/queensland/conversations/stories/s1752052.htm?brisbane>

4. Håkan Blomqvist: ”UFO – i myt och verklighet”, NTB/Parthenon 1993, s. 108–115 (Gåtan Howard Menger).

5. Brev från dr Berthold E. Schwartz 29 maj 1986.

6. Brev från Timothy Good den 27 februari 1984.

7. Intervju med Rolf Rodehag den 16 juli 1985.
8. Howard och Connie Menger: "The High Bridge Incident: the Story Behind the Story", Eget förlag, 1991.
9. Ibid. s. 108.
10. Lou Zinsstag & Timothy Good: "George Adamski – The Untold Story", Ceti Publications, Beckenham, Kent 1983, s. 192.
11. Håkan Blomqvist: "UFO – I myt och verklighet", s. 116–117.
12. Desmond Leslie & George Adamski: "Flying Saucers Have Landed", Neville Spearman, London 1970, s. 248–249.
13. Alice Bailey: "The Externalisation of the Hierarchy", Lucis Press Limited, Tunbridge Wells, Kent, England 1958, s. 682–683.
14. Walter Kafton-Minkel: "Subterranean Worlds. 100000 years of dragons, dwarfs, the dead, lost races & UFOs from inside the earth", Loompanics Unlimited, Port Townsend, Washington 1989, s. 119–132.
15. Richard Kieninger: "Space Vehicles, travellers", Observations, The Stelle Group, Stelle, Illinois 1971, s. 1–2.
16. Brev från Gayle Amick, sekreterare till Richard Kieninger den 4 juni 1979.
17. Brev från Nancy Laub den 12 november 1979.
18. "Ask Richard – A Day in the Life of a Brother", The Stelle Group Letter, Vol. 20:6, July–Aug. 1985.
19. Walter W. Cox är en av experterna som svarar på frågor om kulter på www.allexperts.com. För den som vill läsa hans kritik av och diskussion av Stelle och Richard Kieninger finns samtliga svar på adress: http://en.allexperts.com/q/Cults-1727/indexExp_20145.htm
20. Howard Menger: "From Outer Space to You, s. 159.
21. Ibid. s. 7–8.
22. Timothy Good: "Unearthly Disclosure", Arrow Books 2001, s. 297.

För dig som vill veta mer

UFO-Sverige

Box 175

733 23 Sala

Tel: 0224-867 71

E-post: info@ufo.se

Hemsida: www.ufo.se

Clas Svahn, ordförande

Tel. 08-89 20 53, 070-620 11 48

E-post: clas.svahn@dn.se

Clas Svahns blogg

<http://www.ufo.se/blogg/>

UFO-Sveriges rapportcentral

Tel: 018-555 000

E-post: rpc@ufo.se

Arkivet för UFO-forskning (AFU)

Box 11027

600 11 Norrköping

Tel: 070-368 32 21

Hemsida: www.afu.info

Anders Liljegren (AFU)

Tel. 011-16 77 84, 0730-20 15 28

E-post: anders.liljegren@telia.com

Håkan Blomqvist (AFU)

Tel. 011-13 75 90, 070-25 19 018

E-post: hakan1952@gmail.com

Håkan Blomqvists blogg

<http://ufoarchives.blogspot.com>

Håkan Blomqvists hemsida

<http://sites.google.com/site/ufologist52/>

Fler böcker om UFO utgivna av Parthenon förlag:

Håkan Blomqvist; UFO - i myt och verklighet, (slutsåld)

Clas Svahn och Gösta Carlsson; Mötet i gläntan - Sveriges mest kända närkontakt med UFO, (slutsåld)

Clas Svahn; UFO-mysteriet - från flygande tefat till cirklar i sädesfälten

Clas Svahn & Göran Norlén; Fakta om UFO

Staffan Andersson; Danaiderna - ett försök att förstå UFO-fenomenet

www.parthenonshop.se

